

Clay
Tanner

KOCKAR S MISSISSIPPIJA

Clay Tanner

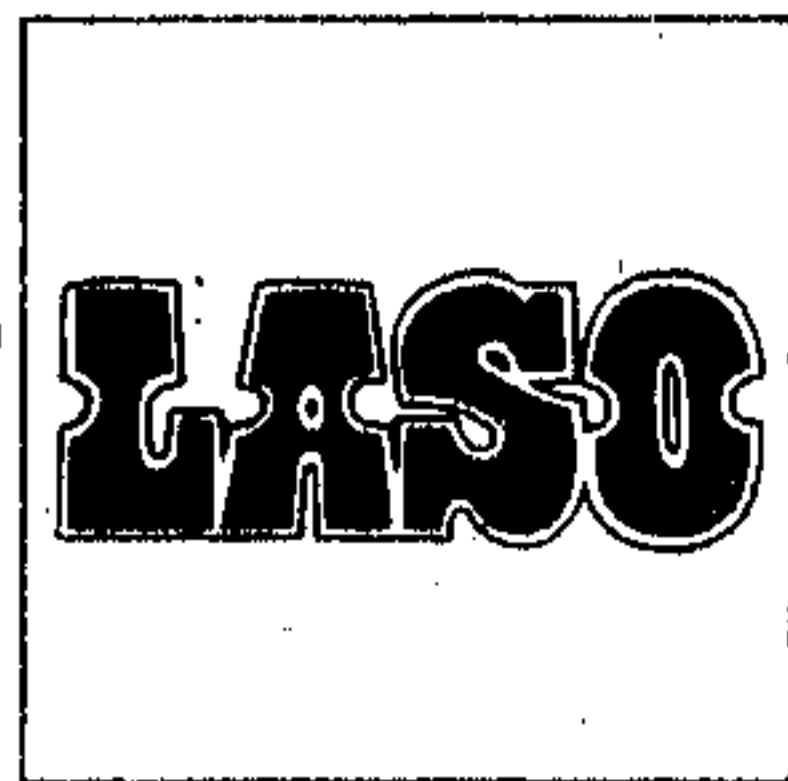
KOCKAR S MISSISSIPPIJA

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) – OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: NIŠPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić

Clay Tanner: **Kockar s Mississippija**
Naslov originala: Chance
Copyright: VPA
Recenzija: Branko Kosec
Prijevod: Jadranka Ivčić
Laso broj 745 izlazi 22. 1. 1988.
u nakladi od 67.000 primjeraka

I

Dodirnuvši karte, Chance Sharpe osjeti nešto nalik na udarac. Rastvorivši karte u desnoj ruci, najprije ugleda par kraljeva i asa, a kad je shvatio da drži četiri kralja, osjeti još jedan udarac.

— Ulažem pedeset dolara — do-
pre do njega jasan, oštar glas.

Willard Carr je grčevito držao karte u obliku lepeze, a tamne oči odavale su grozničav sjaj.

Ima pristojne karte, ali ne izuzetne, a nedostaje mu i hrabrost, zaključivši Chance skrećući pogled s Carra i zadržavajući ga na ostalim igračima.

Chance odgurne pramen guste crne kose sa čela i ponovo skrene pogled i misli na čovjeka do sebe. Promatrao je izražaj Carrova lica dok je uzimao karte sa stola. Izražaj iščekivanja ustupio je mjesto užasu u trenutku kad je ulog prešao tristo dolara. Carr slegne ramenima i spusti ruku, uzdahnuvši poput čovjeka koji se pomirio s porazom.

Predvidiv ishod Carrove igre u ovom krugu izazva iskru žaljenja u Chanceu.

— Dodat ću još pedeset na tvojih pedeset, Willarde — izjavi Tom Hardin, mršavi trgovac nekretninama što je sjedio Carru s lijeve strane.

Chance prezrivo izvi gornju usnu začuvši Hardinov samozadovoljan hihot kojim je popratio spuštanje novčanice na stol. Taj čovjek nije tu radi igre već želi poznanstvo s najutjecajnijim bogatašima St. Louisa, kakav je, na primjer, Calvin Woodriff koji je odgovorio Hardinovom ulogu sa dvadeset i pet dolara u zlatu.

I za Woodriffa i za njegovog prijatelja bankara Samuela Jonsona, koji je također povicio ulog za dvadeset i pet dolara, može se reći da imaju lica pokeraša, bezizražajna i mirna.

— Mene izostavite — javi se Jack Coulton, trgovac.

— Stotinu dvadeset i pet dolara — dobaci James Talkington polazući novčanice i pri tom mu se smeđe oči zaustaviše na trenutak na Chanceovu licu.

Sa četiri kralja u ruci i čovjek manjeg iskustva jamačno bi još jednom podigao ulog. No Chance Sharpe nije to uradio. I najmanji nagovještaj izvrsnih karata u njegovim rukama natjerao bi ih na bijeg. Situacija je zahtijevala umjerenost, a ne oholo ponašanje i povećanje uloga.

Chance podigne karte sa stola i još jednom raširi u ruci. Nekoliko ih je trenutaka pažljivo promatrao

kao da nije siguran što treba uraditi. Zatim prijede rukom preko lica.

Podigne pogled i zagleda se u lica suigrača. Ponovo zastane, pogleda u karte i tek tada rukom posegne za novčanicama što su ležale pred njim. Sporo i oklijevajući položi sto dvadeset i pet dolara na hrpu.

Willard Carr odgovori njegovom ulogu.

Sedamsto i pedeset dolara. Chance zbroji u sebi novčanice na stolu. Suigrači su očito namjeravali ovu posljednju igru učiniti zanimljivom.

— Karte, gospodo? — upita Jack Coulton i podigne karte za dijeljenje.

Carr uzme dvije, isto tako i Hardin. Chance procijeni da u najboljem slučaju svaki ima po tri karte iste vrste.

Calvin Woodriff je zatražio jednu kartu. Woodriff bi mogao predstavljati opasnost, pomisli Chance.

S druge strane, Samuel Jonson i James Talkington zatražili su po dvije karte.

Chance zatraži jednu kartu. Coulton mu je dodijelio asa.

Woodriffove hladne sive oči zaustave se na Chanceu.

Chance je izvukao kartu koju je trebao. Razazna ubilački sjaj u Woodriffovim očima. Ali je također shvatio da je izvlačenjem asa otklonio mogućnost da Woodriff ima jače karte od njega. Samo fleš royal mogao bi nadjačati njegova četiri kralja.

Hoće li Woodriff platiti sto dvadeset i pet dolara i riskirati?

Chance osjeti kako ga ponovo obuzima grozničavo iščekivanje. Baš ovo uzbuđenje, a ne novac, potiče ga da sjedne za kockarski stol. Njegovo sanjarenje prekine škripa vrata. Dva konobara u crvenim ka-

putima i crnim hlačama unesu poslužavnike s kavom i kolačićima.

— Vaš doručak, gospodine Woodriffe — izjavi stariji konobar uljudno se naklonivši.

— Poslužit ćeš nas kada završimo s ovim krugom, Charles — odvrati bankar, a zatim značajno pogleda prema Chanceu i nastavi: — Svima nam je potrebna prilika da vratimo barem dio novca koji je večeras kapetan Sharpe dobio.

Konobar kimne i pogleda mladeg pratioca.

— Edwarde, ja ću ostati i poslužiti gospodu, a ti pođi za drugim poslom.

Mladić pogleda u prisutne igrače, zadržavajući se najduže na Chanceu i gomili novca pred njim, a zatim se žurno povuče.

Chance ponovo obrati pažnju na karte. Samuel Jonson poveća ulog za dodatnih dvadeset i pet dolara. Calvin Woodriff je odgovorio na njegov ulog i dodao još pedeset dolara. Pogled mu se pri tom ukrstio sa Chanceovim dok je stavljao pet novčanica od po deset dolara na hrpu nasred stola. Jonson se poveo za njim, ali je James Talkington složio svoje karte i bacio ih na stol. U sljedećem je krugu ukupan ulog dosegao tisuću i sto dolara, što je bio vrhunac te večeri.

I Willard Carr i Tom Hardin na posljetku su se predali. Međutim, Woodriff se nije dao nagovoriti na uzmak. Ponovo je dodao na hrpu sto dolara, a time naveo i Jonsona da napokon odustane od daljnje igre.

— Čini se da smo samo vi i ja ostali, kapetane Sharpe — primijeti Woodriff lukavo se osmijehujući. — Čime vas mogu uslužiti, Chance?

— Evo mojih stotinu dolara za vaš ulog — promrmlja Chance, a

zatim nehajno posegne za hrpom novčanica i doda: — I još pet stotina!

U sobi zavlada muk. Woodriffove se usne naglo opuste, a jabučica mu opasno zaigra.

— Pet stotina — ponovi, a glas mu neznatno zadršće.

Bankarov se pogled zadrži na maloj hrpi novčanica što je stajala pred njim. Zatim ponovo pogleda karte kao da su se u međuvremenu promijenile. Onda polako lijevom rukom odbroji petsto dolara.

— Odgovaram, kapetane Sharpe — izusti bezbojnim glasom. — Pokažite karte!

Jednom jedinom kretnjom Chance položi karte na stol tako da su četiri kralja i as bili okrenuti prema bankaru.

Woodriffovo se tijelo na trenutak ukoči. Zatim ispruži ruku i otkrije karte. Četiri dame i dečko smiješili su se Chanceu. Srce mu zaigra. Dobio je dvije tisuće tri stotine i pedeset dolara.

— Izvrsno odigrana igra, Chance — izjavi Woodriff s primjesom zlobe u glasu, a zatim dade znak Charlesu da ih posluži. — Nadam se da ćete nam pružiti priliku za ponovnu igru uskoro.

— Za mjesec ili dva možda ću udovoljiti vašoj želji.

Chance pokupi novčanice sa sredine stola, izračunavši na brzinu da je te večeri zaradio pet tisuća dolara. Za prilike u zemlji nakon građanskog rata ta je svota predstavljala pravo malo bogatstvo.

— Sada moram srediti svoj život — doda.

— Imate li planova za budućnost, kapetane Sharpe? — upita direktor željeznice James Talkington.

— Trenutno samo dva — odvrati Chance uzimajući šalicu s kavom i

kolač. — Prvi je da nikada više ne čujem ono »kapetane« ispred svoga imena, a drugi da uhvatim riječni brod »New Moon« koji polazi za New Orleans jutros u deset sati.

— Želite zaboraviti da ste bili kapetan u slavnoj sjevernjačkoj armiji? — začuđeno će Wilard Carr. — Čovjek bi pomislio da ste izuzetno ponosni na čin koji ste stekli u vojsci. Vi i drugi hrabri vojnici spriječili ste Južnjake da unište ovu zemlju. Smatram da biste morali biti počašćeni kapetanskim činom.

Chance otpije gutljaj kave, odloži šalicu na stol i ustane prikrivajući srdžbu.

— Uradio sam ono što sam smatrao ispravnim, gospodine Carr. Ali ne ponosim se time. Koji se čovjek može ponositi onim što je morao raditi u ratu? A što se tiče prezira prema Južnjacima — nastavi naglašavajući svaku riječ — rođen sam i odgojen u srcu Kentuckyja.

Carrove obraze oblije tamno rumenilo.

— Gospodo, kasno je, a za jedan sat imam važan sastanak — prekine Samuel Jonson mučnu tišinu što je zavladala u prostoriji nakon Chanceovih riječi. — Chance, želim vam sreću u poslu koji namjeravate ostvariti i s nestrpljenjem očekujem naš idući susret za kartaškim stolom.

Chance stisne bankarevu pruženu ruku, a zatim to učini i ostalim suigračima, te napusti sobu. Hotelsko predvorje koje je sinoć vrvjelo od svečano odjevenih muškaraca i žena sada je bilo posve prazno.

Pet tisuća dolara! Toliku svotu nije mogao zaraditi ni za godinu dana. Uz onih petnaest tisuća što ih je položio u Woodriffovu banku prije odlaska u vojsku, ova je svota pred-

stavljala sjajan ulog za početak novoga života.

Nasmiješi se i zaputi u svoj hotel. Dobar doručak, topla kupka i nekoliko sati sna povećat će osjećaj dubokog zadovoljstva što je ovladao njime zahvaljujući sreći u kartama.

A za nekoliko sati naći će se na rijeci Mississippi. Iako je rođen i odrastao u Kentuckyju, pravi mu je dom oduvijek bila rijeka. Jedinim dom koji je imao.

— Načiniš li i jednu kretnju, budi siguran da će ti biti posljednja — zagrmi odjednom duboki glas iza njegovih leđa.

Kockar se ukoči. S mukom potisne osjećaj straha što je načas ovladao njime i kimne glavom.

— Dobro — nastavi glas. — Vрати se u park, ali bez smicalica.

Chance posluša, proklevši u sebi svoju nesmotrenost. Godine provedene u ratu i noćasnja sjajna pobjeda otupjeli su njegovu pažnju i opreznost. Revolveraš mu je prišao s leđa, a da to nije opazio. Ni korake na pločniku nije čuo.

— Nastavi hodati! — zapovjedio je nepoznati napadač kada su ušli u mračan park pokraj hotela.

Chance neznatno nakrivi glavu i oslušne. Revolverašev mu se glas učinio poznatim. Uto se od zida odvoji jedna sjena.

— Želim samo novac — javi se pridošlica promuklim glasom iz mraka. — Izvadi sve što imaš i ništa ti se neće dogoditi.

— Novac je u džepu moga kaputa — odvrati Chance mirno.

— Polako i pažljivo! — progunda revolveraš iza njegovih leđa.

Čovjek što je stajao pred kockarom pomakne se i ispruži ruku da prihvati novac. U tom trenu ulična svjetiljka osvijetli mu lice. Chance

prepozna Edwarda, mladog konobara iz hotela.

— Prokletstvo! — procijedi Edward. — To mi je kopile vidjelo lice! Pucaj!

— Što? — odvrati revolveraš iza Chanceovih leđa. — Nisi govorio ništa o ubijanju.

Pritisak revolverске cijevi u rebra na trenutak popusti. U tom djeliću sekunde Chance shvati da bi se ono što je započelo kao razbojstvo i krađa moglo završiti njegovim ubojstvom, ako nešto ne poduzme.

Lijevu ruku munjevito obavije oko Edwardove ispružene ruke. Baci se u stranu, izvan dometa revólvera, te istovremeno gurne Edwarda na njegovog naoružanog ortaka.

Snažno odjekne revolverски prasak, ali se Chance već kotrljao stazom što je vodila na ulicu. Okrene se i ugleda zapanjenog revolveraša kako zuri u konobara koji je neočekivano postao meta njegova revólvera. Edward se grčevito uhvatio rukama za prsa prije no što se stro-poštao na zemlju.

Chance nije obraćao pažnju na mladoga konobara, već munjevitom brzinom skoči i udari zaprepашtenog revolveraša u bradu. Čovjek zastenje, zatetura i ispusti revolver iz ruke. Dok se oporavljao od snažna udarca, Chance čučne i izvuče nož iz korica u desnoj čizmi. Ulična svjetiljka osvijetli sjajnu oštricu.

— Što? — poviče razoružani revolveraš i stane uzmicati od noža, a rukama je tražio izgubljeni revolver na zemlji. — Nisam te namjeravao ubiti. Kunem ti se da sam želio samo svoj udio novca.

Čovjek se naglo uspravi. U ruci je držao odbačenu nogu kartaškog stola i snažno njome zamahnuo prema svome protivniku.

Chance se izmakne, a kada je no-

ga prozujala mimo njegove glave, poleti naprijed raširenih ruku. Gurne protivnika na zemlju, a zatim visoko podigne desnu ruku, spreman da zarije nož u napadača.

— Ne! — otme se sa čovjekovih usana i okrene glavu pokušavši izbjeći smrt.

Svjetlo ulične svjetiljke padne na čovjekovo lice i Chance se ukoči. Ruka s nožem zaustavi se u zraku.

— Ti! — usklikne Chance, ne mogavši sakriti zaprepaštenost. — Ti!

II

Bilo je to lice njegovog starog prijatelja. Sada je Chance shvatio zašto mu se revolverašev glas učinio poznatim.

— Jason Haver? Jasone, jesi li to ti?

Čovjekove se smeđe oči rašire od iznenađenja. Trepne nekoliko puta, a zatim se na licu pojavi stidljiv osmijeh.

— Chance? Chance Sharpe? Tebe sam namjeravao opljačkati? Mislio sam da si ubijen u ratu! Ne mogu vjerovati!

— A ja sam mislio da si ti živ i zdrav u Kaliforniji — reče Chance, ustane, gurne noć u korice i pomogne prijatelju da ustane. — Do bijesa, Jasone, što radiš u St. Louisu? Napadaš ljude s leđa i pokušavaš ih ubiti? Trebalo je da završim ono što sam započeo...

— Poslije. Pričat ćemo poslije — ušutka Jason prijatelja. — Policija budno motri ovo područje grada. Zasigurno su nas čuli i ubrzo će biti ovdje.

Ne čekajući Chanceov odgovor, Jason se zaputi do mjesta na kome je ležao mladi konobar. Okrene ga na leđa.

— Mrtav? — upita Chance.

— Nije — odvrati Jason dok je

ustajao. — Moj ga je metak pogodio u desnu stranu grudnog koša, a dobio je i gadan udarac po glavi. Udarilo sam njega umjesto tebe. Bit će u nesvijesti još barem sat ili dva.

— Bio si čovjek na svome mjestu kada sam te posljednji put vidio u Kaliforniji — reče Chance s trunskom podrugljivosti u glasu. — Sada ne znam...

— Nije ni mjesto ni vrijeme da razgovaramo o mojim vrlinama ili manama — reče Jason, pa okrenuvši glavu u pravcu grada, oslušne, jer se čuo udaljeni zvuk koraka na suprotnom kraju parka. — Bit će nam lakše ako pronademo drugo mjesto za razgovor.

Kockar kimne, zgrabi prijatelja za ruku i žurno krene prema izlazu. Iza njih je ostao onesviješteni Edward.

- 0 -

Chance je s blagim zaprepaštenjem promatrao svoga prijatelja. Jason Haver je pojeo četiri jaja i dva komada slanine, popio punu šalicu vruće kave i ponovo, ne predahnuvši, naručio isto toliko.

Prije no što je navalio na drugi doručak uputio je prijatelju zavjerenički osmijeh.

— Vidim da se nisi nimalo promijenio kad je riječ o jelu — progunda Chance otpivši gutljaj kave. — Ponašaš se kao da godinu dana nisi jeo.

— Ovo je uistinu prvi pravi obrok ove sedmice — promrmlja Jason između zalogaja. — Samo čovjek koji redovito jede može voditi računa o ponašanju za stolom.

Umjesto odgovora Chance ponovo otpije gutljaj kave i šutke se zagleda u lice svoga prijatelja.

Na kraju Jason očisti i drugi tanjur i duboko udahne zrak. Sa za-

dovoljnim se osmijehom nasloni na zid.

– I ne sanjaš koliko cijenim sve ovo, Chance. Ne bih se upuštao u onaj posao u parku da nisam umirao od gladi. Uistinu, moraš mi vjerovati.

Chance kimne. Vjerovao mu je. Samo su najteže okolnosti mogle natjerati Jasona na pljačku.

– Milo mi je što se ugodno osjećaš, Jasone. Želiš li da još jednom pozovem konobaricu – dometne.

Jason odmahne glavom.

– Ni tebe nisu godine promijenile, stari prijatelju. Još si i sad čovjek kojega sam upoznao na brodu »Western Freedom«.

Kockar nije mogao uzvratiti na isti način. Neuredne kose i brade, Jason je djelovao mnogo stariji. Obrazi su mu bili upali i blijedi, a ispod očiju su se isticali tamni podočnjaci. Odrpana se odjeća uvelike razlikovala od otmjenog odijela kakvo je nosio kada su se prvi put sreli na brodu što je plovio za Kaliforniju. Jason je upravo diplomirao na koledžu. Privučen obećanjima o pustolovinama, te zlatnom groznicom, odrekao se karijere u očevoj tvrtki.

Želja za brzim bogaćenjem na zlatnim kalifornijskim poljima bila je jedino što je vezivalo mladog kockara sa čovjekom poput Jasona Havera. Ipak, i to je bilo dovoljno da se na palubi »Western Freedom« razvije prijateljstvo koje se ubrzo pretvorilo u ortaštvo. Šest dugih godina Jason i Chance su zajedno kopali zlato, sve dok zov rijeke i kočke nije ponovo namamio Chancea za kockarski stol. No za tih šest godina Jason Haver je postao veoma blizak Chanceu.

– Što se dogodilo, Jasone? – upita Chance. – Kad sam te po-

sljednji put vidio u San Francisku, odlučio si ostati u Kaliforniji, obogatiti se ili umrijeti.

– A ti si namjeravao poći u rat koji je bio na pomolu – široko se nasmije Jason i slegne ramenima. – Bojim se da smo dobili više no što smo očekivali i nadali se.

Chance je zurio u prijatelja, očekujući nastavak priče. Jason natoči još jednu šalicu kave i otpije gutljaj.

– Istini za volju, bio sam u ono doba u velikom iskušenju. Pretpostavljao sam da moram nešto dokazati svojoj porodici. Nisam se mogao vratiti poput prebita psa. Otac i braća neprekidno bi me podsjećali na moju ludu pustolovinu.

Jason ponovo zastane. U očima mu zasja sjetan osmijeh.

– Uspio sam, Chance – izgovori tiho i značajno pogleda prijatelja.

– Uistinu jesam.

Chance skupi obrve s nerazumijevanjem. Jasonove se usne razvukoše u još širi osmijeh.

– Nemoj me promatrati poput stare namrštene usidjelice, Chance. Godinu dana nakon tvog odlaska naišao sam na zlato – objasni Jason. – Nalazište nije bilo golemo, ali dovoljno da se obogatim.

– Zato si me i pokušao opljačkati u parku – odvрати Chance podrugljivo.

– Čovjek po imenu Browder je razlog što sam te napao, ali to se zbiva na kraju moje priče. Godinu dana nakon pronalaska zlata radio sam marljivo i svako zrnice pažljivo čuvao. Nisam razbacivao novac na žene i piće poput drugih kopača. Doduše, nakon godinu dana nalazište je bilo potpuno iscrpljeno, ali ja sam imao sto tisuća dolara uštede. I za moga veoma uspješnog oca ta je svota predstavljala prilično bo-

gatstvo. Odlučio sam se vratiti na Istok. Stigao sam do St. Louisa.

Chance je pažljivo slušao. Nije ni najmanje sumnjao u istinitost Jasonove priče.

— Tamo sam sreo starca po imenu Utey. Imao je malu tvrtku za prijevoz. Rat i bolest su ga uništili — nastavi Jason. — Prodao mi je poduzeće za pedeset tisuća. Budući da i moj otac posjeduje tvrtku za prevoz, imao sam neka iskustva u tome, a valjda i obiteljsku sklonost tom poslu. Činilo mi se da je to izuzetno dobra prilika za mene. S preostalim sam novcem razvio veoma dobru trgovinu s američkom vojskom za vrijeme rata. Posao mi je naprosto išao od ruke, a nakon rata osobito je procvjetala trgovina na rijeci. Tada sam upoznao Tatea Browdera. Bilo je to prije godinu dana — napomene Jason, a licem mu preleti tamna sjenka. — Browder posjeduje dva riječna broda što plove između St. Louisa i New Orleansa. Jednom sam se vraćao s poslovnog putovanja iz New Orleansa na Browderovom brodu »New Moon« i tada sam ga upoznao za kartaškim stolom.

Chance se trgne. Na istom je brodu i on imao rezervirano mjesto.

— Pet večeri sam igrao s tim čovjekom, malo gubeći i malo dobijajući. Browder je uvijek samo dobijao — procijedi Jason ljutito. — Taj je čovjek imao ludačku sreću u kartama. Šeste je noći meni krenulo. Za tri sata dobio sam pet tisuća. Browder nije dobio, ali nije ni izgubio ništa. Veći dio svog novca dobio sam od drugih igrača. Browder je, čini se, imao izuzetno osjetilo za kartu. Predavao se prije no što je mogao izgubiti mnogo novca.

— Jesi li otkrio da vara? — skupi Chance obrve.

— Čekaj! U poodmaklim noćnim satima izvukao sam dobre karte i stao neprekidno povećavati svoj ulog. Nakon nekoliko krugova ostali smo samo Browder i ja u igri. Browder je povisio ulog, ja također — nastavi Jason, obriše znoj sa čela i otpije gutljaj kave. — Na kraju sam mu izvukao sve. Ostao je bez pare u džepu! Tada je založio svoj brod »New Moon«. Odazvao sam se, stavivši na kocku vlasništvo svoje tvrtke. Kada je na stol položio fleš kraljeva u hercu, mojem je bogatstvu došao kraj. Šest mjeseci živio sam od stotinjak dolara, koliko mi je ostalo na osobnom bankovnom računu i pokušavao pronaći posao. Nisam imao sreće, Chance. Browder se potrudio da svi u St. Louisu saznaju za moj poraz. Nitko nije želio zaposliti čovjeka koji je svu svoju imovinu stavio na kocku. Čak ne mogu za to kriviti ljude. Moj je život neprekidno išao nizbrdo, sve dok se nisam našao u parku s pištoljem u ruci, s namjerom da opljačkam svoga starog prijatelja. Eto, to je sve! Iz bogatstva u prnje, stari moj prijatelj.

— Je li taj Browder varao? Nisu li karte bile označene? Ili je dijelio s dna? — ponovi Chance svoja prijašnja pitanja.

— Ne znam, Chance — odvrati Jason umorno, ali se iznenada uspravi i oštro zagleda u prijatelja. — Neka sam proklet, ali znam! Browder je varao. Znam, ali to ne mogu dokazati. Taj je prokletnik bio odviše sretan! Nitko, čak ni ti, ne može prozreti karte na način kako je to on radio.

Chance natoči Jasonu još jednu šalicu kave, a zatim i sebi.

— Sada se smiri i ponovo ispričaj sve od početka. Mislim ono što se tiče kartanja. Što se dogodilo prve

noći za Browderovim stolom? Želim čuti sve čega se možeš sjetiti.

– Browder je pomalo nalik na Benjamina Franklina – započeo je Jason svoju priču.

Puna dva sata govorio je o svakoj pojedinosti koje se mogao sjetiti u vezi s Tateom Browderom i njegovim načinom igranja karata. Chance ga je samo povremeno prekidao, navodeći način na koji je Browder mogao podmetnuti karte, ali je Jason svaku od tih mogućnosti odlučno odbacio. Objasnio je da je i sam bio sumnjičav, pa je veoma pažljivo promatrao brodovlasnika, ali nije mogao utvrditi da vara.

– A karta u rukavu?

– Provjerio sam i to – odvrati Jason. – Osim toga, taj je način dobar za jedan krug, a Browdera je služila sreća neprekidno.

– Je li možda... – započne Chance, ali ga prijatelj prekine.

– Zaboravi na to, Chance. Mili-jun sam puta obnavljao tu i druge noći u svojim mislima za proteklih godinu dana. Ponovo sam igrao u mislima svaku igru što se odigrala za Browderovim stolom. Čovjek nije varao. Ali i jest! Ne znam kako, no uvjeren sam da jest. Sve je sada gotovo. Ništa se više ne može uraditi.

– Možda može.

Jason se s nevjericom zagleda u prijatelja.

– Imam kartu za »New Moon«. Brod plovi jutros za New Orleans – odvrati Chance mirno, a zatim posegne u unutrašnji džep kaputa, izvuče iz lisnice nekoliko krupnih novčanica i pruži ih prijatelju.

Jason se s nevjericom zagleda u novčanice.

– Chance, ovdje su tri tisuće dolara. To ne mogu prihvatiti.

Kockar mu gurne novčanice u ruke.

– Smatraj to zajmom, ako ti je tako draže. To je malo u odnosu na ono što si izgubio, ali dovoljno za početak. Moći ćeš kupiti kola i konje za prevoz. Morat ćeš u početku sam biti kočijaš, ali poslije...

Jason ovaj put nije vratio novac. Na licu mu zaigra osmijeh pun nade.

– Ovo je dovoljno za dvojica kola i dvostruku zapregu.

– Nekoliko bih dolara, da sam na tvomu mjestu, najprije potrošio za novu odjeću i brijača – izvije Chance obrve. – U protivnom, netko bi mogao pomisliti da si ubio kakvu staru ženu i opljačkao je.

– Uistinu izgledam tako?

– Izgledaš poput starog prijatelja kome je potrebna mala pomoć – namigne Chance.

– »New Moon«! – naglo se Jason uspravi. – Rekao si da imaš kartu za taj brod?

– Baš tako – reče Chance, izvuče sat na lancu i pogleda na nj. – Brod napušta luku za dva sata.

– Promatraj malo Browdera ako je na brodu, Chance – reče Jason.

– Vidjet ćeš da je neobično vješt.

– U to ne sumnjam, ali ne brini za mene, prijatelju stari! – nasmije se Chance. – Uvjeren sam da će naš susret biti zanimljiv, za gospodina Browdera, a nadam se povoljnom ishodu za sebe.

Jason ustane i stisne prijatelju ruku.

– Veliki sam ti dužnik, Chance – izusti ganutim glasom – a bit ću još veći ako kazniš Browdera za ono što mi je uradio.

– Teško je bilo što obećati, ali budi uvjeren da ću se potruditi – odvrati Chance ozbiljno.

– Više i ne tražim – promrmlja Jason zahvalno.

– Vraćam se u St. Louis za mje-

sec dana. Ostavi mi poruku u hotelu.

— Hoću, Chance!

Jason još jednom mahne rukom i napusti gostionicu.

Chance je nekoliko trenutaka stajao na vratima, promatrajući starog prijatelja kako nestaje u jutarnjoj izmaglici. Sudbina se uistinu umije na neobičan način poigrati s ljudima. I ovoga je puta ispreplela živote nekoliko ljudi na neočekivan način. Loše procijenjene karte mogle su i njega dovesti u Jasonov položaj. Je li u pitanju samo sreća? Ili je čovjek po imenu Tate Browder krivac za Jasonovu nesreću?

Možda će to otkriti na palubi »New Moona«, za samo jedan sat.

III

Topovska paljba!

Chance Sharpe se naglo uspravi u krevetu, a desnom rukom posegne za pištoljem. Odbaci pokrivač i ustane.

Ujednačeno brektanje brodskih motora podsjeti ga gdje se nalazi: »New Moon«, brod na rijeci. Bio je na putu za New Orleans.

Chance osjeti žmarce u ledima. Nije više kapetan u vojsci, već običan građanin. Rat pripada prošlosti, ustupivši mjesto miru. Javlja se tek ponekad u snovima, kao maločas.

Još jednom se dao zavarati brodskim motorima. Prisjetio se kako ga je njihovo brektanje neobično plašilo kada se kao trinaestogodišnji dječak iz Kentuckyja obreo na rijeci u potrazi za pustolovinom, pošto je napustio očevu farmu. Trebalo mu je više od mjesec dana da se navikne na tu užasnu buku što ga je podsjećala na udarce čekićem.

Chance se ogleda po kabini. Iznad skromnog ležaja visjela je slika »New Moona« u punom sjaju, a nasred prostorije stajao je okrugli stol sa četiri stolice. Mali prozor nasuprot krevetu bijaše zastrt zavjesom. Chance je odgurne toliko da je mogao vidjeti što se događa na palubi, ali da njega nitko ne vidi.

S uzdahom spusti zavjesu i pride maloj drvenoj vitrini u kutu kabine. Na gornjoj su polici stajale dvije knjige koje je kupio u St. Louisu: debeli svezak Shakespeareovih drama i tanji sa Shakespeareovim sonetima.

Neko je vrijeme odsutno zurio u knjige. Predstavljale su početak osobne biblioteke za kojom je čeznuo već godinama, u zamjenu za onu koju je prodao prije odlaska u vojsku.

U posebnom odjeljku iza vitrine bio je ormar sa pet novih odijela i lavor za pranje, zajedno s vrčem punim vode, sapunom i čistim ručnicima.

Chance se zagleda u svoje lice u zrcalu što je visjelo iznad lavora i dohvati britvu.

Nakon brijanja, opravši se, odjele novo crno odijelo s baršunastim ovratnikom i svilenu košulju. Tamna kravata i okrugli crni šešir široka oboda upotpunili su svečanu, ali istovremeno i jednostavnu večernju odjeću.

Potom je odabrao oružje: to je za čovjeka koji živi od kocke neobično važno. Nije li jutrošnji prepad u parku dokaz za to? Gurne i oštar nož u čizmu.

Od pištolja odabere mali kolt čiji je domet bio dovoljan za pokerski stol, a gotovo se ne zamjećuje o struku.

Na kraju podigne derindžer koji je poput sata visio na lancu. Spusti

ga u unutarnji džep kaputa, uredno složivši lanac, tako da je više nalikovao na sat no na oružje, a sat stavi u vanjski džep.

Više je nalikovao na poslovnog čovjeka no na vještog kockara.

Nagne se prema zrcalu. Od nosa do vrha usne pružao se ožiljak gotovo neprimjetan, osim u trenucima bijesa, kada se preobražavao u tanku crvenu crtu. Bila je to uspomena na sablju Johnnija Reba prilikom zasjede u jednoj virdžinijskoj šumi. Bio je sretan što ožiljak nije bio vidljiv i nije prijetio da naruši sliku poslovnog čovjeka koju je o sebi želio stvoriti: na primjer, sliku trgovca koji želi privući nove mušterije!

A baš takvim ga Tate Browder mora smatrati.

Namjeravao je Browderu dati mogućnost da završi večernji obrok prije no što uđe u dvoranu za kartanje. Zatim će najprije neopazice promatrati čovjeka koji je prevario Jasona Havera i lišio ga cjelokupne teško stečene imovine.

Ali, tek je morao ustanoviti je li brodovlasnik doista varalica na kartama ili nije. Ako je vlasnik riječnog broda igrao pošteno, ne može mu ništa. Ako je išta u životu poštovao, to je bilo poštenje, u kartanju ili vođenju poslova. Od svojih je suigrača zahtijevao poštenu igru. Ako je bio prevaren, ništa ga nije moglo zaustaviti u osveti.

Dok je otvarao vrata kabine, pogled mu zapne za oglas na zidu pokraj vrata. Oko usana mu zaigra osmijeh dok je pogledom preletio preko sadržaja oglasa:

PRAVILA PONAŠANJA

1. Putnicima je zabranjeno ležati na krevetu s cizmama na nogama.

2. Muškarci se ne smiju pojavljivati bez kaputa za stolom u blagovaonici.

3. Zabranjeno je pljuvati po palubi ili podu kabina, jer za to postoje posebne posude na brodu.

4. Putnici ne smiju uništavati pokućstvo kabine

5. Muškarcima je zabranjeno ulaziti u ženske kabine bez odobrenja putnice.

6. Zabranjuje se bilo kakvo pripremanje jela u kabini.

7. Umoljavaju se muškarci da se u društvu osoba ženskog spola uzdržaju od upotrebe prostih riječi.

8. Krađa, pljačka i druge djelatnosti protivne zakonu bit će najstrože kažnjene od strane kapetana.

9. Zabranjeno je pružati utočište životinjama u kabinama.

10. Putnici koji sudjeluju u igrama na sreću, to čine na vlastiti rizik.

Posljednje od deset pravila natjera kockara na tihi hihot. I manje bistar čovjek umio bi pročitati poruku jasno sročenu među redovima. Ne samo da je »New Moon« dopuštao kockanje već je očito i poticao goste da zaigraju, kako bi iz igre izvukao svoj dio.

Chance duboko udahne i izade na palubu. Zastane, razdragano promatrajući rijeku. Miris Missisippija neprekidno ga je progonio za vrijeme dugog izbivanja od kuće.

Kuća! Drugi put toga dana u Chanceovoj glavi iskrsne misao. Rijeka je za njega oduvijek bila dom! Svaki korak duž palube donosio mu je sjećanja kojih se gotovo odrekao za dugih godina građanskog rata.

Prošlo je više od dvadeset godina otkako se kao trinaestogodišnjak, pobjegavši od kuće, našao na rijeci. Prihvaćao se svakog posla koji mu

je došao ruke, samo da ostane na rijeci. Za samo nekoliko mjeseci preobrazio se u momka koji je bio sposoban da se prehrani i održi na Mississippiju.

Onda je u njegov život ušao Hoyt Bishop, učitelj kockanja. Bishop je zavolio nespretnog, ali žilavog petnaestogodišnjaka i uzeo ga pod svoju zaštitu. Ne samo da ga je naučio kartanju, kockanju, već mu je usadio i smisao za lijepe stvari i uljudno ponašanje. Zahvaljujući svom učitelju, stekao je opsežno znanje o hrani, pićima, odjeći, umjetnosti. Najvažnije od svega bila je ljubav prema pisanoj riječi. Bishop ga je doslovce uveo u svijet knjige. Uzbudljive priče izazvale su u Chanceu glad za književnošću, koju nikad nije potpuno zadovoljio.

Sa zadivljujućim poznavanjem igara na sreću Chance je putovao Mississippijem i zaradio ne samo da preživi već je stekao i dovoljno novaca da pohada koledž. Ma koliko volio svijet znanosti, školska sredina nije ga mogla spriječiti da odoli pustolovinama. A njegova velika pustolovina bila je na pomolu 1849. godine, kada je predsjednik James Polk objavio da je u Kaliforniji otkriveno zlato.

Na brodu za Kaliforniju sprijateljio se s Jasonom Haverom, a zatim je prijateljstvo preraslo u ortaštvo. Ipak, Chance se prvi povukao, shvativši da na taj način neće steći bogatstvo. Više ga je privlačio brod koji se otiskuje od obale rijeke. Na brodu je stekao bogatstvo: stolovi za poker postali su za njega rudnik zlata.

Dok je željeznicom putovao preko kontinenta, vraćajući se kući, saznao je da je objavljen rat. Godine 1861. odjenuo je plavu sjevernja-

čku uniformu i s puškom na ramenu odmarširao u bojne redove da pobijedi.

Unatoč bogatom životnom iskustvu, kad je riječ o ratu, ispao je prava budala. Umjesto višemjesečne pustolovine, proživio je nekoliko godina usred ratnih strahota. Istini za volju, na kraju je postao kapetan, ali je sve to bilo beznačajno u neprekidnom suočavanju sa smrću i krvlju. Najgore od svega bila su mu tri mjeseca u južnjačkom zatvoru u Andersonvilleu. Istrunuo bi i umro u lancima da se nije odlučio na očajnički bijeg i domogao svojih redova.

Rat je konačno završio i plavu je uniformu mogao naposljetku odbaciti te se vratiti svojoj ljubavi – rijeci.

Ipak, prevario se. Američka je vojska imala drukčije planove s kapetanom Sharpeom. Umjesto otpusnice, dobio je novu zapovijest koja ga je odvela u Kansas. Godinu dana još borio se s Indijancima prije no što je konačno oslobođen vojnih dužnosti.

Uhvatio je prvi vlak za St. Louis, nestrpljiv da se što prije otarasi sjećanja na vojnu stegu. Dok je s banke podizao uštedevinu, sreo je Calvina Woodriffa koji ga je pozvao na partiju pokera što se završila u osvit zore.

Satima je Chance Sharpe kružio palubom, oživljavajući uspomene na prošlost i tek ga je osjećaj gladi podsjetio da je uvelike pala noć. Još jednom zastane uz ogradu i zagleda se u široku rijeku što se u daljini pretvarala u srebrnastu crtu osvijetljenu mjesečinom.

Kormilar »New Moona« jamačno je za danas završio posao: riječni brod obično bi se noću usidrio uz obalu, da izbjegne opasnost od pješ-

čanih sprudova i neočekivanih zapreka.

Chance odluči na brzinu nešto pojesti i dati se na posao. Putnici su jamačno već večerali i dvorana za kartanje uskoro će oživjeti.

IV

Mlada, nasmiješena plavokosa žena blistavih zelenih očiju, koja se predstavila kao Katherine Katie MacArt, stajala je kraj Chanceova stola. Popravivši čipkasti bijeli ovratnik svoje crne odore, pažljivo je izrecitirala večernji jelovnik glasom u kome se osjećao blagi prizvuk irskog naglaska:

– Ako mi dopuštate da predložim, ja bih, da sam na vašemu mjestu, kušala pečenu govedinu. Meso je još svježije, a za dva dana...

Chance prikrije osmijeh. Riječni su parobrodi postali mnogo veći i luksuzniji od onih kojima je puto-
vao prije zlatne groznice, ali se u biti veoma malo toga promijenilo.

Smočnice su se opskrbljivale svježim mesom u većim lukama. Najčešće su to bile dimljena svinjetina i puretina. Ako čovjek želi svježi govedi odrezak, morao ga je naručiti odmah nakon napuštanja neke veće luke, dok su zalihe bile još svježije.

– A vino? – upita Chance.

– Francusko je dobro – odvrati Katie MacArt i dometne šapatom – ali ne bih pila konjak da sam na vašemu mjestu. Barman nije mogao dobiti originalne boce, pa mijesta nešto svoje.

Chance ponovo sakrije osmijeh.

– Uzet ću čašu šampanjca za početak i još jednu s jelom. I dakako – dometne, smiješeci se – pečenu govedinu.

Katie uzvrat osmijehom i načini mali naklon prije no što se udaljila

prema kuhinji. Nedugo nakon toga pojavila se s čašom šampanjca na srebrnom poslužavniku.

Chance otpije gutljaj i kimne glavom: šampanjac je bio dovoljno hladan.

Pijuckajući šampanjac, Chance se šetao pogledom po salonu. Salon je bio glavna prostorija na brodu i trebalo je da ostavi najveći dojam na putnike. Istodobno je služio kao blagovaonica, kasino i sala za ples. Bio je srce broda. Cijelom dužinom salona protezala su se vrata što su vodila u putničke kabine, ukupno pedeset, a na svakima je stajalo ime jedne od država. Kad su se iscrpla imena država, sobe su nosile imena predsjednika i državnika. Na stropu, ukrašenom izbrezbarenim lukovima, visio je kristalni svijećnjak. Zidovi bijahu puni slika s prizorima iz riječnog života.

Chanceov se pogled zaustavi na prednjem dijelu dvorane, gdje su bili smješteni šank i kockarski stolovi. Prisjeti se Haverova opisa vlasnika broda i pogledom stane proučavati nekoliko muškaraca što su već sjedili za stolovima. Nijedan od igrača nije nalikovao na Benjamina Franklina, čuvenog američkog državnika. Ako se i nalazi na brodu. Browder se još nije pojavio u salonu.

Chanceovu pažnju ponovo zaokupi svečana blagovaonica. Uplašteni plesni podij dijelio je prostor na dva dijela. Na povišenom se podiju nalazio mali orkestar. Glazbenici su upravo ugađali instrumente. Iza plesnog podija pružao se debeli sag sve do zida koji je salon odvajao od strojarnice na stražnjoj palubi. Taj je zid bio prekriven golemim zrcalom, tako da se prostorija doimala dvostruko veća.

U samom dnu dvorane nalazilo

se nekoliko stolica i divana presvučenih ružičastim brokatom. Muškarci su rijetko ulazili u ovaj »ženski salon«.

– Vaša večera, gospodine – trgne ga ugodan glas Katie MacArt.

– Izvrsno! – bila je jedina riječ koju je Chance izgovorio pošto je kušao sočan komad govedine.

Uto se začuo zvuk fanfara. Jedan od glazbenika ustane i podigne desnu ruku.

– Dame i gospodo – zaori snažan glas – večeras vam »New Moon« predstavlja gospodicu Marilee Andrews. Vjerujem da ste već čuli za nju...

Chance nije više slušao jer mu je pažnju privukla vitka mlada žena u lepršavoj zelenoj haljini, koja je ustala s divana u »ženskom salonu« i graciozno se zaputila prema podiju. Na blistava gola leđa spuštale su joj se dvije teške plave pletenice.

Više od kose i ugodnoga glasa, Chancea je privukao pogled na nje ne izazovne mliječno bijele grudi koje je evropski kroj haljine smiono otkrivao.

– Ovuda, molim. Vaš stol vas čeka.

Muški glas trgne Chancea. Namršti se, začuvši komešanje iza svojih leđa.

– Odlično, Tome. Sad mi donesi viski – začuje snažni muški glas.

– Odmah, gospodine Browderu – odvrati prvi muškarac. – Želite li još nešto?

Browder?

Chance se naglo ukoči. Okrene se nalijevo, smjesta zaboravivši mladu ženu na podiju. Zagleda se u muškarca koji je operušio Jasona Havera.

Punašan, celavi muškarac s ostacima crne kovrčaste kose oko ušiju

sjedio je za najbližim stolom za poker. Tri konobara stajala su oko njega poput slugu što očekuju zapovijesti. Šestorica igrača napustiše druge stolove da bi se pridružili vlasniku broda.

– Molim da mi oprostite zbog zakašnjenja – izjavi Browder dubokim glasom. – Zadržao me kapetan Rooker neodložnim poslovima. Nadam se da vas time nisam doveo u nepriliku.

Ne čekajući njihov odgovor, Browder pruži ruku i jedan od konobara izvuče novi snop karata iz džepa. Browder razdere plavi pečat i počne miješati.

– Kao i obično, gospodo, dijelimo po pet karata. Ulog za početak jedan dolar, a samo vaša hrabrost može ograničiti krajnju visinu vaših uloga.

Chance odreže komad govedine i bezvoljno ga gurne u usta. Ugodan tek posve je iščezao dok je krajičkom oka proučavao vlasnika broda. Sličnost s Benjaminom Franklinom je uistinu nevjerojatna. Kada je Browder izvukao ovalne naočari i stavio ih na vrh nosa, ta je sličnost postala još uočljivija.

Chance je pažljivo motrio Browderove ruke dok je dijelio karte, ali nije mogao uočiti nikakve nepravilnosti. To, istina, ništa nije značilo. Samo glup čovjek pokušava prevartiti svoje suigrače u prvoj igri. Vješt će kartaš najprije privući suigrače, a poslije ih operušati.

Glasan pljesak ponovo natjera Chancea da pogleda Marilee Andrews koja se duboko klanjala publici u znak zahvalnosti. Chance se baci na jelo. Zatim pozove Katie MacArt.

– Drugu ću čašu šampanjca popiti za šankom – reče i ustane.

Naposljetku, postoji samo jedan

način da vidi kako igra Browder, a taj je da mu pride što bliže.

— * —

— Tri kralja — reče Chance i položi ruku s kartama na zeleno sukno kojim je bio pokriven stol.

— Jači ste od mene — prizna trgovac pamukom iz St. Louisa.

Chance dohvati dvadeset dolara, pribrojivši ih prijašnjoj zaradi od stotinjak dolara, koliko je dobio za manje od dva sata igre.

— Bojim se da je večeras za mene kartanje završeno, gospodo — izjavi ustajući i promatrajući svoje sui-grače s trunkom isprike na licu. — Još jedno piće za šankom i moram se povući.

Igrači su kimnuli, očigledno sretni što on odlazi, nadajući se da će im se sreća sada možda osmijehnuti. Za šankom Chance zausti da naruči konjak, ali se sjeti upozorenja mlade konobarice i zatraži viski.

Bacivši posljednji pogled na Browderov stol i neprekidno sve veću hrpu novčanica što se gomilala ispred vlasnika broda, Chance ispije piće i krene u svoju kabinu.

Razodjeven se baci na ležaj i zagleda u strop. Cijeli je sat promatrao Browdera dok je stajao za šankom, a zatim dva sata igrao za stolom do njega. Ništa novo nije otkrio i to je značilo da je Jasonov dojam bio točan. Browderova sreća ili vještina s kartama nije imala premca. Naprosto nevjerojatno! Taj čovjek nije ni jednom pogriješio. Svaki je njegov ulog bio okrunjen uspjehom. U nekoliko je navrata odustao od daljnjeg kladenja, premda je imao karte koje bi svatko drugi smatrao odličnima, no kada je igra došla do kraja, Browderova se procjena pokazala ispravnom.

Nijedan čovjek ne može imati ta-

kvu sreću! Ni posjedovati takvu vještinu!

Ali sve to promatranje i razmišljanje dovodilo je ipak neizbježno do zaključka do kojega je došao i Jason: unatoč svemu, vlasnik broda je varao. No kao ni Jason, Chance također nije mogao ništa otkriti. Barem zasad. To znači da mu mora prići još bliže i sjesti za njegov stol. No tu se javljala teškoća: s Browderom su mogli igrati samo oni koje je on pozvao za stol.

Chance je znao: ako želi biti pozvan, mora biti zapažen. Ipak, ne smije biti odviše nametljiv. Browdera će najprije privući novac. To je pravi način. Kad Browder baci udicu da uhvati sljedeću ribu, Chance će »zagristi«
mamac.

Zadovoljan smiješak razlije se kockarevim licem. Plan koji je stvorio u glavi bio je veoma jednostavan. Postat će gubitaš, i to veliki! Ili će se barem pretvarati da jest.

Budući da je njegov plan zahtijevao da izgubi upadljivo veće uloge, odlučio je da ravnotežu održi s više malih dobitaka s kojima neće privući ničiju pažnju.

V

Chance Sharpe kresne šibicom o ogradu »New Moona« i približi je cigari koju je stavio među zube te duboko povuče dim.

Modrim očima pažljivo je promatrao neprozirnu maglu što je obavijala brod. Ispuštajući kolutove dima, razmišljao je o dva protekla dana. Ni dva kormilara ni kapetan broda nisu se usudili prepustiti riječnim strujama. Zato je brod bio vezan za zapadnu obalu rijeke.

Chanceu nije smetalo što brod kasni. Štoviše, to mu je dobro došlo. Magla će mu biti saveznik u nasto-

janju da ga Tate Browder pozove za svoj stol.

Za protekla četiri dana igrao je poker u glavnom salonu. Danju je dobijao manje svote koje nikome nisu upadale u oči, ali su nadoknađivale veće gubitke kojima se hotimice izlagao noću, želeći upasti u oči Tateu Browderu ili barem njegovim ljudima za koje je znao da budno motre na sve igrače, osobito noću. U tu je svrhu prošle noći u samo tri kruga izgubio petsto dolara.

Večeras će, međutim, baciti veliki mamac i izazvati ribu da zagriže.

— Gospodine Sharpe — začuje iza leđa ženski glas.

Okrene se i ugleda Katie MacArt, mladu konobaricu. Stajala je pogнутe glave, a samo su zgrčeni prsti odavali njezinu nervozu.

— Da? — podigne Chance obrve.

— Vaša vas gošća čeka za stolom — primijeti djevojka. — Rekli ste mi da vam javim kada dođe.

Kockar kimne, odbaci napola popušenu cigaru preko ograde i pođe za konobaricom. Nije mu trebalo mnogo vremena da zapazi plavokosu ljepoticu za stolom. Osvijetljena kristalnim svijećnjacima sa stropa, djevojčina je ljepota još više dolazila do izražaja.

Prije tri dana pošlo mu je za rukom da bude predstavljen mladoj pjevačici. Nakon kratkotrajnog razgovora Chance je, povodeći se za službenim ophođenjem, poslao djevojci pismeni poziv, zamolivši je da mu učini čast i bude njegov gost na večeri. Marilee je prihvatila poziv, ali je zajedničku večeru zbog »prethodnih obveza« odgodila do večeras.

Chance Sharpe je gipkim koracima prišao stolu i lagano se naklonio.

— Gospodice Andrews, nadam se da se ne ljutite što ste čekali. U dvorani je bilo odviše zagušljivo, pa sam izišao na palubu.

— Nema potrebe da se ispričavate ili objašnjavate bilo što, gospodine Sharpe. Ovo nesretno vrijeme sve nas čini nervoznima — upadne plavokosa ljepotica. — Molim vas da izostavimo službeno oslovljavanje. Zovem se Marilee.

— I meni je milije da me zovete Chance nego Sharpe — spremno on prihvati i sjedne sučelice mladoj pjevačici.

Večeras joj je kosa bila skupljena na potiljku i pričvršćena češljem od slonovače. Haljina je bila manje izazovna od one koju je nosila prve večeri, više je podsjećala na haljine kakve su nosile južnjačke ljepotice prije rata. No duboki je izrez otkrivao i ovoga puta njene grudi.

— Chance — meko ponovi Marilee ime, pa još jednom: — Chance! Odista neobično ime. Postoji li razlog zbog kojega ga nosite?

— Samo ako želite da ga izmislim, vama za ljubav. Želite li to?

— Ah, ne! — prasne djevojka u smijeh. — Sinoć sam večerala s našim kapetanom. Jedan od gostiju bio je neki teksaški rančer. Ispričao mi je dovoljno »lovačkih« priča za cijeli život!

Chance joj se nasmiješi i mahne Katie da dođe po narudžbu. Poslije šampanjca prihvatio je savjet konobarice i naručio dimljenu puretinu. Marilee je kimnula u znak suglasnosti.

— Što vas dovodi na »New Moon«, Chance? — obrati mu se Marilee kad su ostali sami. — Posao ili zadovoljstvo?

— Posao — odvrati Chance.

Pjevačica je hrabro izdržala po-

gled njegovih modrih očiju, a oko usana joj zaigra smiješak.

Iza Chanceovih leđa začuše se zvuci glazbe. Brodski je orkestar zasvirao valcer. Chance bez riječi pruži ruku preko stola. Djevojčini vitki prsti nađu se isprepleteni s njegovima kad su ustali i zaputili se prema ulaštenom prostoru za ples.

Chance nije obraćao pažnju na druge parove. Oči su mu počivale na njegovoj partnerici. Neko su se vrijeme okretali u ritmu valcera. Chance ju je sve više privijao uza se, a Marilee se nije opirala, štoviše, pripila se uz njega.

Glazba naglo utihne, a Chance i pjevačica još su stajali nasred podija u zagrljaju. Chanceova se ruka nerado spusti s djevojčina struka. Djevojčine oči, blistave poput smaragda, sa zanimanjem su promatrale njegovo lice, bez imalo srama.

— Nešto mi govori da bi trebalo da budem zahvalna što smo se maločas nalazili nasred plesnog podija — reče djevojka iskreno časak kasnije — ali nisam. Umjesto toga sam razočarana.

— I ja — reče Chance i napuni dvije čaše šampanjcem i pruži jednu svojoj pratilji, podigne svoju čašu i pogleda djevojku značajno. — Za valcer i čarobnost koju on širi, naglašavajući još više ljepotu jedne prekrasne žene.

Djevojka kucne svojom čašom o njegovu, a pune joj se usne osmjehnuše. Otpije gutljaj šampanjca, ne skidajući pogled sa Chancea.

— Nisi mi rekao zbog kojeg posla putuješ — primijeti nenadano.

Chance je bio zatečen. Nije na vrijeme smislio uvjerljivi odgovor, te se odlučio za poluistinu.

— U potrazi sam za poslom. Prije rata mudro sam uložio novac i sa-

da bih se želio posvetiti kakvom unosnom poslu.

— Zvuči uzbudljivo. Pred tobom je novi život s bezbroj mogućnosti.

— Iskreno rečeno, sve dosad sam se dosađivao — prizna on, značajno je pogledavši. — Ali što je s tobom? Kako si se ti našla na ovom brodu?

— Moj je odgovor, na žalost, isti kao i tvoj. Posao. Živim od pjevanja — jednostavno će ona.

Za vrijeme večere Marilee je ispričala kako je počela s malom glumačkom družinom koju je njezin otac osnovao u New Orleansu. Rat je dokrajčio karijeru družine, a i živote njenih roditelja. Oboje je umrlo u epidemiji tifusa što je izbila posljednjih mjeseci rata.

Kad je obnovljen promet rijekom, Marilee je našla posao na malom brodu što je prevozio putnike između New Orleansa i St. Louisa.

— Prije dva mjeseca zapazio me Tate Browder, vlasnik »New Moona« i ponudio mi trostruku plaću da prijedem na njegov brod — završila je Marilee svoju priču. — Otađ sam ovdje. Posao je lagan, a plaća više nego dobra.

Chancea je zanimalo ne postoji li između Browdera i nje kakav drugi odnos osim poslovnog, ali nije pitao ništa.

— Kad već govorimo o poslu — osvrne se Marilee preko ramena — čini mi se da je vrijeme da počnem raditi.

Chance ustane, obide stol i pomogne joj da ustane.

— Mogu li rezervirati ovaj stol za sutra uvečer?

U smaragdanim očima pojavi se iskra žaljenja.

— Bojim se da... — promucala je pa zastala, a onda odlučno zabacila glavu i hrabro se uspravila. — Su-

tra uvečer savršeno će mi odgovarati, hvala.

• Chance se smiješio dok ju je promatrao kako hoda prema orkestru, privlačeći usput poglede gostiju.

Ali ubrzo poslije toga upravi pogled prema kartaškom dijelu dvorane. Tate Browder s neizostavnim naočarima zauzeo je svoje mjesto za stolom. Chance je znao da je došlo vrijeme da se također primi posla.

*

– Vi ste na redu, gospodine Sharpe – upozori ga jedan od sui-grača.

Chance sporo raširi karte u ruci i pomno se zagleda u njih. Zapravo je krajičkom oka promatrao Tatea Browdera. Vlasnik riječnog broda ga je promatrao kroz naočari.

Chance polako posegne rukom za petsto dolara što su bili pred njim. Pažljivo ih položi nasred stola.

– Evo, da igra bude zanimljivija, gospodo – primijeti opuštenim glasom.

– Već tisuću dolara uložio je u ovaj krug – čuo je kako je jedan od promatrača objašnjavao svome prijatelju.

Što je još važnije, Chance je znao da je Browder čuo primjedb.

– Baš je glup – primijeti drugi šapatom. – Sve više srlja u propast. Neprekidno gubi novac, od samoga dolaska na brod.

Chance s mukom zadrži smijeh. Neka samo govore! Neka Browder čuje!

– Odazivam se vašem izazovu. Uvjeran sam da obmanjujete, gospodine Sharpe – reče trgovac iz Ilinoisa koji je jedini od prisutnih igrača prihvatio Chanceov mamac.

– Da vidimo što ste dobili.

– Dva para – objavi Chance i ponosno raširi karte na stolu.

– Bojim se da to nije dovoljno – razvuku se trgovčeve usne u zadovoljan osmijeh. – Četiri devetke.

– Četiri devetke? – ponovi Chance, zapanjeno odmahujući glavom. – četiri devetke?

Poput čovjeka kome prijeti nesvjestica, žmirkao je i vrtio glavom, dok je trgovac zadovoljno brojio novac. Kad je složio zaradu na hrpu, trgovac stane miješati karte.

– Ista igra, pet karata.

– Bojim se... bojim... – namjerno je Chance mucao dok je nesigurno ustajao od stola – bojim se da večeras više nećete moći računati na mene, gospodo. Ustupam svoj stolac svakom čovjeku koji je spreman prihvatiti...

Potrudivši se da što bolje oponaša čovjeka koji je otupio od udarca, Chance otetura prema šanku. Ondje naruči i ispije tri čaše viskija jednu za drugom. Tek kada je ispio posljednju, tobože se osvrnuo i pogledao kartaške stolove kao da im želi laku noć.

Kratak pogled bio mu je dovoljan da zapazi kako ga Tate Browder još pažljivo prati.

Prikrivši osmijeh, Chance se okrene i nesigurnim korakom napusti dvoranu.

Bacio je mamac, trebalo je samo čekati da riba zagrizi.

VI

Riba je zaista zagrizla i mamac i udicu idućega poslijepodneva. Chance Sharpe se kasno probudio, prošetao palubom i ušao u glavnu dvoranu. Tate Browder je stajao za šankom s kapetanom Bertranom Rookerom.

Okrznuvši ih samo pogledom, Chance pride šanku i naruči čašu

viskija. U tom je trenutku Browder načinio prvi korak predstavivši sebe i svoga kapetana.

Chance je uljudno odgovorio na beznačajna pitanja, a bilo mu je ubrzano tuklo u iščekivanju pitanja za koje je pouzdano znao da će uslijediti.

— Možda biste željeli razbiti jednoličnost ovog produženog boravka na rijeci partijom pokera — izjasnio se napokon Browder posve jednostavno. — U tom vas slučaju pozivam za svoj stol večeras, gospodine Sharpe.

— Chance. S »gospodinom Sharpe« obično oslovljavaju moga oca — ispravi ga Chance sa smiješkom, a zatim nastavi. — Počasćen sam vašim pozivom večeras. U koje vrijeme?

— Obično završavam večeru do devet sati. Mogli bismo se naći oko devet i trideset?

— Izvrsno — složi se Chance.

— Dobro — kimne Browder na pozdrav i žurno se udalji u pratnji kapetana.

Chance naruči još jednu čašu viskija. Ako Tate Browder odista vara goste za svojim stolom, bit će dovoljna večerašnja partija da otkrije kojim se načinom brodovlasnik služi.

*

— Tate Browder?

Djevojčine zelene oči se rašire dok je s nevjericom zurila u muškarca što je sjedio sučelice njoj za stolom.

— Prihvatio si njegov poziv za partiju pokera?

— Uvjeren sam da će partija biti izuzetno zanimljiva — izjavi Chance dvosmisleno.

— Ako ti se sviđa razbacivanje novca — uzvрати plavokosa ljepoti-

ca. — Tate Browder je prava hijena kada je riječ o pokeru. Taj čovjek nikad ne gubi.

— Možda sam i ja prerusena hijena — izjavi kockar nehajnim glasom, odgrizavši hladnokvrno komad odreska. — Možda i ja nikad ne gubim.

— A sinoć si izgubio više od tisuću dolara.

Chance naglo podigne pogled i zagleda se u njeno lice.

— Čula si, je li?

— A tko na palubi ovoga broda nije čuo što se sinoć zbilo — odvrati ona. — Pokazalo se da si lagan plijen, Chance.

Chance odmahne glavom, zatumljujući zadovoljstvo kad je čuo njene riječi. Ako je Browder, zajedno sa svojim društvom, očekivao goluba, vuk koji će večeras sjesti za njegov stol zateći će ga posve nespremno.

— Bila je to samo trenutačna loša sreća — pokuša uvjeriti novu prijateljicu. — Noćas će biti drukčije. Bit ću bolje sreće.

— Sreća će ti posve okrenuti leđa čim sjedneš za Browderov stol — progunda ona. — Ako iskreno želiš spasiti svoj novac i kupiti tvrtku u New Orleansu, predlažem ti da zaboraviš Browdera i obećanje da ćeš igrati s njim. U protivnom ćeš biti sretan, odeš li s ovog broda s odijelom na sebi.

— Nećeš valjda reći da Browder nije pošten u igri?

— Ne kažem ništa, Chance — reče Marilee i žustro odmahne glavom. — No znam da je Tate Browder proketo sretan kad je u pitanju poker! Nemoj biti glup. Okani se igre s njim!

— Čini mi se da potcjenjuješ svoju sposobnost, draga — pruži ruku i stisne djevojčine prste.

– A ja mislim da sam te pogrešno procijenila, bolje reći precijenila – primijeti ona hladno.

Prije no što je Chance dospio odgovoriti plavokosa se ljepotica okrene i zaputi prema orkestru.

Chance pokuša odbaciti ludu pomisao. Ne, to ne može biti! Samo su dvaput zajedno večerali. Dakako, plesali su, ali to nije dovoljno da se rodi ljubav.

Ili ipak jest?

Skupi obrve i zagleda se u djevojku na pozornici. Želio je da joj objasni zašto je morao sjesti za Browderov stol večeras. No zbog njene sigurnosti bolje je da što manje zna.

Gurne ruku u džep kaputa i izvuče sat. Još je prerano. Vрати sat u džep i natoči još jednu čašu šampanjca. Dokono je pijuckao, znajući da ima još jedan sat na raspolaganju prije no što se pridruži Browderu za stol.

*

– Pravila igre su za nas jednostavna, Chance. Najmanji početni ulog je dolar, a kasnije ograničenja nema. Nijedan igrač ne smije napustiti mjesto dok igra traje – objašnjavao je Browder svome novome gostu, pažljivo ga promatrajući preko stola.

Chance Sharpe kimne u znak suglasnosti i izvuče svežanj novčanica iz kaputa. Uredno ih složi preda se.

Browderove oči na trenutak zasjaju pohlepom, a potom brodoglasnik nastavi:

– Igramo s pet karata. Pobjednik dijeli u idućem krugu. Za prvo dijeljenje dogovorit ćemo se ždrijebom.

Početak igre odvijao se po ustaljenoj rutini, kakvu je Chance već imao prilike uočiti svake večeri, promatrajući igru za Browderovim

stolom. Počinjalo se s novim snopom karata. Karte plave poledine s brojem 999, proizvedene od strane A. Doughertyja iz New Yorka. No Chance nije mnogo vjerovao plavom pečatu. Znao je da profesionalne varalice znaju nekoliko načina da označe karte koje su naoko netaknute.

Jedan po jedan gosti su izvlačili karte. Chance izvuče džokera i načini grimasu, pobojavši se da ta karta ne bude predznak loše sreće te večeri.

Na kraju Browder također uzme kartu za sebe. Primicao ju je k sebi i udaljavao kao da dobro ne vidi.

– Oprostite, gospodo, no oslabljeni vid je danas poodmaklim godinama – reče i zavuče ruku u džep te izvuče ovalne naočari plave boje.

Pažljivo ih namjesti iza ušiju. Chance još jednom trgne spoznaja o izuzetnoj sličnosti ovog čovjeka s Benjaminom Franklinom. Je li on hotimice stvarao tu sliku u sebi? Ne pridonosi li to njegovoj igri? Ta tko ne bi imao povjerenja u čovjeka koji tako neobično podsjeća na jednoga od osnivača ove države?

– Ah, sad je bolje – razvedri se Browderovo lice kad ugleda kartu, a zatim baci pogled na svoje suigrače. – Kralj! – reče.

Chance vješto prikrije iznenađenje kad je Browder položio kartu. Pravila pokera su zahtijevala da čovjek s vlasnikove lijeve strane najprije pokaže svoju kartu. Tate Browder je ili nespretan igrač ili namjerno krši pravila igre.

Chance pokaže svoga džokera i Browder skupi obrve.

– Čini se da ste, promijenivši stol, postali sretnije ruke, Chance. Vi dijelite – reče Browder koji nije ničim odavao negodovanje što je izgubio u nadmetanju za dijeljenje.

Chance se nasmije i dohvati karte. Uredno ih složi prije no što ih je počeo miješati, neopazice dotičući vrhovima prstiju rubove.

Kako je i očekivao, nije otkrio ništa. Povremeno su neki ljudi, želeći se domoći nepoštene prednosti u odnosu na svoje suigrače, neznatno označavali rubove nekih karata, kao na primjer aseva.

Pošto je temeljito promiješao krate, Chance pruži snop svome susjedu da ga presiječe, a potom stane dijeliti. Prstima je ponovo pažljivo opipavao površinu karata u potrazi za neprimjetnim oznakama.

I drugi je put rezultat bio isti, no ta spoznaja nije umanjila njegovu sumnjičavost. To je značilo da je Browderova metoda u igri još nedokučivija. Možda posve originalna, samo njegova. U tom će ga slučaju teško razotkriti, ali ipak mora pokušati. Onda obrati pažnju na lijevog susjeda koji je otvarao igru s jednim dolarom.

Pred njim je bila noć ozbiljne igre pokera.

*

— Žao mi je što se moja prognoza o mijenjanju stolova nije večeras pokazala točnom, Chance — reče Browder, ali mu se u glasu nije osjećalo žaljenje dok su igrači ustajali u namjeri da se povuku na spavanje.

— Sreća me noćas nije htjela — nehajno Chance sliježe ramenima.

Nemarno podigne sa stola ono što je ostalo od tisuću dolara s koliko je večeras započeo igru. Brzo prebrojivši preostale novčanice, zaključivši da ga je ta večer skupo stajala, osobito u svjetlosti stečenih spoznaja, bolje reći nespoznaja, jer ništa nije saznao.

— Možda ćete sutra biti sretnije

ruke — reče Browder, gurajući zarađeni novac u lisnicu, a zatim je pruži konobaru s nalogom da je položi u njegov sef.

— Znači li to da me ponovo pozivate da vam se pridružim?

— Svakako. Dok god ste na ovom brodu, možete sjesti za moj stol.

— Veoma ljubazno od vas — trudio se Chance da ostavi dojam naivnosti. — Istini za volju, veoma cijenim to što mi pružate priliku da vratim nešto od onoga što sam izgubio za proteklih noći.

— U isto vrijeme sutra uvečer — lagano ga udari Browder po rame — nestane prema kabini na čijim je vratima pisalo: New York.

Chance izade na palubu i zapali cigaru. Noć je bila topla, a suhi je duhan ostavljao okus u ustima.

Dosad je uložio tisuću petsto dolara da bi otkrio Browdera kao varalicu, a još nije imao ni najmanji trag koji bi upućivao na to kako taj čovjek vara.

Ipak, nešto je saznao. Saznao je kojim se metodama Browder nipošto ne služi. Pouzdano je znao da Browder ne označava karte — ni rubove ni poledinu. Isto je tako sa sigurnošću utvrdio da ne dijeli karte s dna. Takve su se metode varanja mogle, uostalom, primjenjivati samo s neznalicama. Uz to Browder se nije služio ni trikovima kao što su karte iz rukava ili prsluka.

Sve je upućivalo na jedan zaključak, do kojeg je došao i Jason Haver: Browder je varao, ali se nije moglo dokazati kako.

Ni najvještiji i najspretniji igrači nisu mogli neprekidno dobijati, a Browder nije baš nikada gubio. To je samo po sebi bilo dovoljno da uvjeri Chancea kako se za Browderovim stolom nešto čudno zbiva. Svoje je novac ulagao samo onda

kad je dobijao. Nitko nije mogao igrati s takvom sigurnošću, ako na neki način ne »čita« karte.

Ali kako?

Chance je stao razmišljati o nekoj vanjskoj napravi ili možda partneru. Dio dvorane u kojem se kartalo bio je bez zrcala i metala u kojima bi se moglo vidjeti odrazi. Isto tako ni konobari ni drugi članovi osoblja nisu bili tako postavljeni u dvorani da bi mogli »čitati« karte protivnika i davati znakove Browderu. Browder je malo govorio u toku igre, a isto tako i drugi igrači.

Chance tiho prokune. Potpuno je dijelio Jasonovu nedoumicu. Sjedio je za stolom s tim čovjekom, dopustio mu da mu oduzme petsto dolara, a nema pojma kako ga je opljačkao!

VII

Prodoran pisak brodske sirene naglo probudi Chancea i natjera ga da se uspravi na krevetu. Na trenutak se obazirao oko sebe pogledom čovjeka koji ne shvaća gdje je.

Nakon nekoliko trenutaka ispuusti uzdah olakšanja i zahvalno sklopi oči. Ponovo ih otvori odagnavši posljednje tragove mučnog sna: noću ga je, naime, u snu progonilo šest Browdera za pokerskim stolom.

Chance ustane i požuri u odjeljak s kupaonicom. Kad se obrijao i odjenuo, posve je nestalo noćne more. Ili je barem tako mislio.

Kad se našao na palubi, misli mu je ponovo zaokupila tajna koja je obavijala Browdera i njegov način igranja, bolje reći varanje u pokeru. Ponovo je u mislima istraživao sinoćnje događaje, u nadi da će novi dan baciti više svjetla na događaje što su se zbili i uputiti ga na nešto

što je previdio. No što je više razmišljao, to se lošije osjećao. Nije sumnjao da postoji način kojim se vlasnik broda služio da stekne presudnu prednost nad ostalim suigračima, ali mu je taj način bio posve nedosežan.

Možda ni Jason Haver ni on nisu imali pravo. Znao je da je dobar igrač, ali možda postoje i bolji. Zar Tate Browder ne bi mogao biti takav?

Na taj ga zaključak nije navodila osobna taština, već sam Browder.

Svoju ulogu vlasnika »New Moona« odigrao je dobro i pri tom načinio samo jednu grešku, no toliko očitu da je Chance teško mogao vjerovati da ju je Browder počinio: ma koliko jedan kartaš bio vješt, prije ili poslije karte mu okrenu leđa, prije ili poslije osuđen je na poraz. Međutim, Browder nije nikad izgubio! Baš nikad! Nije li u tome njegova pogreška? Da je odigrao nekoliko loših krugova i izgubio, nikada ne bi pobudio Chanceovu sumnju. Ali Browder nije nikad gubio, već uvijek dobijao. Nijedan čovjek ne može biti toliko sretan – bez varanja!

Nagnuvši se na ogradu, Chance shvati zašto se brodska sirena toga jutra oglasila tako snažno. Brod je pristao u maloj luci na istočnoj obali rijeke.

Nije se mogao sjetiti imena gradica, premda su mu se zgrade i kućice zbijene uz pristanište činile poznatima. Mnogo je godina prošlo otkako je napustio rijeku i nije čudno što je mnogo toga zaboravio.

Na donjoj su palubi radnici istovarivali teret i utovarivali nove sanduke. Nekoliko je putnika izašlo na mali dok, očito u želji da ponovo, barem na časak, osjete čvrsto tlo pod nogama. Među njima Chance

zapazi plave pletenice mlade pjevačice. Srce mu zakuca brže i na trenutak poželi da joj se pridruži u jutarnjoj šetnji. Jednako brzo odbaci tu pomisao. Dok ne završi s Browderom, nema joj što reći i bolje je da se drži što dalje od nje.

Trenutak zatim pogled mu se zaustavio na Browderu. Odjeven u bijelo odijelo, sa slamnatim šeširom na glavi, stajao je na doku i čitao novine pušeći debelu zelenu cigaru. Povremeno je dizao pogled i zaustavljao ga na radnicima.

Chanceove se oči skupe, a na čelu mu se ureza duboka bora. Napregnuto je razmišljao. Vlasnik broda činio mu se danas drukčiji. Ponovo se pažljivo zagleda u njega. Proučavao ga je od glave do pete, ne mogavši se oteti dojmu da sa Browderovom vanjštinom nešto nije kao obično.

Što?

Chance osjeti kako su mu se oči iznenada raširile.

Browder je čitao bez naočala!

Zagonetka je napokon bila riješena. Chanceove se usne razvukoše u osmijeh. Odgovor za kojim je tako dugo tragao bio je u Browderovim naočalama.

A to je značilo da se mora domaći tih malih plavih naočala.

Brodsko se sirena tripot snažno oglasi i putnici se stanu tiho uspinjati ljestvama na palubu.

Chanceu zaigra podrugljiv osmijeh oko usana: prisjetio se kako će doći do Browderovih naočala. Da je unaprijed planirao, ne bi došao na takvu pomisao. Spustio se hitro na donju palubu i napola skriven iza gomile sanduka koje su radnici upravo unijeli stao promatrati putnike što su se vraćali na brod. Browder je bio posljednji.

Dok su se putnici penjali na gor-

nju palubu, Chance se izvuče iz svojega skloništa i zaputi prema čovjeku u bijelo odijelu. U pravom je trenutku izgubio ravnotežu i slučajno nalletio na vlasnika broda. Istodobno se brod otisnuo od obale.

— Što...

S Browderovih se usana oteo uzvik zaprepaštenja dok je, gubeći ravnotežu, padao. U očajničkom pokušaju da se održi na nogama podigao je ruke u potrazi za čvrstim osloncem, da se nespretni putnik i on ne bi našli u mutnim vodama Mississippija.

Chance je dobro iskoristio trenutke zbunjenosti. Rukama je stao divlje mlatarati po zraku kao čovjek koji pokušava vratiti izgublenu ravnotežu. Međutim, Chancea je zanimalo više od toga nešto drugo.

Udarac i sveopća gužva koja je potom nastala pružili su mu priliku za kakvom je tragao i kakvu je samo poželjeti mogao. Prvo je rukama pretražio Browderov desni džep, zatim lijevi. Dok je posada hitala da pomogne gazdi, on je spretno izvukao ono što je tražio. Munjevitom je brzinom gurnuo dragocjene naočale u svoj džep, a da to nitko od prisutnih nije zamijetio.

— Molim vas da mi oprostite, gospodine — žurno reče kad su brodovlasnik i on napokon, čvrsto stali na noge. — Izgubio sam ravnotežu u trenutku kada se brod odmakao od obale.

Na trenutak u Browderovim očima zasja srdžba, ali već idućeg trenaja taj izražaj ustupi mjesto smijeshu.

— Sve je dobro, Chance. Ne brinite — reče, pogladi kaput i poravnava kravatu, te otera prašinu s hlača. — Još niste stekli naviku da se krećete po brodu. Ništa se nije dogodilo.

Sve je kako valja — umirivao ga je čovjek ljubazno se smješkajući.

Chance razvuče usne u nelagodan osmijeh, kao da mu je još neugodno zbog nezgode.

— Baš mi je žao. Da sam samo malo pripazio kako hodam...

— Ne mislite više o tome — odmahne Browder rukom. — Nema potrebe da se ispričavate. Obojica smo čitavi i posve suhi.

— Ipak, osjećao bih se bolje ako biste mi dopustili da vas počastim pićem.

Chance je bio ustrajan u svojoj glumi, iako je gorio od nestrpljenja da se vrati u svoju kabinu i pažljivo pregleda naočale.

— Možda je najbolje da to odložimo za večeras, dok budemo igrali — predloži Browder, uljudno ga odbivši. — Ovog trenutka moram provjeriti liste tereta koje smo upravo preuzeli.

— Dobro, večeras — složi se Chance, prikrivajući zadovoljstvo.

Browder mu mahne na pozdrav i žustro nestane prema svojem uredu.

Chance je stajao nekoliko trenutaka, gotovo ne vjerujući da se sve odigralo tako glatko. Činilo mu se kao da će se Browder ponovo pojaviti i zatražiti svoje naočale. Ali se to nije dogodilo.

Chance je polako otišao u svoju kabinu. Privukao je stolac do maloga prozora, izvukao naočale iz džepa i položio ih na stol. Potom je iz svoga kovčega izvukao snop karata br. 999, kakvima je obično služio Browder.

Razgrne zavjesu i sjedne. Pažljivo dohvati naočale i stade ih pomno proučavati. Učini mu se da na njima nema ničeg neobičnog.

Stavi naočale na nos. Na trenutak mu se zamagli pred očima, ali

se ubrzo privikao na naočale. U sljepoočicama mu je ludo udaralo dok je slagao karte po stolu.

Nije znao posve pouzdano što očekuje. Možda neke dosad neotkrivene oznake koje su bile proizvođačeva tajna.

Ali ono što je zaista vidio kroz plave naočale toliko ga je razočaralo da mu je izmaklo tlo pod nogama.

Ništa! Baš ništa nije vidio, izuzevši to da su karte bile neznatno uvećane lećama.

Izbliza i iz daljine pogled je bio isti. Karte su ostale nepromijenjene i iste, bez obzira na to kako ih je promatrao ili pod kojih ih je kutem držao. Browderove su naočale imale stakla za uvećavanje kakva je svatko mogao kupiti u bilo kojem dućanu duž rijeke.

Skinuvši naočale s nosa, Chance ih ponovo okrene na dlanu, kao da će mu na taj način možda otkriti tajnu koja je obavijala njihova vlasnika.

Zlovoljno uzdahnuvši, složi naočale i gurne ih u džep kaputa. Unatoč mnogim iščekivanjima, ponovo se našao ondje gdje je bio i sinoć. Jedino što je mogao uraditi bilo je da čeka da Browder sjedne za kartaski stol i da počini grešku.

— Prokletstvo! — prokune Chane glasno, znajući da je od čovjeka, kakav je Browder, gotovo nemoguće očekivati grešku.

VIII

Poput osuđenika koji odlazi na smaknuće, tako se i Chance Sharpe osjećao kada se te večeri našao u glavnoj dvorani. Na trenutak mu je pažnju zaokupila Marilee, koja je upravo pjevala laganu ljubavnu melodiju. Sa žaljenjem joj okrene leđa i zaputi se prema šanku. Naru-

čio je viski u trenutku kad je začuo kako konobari pozdravljaju svoga gazdu. Poput vladara nekog plovećeg kraljevstva, okruženog svitom poklonika, Tate Browder je prolazio dvoranom na putu do svoga prijestolja za privatnim kartaškim stolom.

Sa svih strana su poustajali njegovi odabrani gosti i pohitali da se pridruže vlasniku broda. Duboko udahnuvši, s čvrstom odlukom da večeras razotkrije toga čovjeka, Chance žurno ispije čašu viskija i krene prema Browderovu stolu.

– Gospodo...

Browder je na uobičajeni način pozdravljao svoje goste i te večeri, ponavljajući pravila igre koje je Chance već znao napamet.

Potom se uvriježeni obred ponovio. Konobar je dodao vlasniku novi snop karata. Ovaj ga spretno otpečati i izvuče kartu.

– Starim, gospodo – počeo je svoju poznatu priču, udaljavajući karte pod raznim kutovima. – Moj vid je dokaz za to.

Zatim je vlasnik »New Moona« naviklom kretnjom gurnuo ruku u lijevi džep bijelog kaputa. No ovoga puta ruka mu je ostala prazna. Ni u desnom džepu nije bilo ono što je Browder sada već nervoznim prstima tražio.

– Nešto nije kako valja – osjetila mu se u glasu napetost. – Čini se da sam zaboravio naočale.

Okrene se konobaru i upita:

– Cale, jesi li ih ti vidio?

Naočale! Chance se naglo uspravi. Posve je zaboravio na naočale koje su bile u njegovu džepu.

– Tate, moram se ponovo ispričati – reče Chance, izvuče iz džepa naočale i položi ih na stol. – Nakon one jutrošnje nezgode pronašao sam ih na palubi. Prepoznao sam ih

i namjeravao vam vratiti prije, ali sam naprosto zaboravio – doda, a na usnama mu zaigra osmijeh pun isprike.

Browder raširi na trenutak oči, a onda ih skupi, te usredotoči pažnju na naočale što su ležale na stolu. Ispusti uzdah olakšanja, ali se stanovita napetost još naslućivala u njegovu glasu:

– Hvala. Bojim se da ne bih bio u stanju nastaviti igru bez njih.

Chance na vrijeme obuzda pitanje koje mu je bilo na vrhu jezika. Browderovo je ponašanje odavalo čovjeka koji se našao u velikoj nevolji. Na njegovu čelu pojavile su se čak sitne kapljice znoja. Zašto?

Ruka mu se tresla dok je podizao naočale sa stola, toliko tresla da su mu pale na snop karata.

No u djeliću sekunde, dok su naočale ležale na kartama, Chance je otkrio tajnu Browderova izuzetna uspjeha, njegove čudesne nepobjedivosti. Staklo naočala otkrilo je na gornjoj karti sićušno bijelo slovo K i bijelo S ispod njega. Dva jednostavna slova očigledno su označavala kralja.

Chance s mukom zatomi krik koji mu se umalo oteo s usana.

Karte su ipak bile označene!

U Chanceu je rasla srdžba, pomešana istovremeno s divljenjem. Kakav je način varanja pronašao taj Browder! Uistinu izuzetan! Karte su bile označene tintom koja je bila vidljiva samo ako se gledala kroz plave naočale, odnosno kroz posebne leće! Vlasnik »New Moona« ili njegov čovjek otvarao bi snop karata, označavao ih i ponovo vraćao u kutiju, obnavljajući pri tome pečat. Gotovo savršeno!

Da je Browder posjedovao dovoljno razboritosti, te dopustio da povremeno izgubi koju partiju, Chan-

ce ne bi nikad došao na pomisao da ovaj čovjek vara. Pohlepa ga je stajala da je tajna otkrivena, pohlepa koja je svojstvena mnogim igračima za zelenim stolom.

Chance se sada morao pobrinuti da razotkrije njegovu prijevaru. Morao je to uraditi zbog Jasona i drugih igrača koji su nasjedali bogatom brodovlasniku.

Ali kako?

U toku dvije igre Chance je razmatrao mogućnosti što mu stoje na raspolaganju. Dobiti Browdera u poštenoj igri bilo je nemoguće. Jedini je izlaz, dakle, bio da se posluži prijevarom.

Morao je pobijediti Browdera njegovim vlastitim sredstvima!

Chance je znao da mora nekako označiti karte. Grčevito razmišljajući kako da to uradi, sjeti se jedne stare metode kojoj ga je naučio njegov učitelj Hoyt Bishop. Noktom su se mogle označiti karte.

Igra je, u međuvremenu, nesmetano tekla. Budući da mu je trebalo vremena da ostvari svoj naum, prvih šest krugova Chance je tiho pratio svoga domaćina. Ako bi Browder odustao od daljnjeg kladeња, a Chanceove karte bile dobre, ostajao je u igri. Čim bi Browder uporno išao dalje, Chance se predavao polazući karte.

Za sve to vrijeme Chance je pažljivo odabirao i označavao karte koje su mu bile potrebne za ostvarenje plana. Lagano je vrhom nokta zarezivao glatke oštre rubove odabranih karata. Kroz dva je kruga birao, označavajući kartu za Browdera jednim zarezom nokta, a za sebe sa dva.

Zatim je čekao.

Hrpa novca pred Chanceom polako je rasla jer je povremeno dobijao manje svote. Browder je vodio

igru na svoj način. Išao bi do kraja kad je u rukama imao najjače karte. Chance je čekao.

Nakon dva sata igre dvojica su se igrača oprostila, a nova dvojica ušla u igru. Još je jedan sat prošao i još su im dvojica poželjela laku noć. Nitko nije zauzeo njihova mjesta.

Chance je shvatio da je došao njegov trenutak.

Nakon tri kruga zaradio je dvadeset dolara i stekao pravo da u idućem krugu dijeli karte. Chanceovi su se osjetljivi prsti smjestili na posao.

Dok je miješao karte, pronašao je i izdvojio pet karata označenih sa dva sitna zareza i sakrio ih dlanom. Pružajući snop susjedu da ga presiječe, posegne rukom u džep da izvali cigaru i uspješno odloži sakrivene karte.

Na isti su način vješti prsti pronašli i izdvojili karte označene s jednim zarezom dok je dijelio suigračima karte.

Browder nije pokazao iznenađenje kada je raširio svoje karte i otkrio četiri asa i dešetku. Oči su mu nemirno lutale uokolo čitajući poleđine karata što su ih u rukama držali suigrači. Chance je svoje karte držao tako da je vlasnik broda mogao dobro vidjeti samo par devetki.

Browder je otvorio igru sa dvadeset dolara u zlatu. Ta je svota navela jednoga od igrača da se povuče. Chance je povećao ulog za pedeset dolara, izbacujući time iz igre dvojicu preostalih igrača.

Tako su ostali u igri samo Browder i on.

— Ne odustajete lako, Chance, je li? — široko mu se Browder nasmiješi i poveća ulog za dvadeset dolara.

— Večeras mi se sreća smiješi — odvrati Chance vedro i položi pet-

sto dolara nasred stola. – Čini mi se da je ovo moja noć.

Browder naprègne oči da još jednom »pročita« protivnikove karte. Uvjerivši se da Chance ima samo par devetki, gurne tisuću dolara nasred stola.

– Budući da ste odlučili učiniti igru zanimljivom, evo i mog priloga – izjavi s trunkom podrugljivosti.

– Povećujem za pet stotina – odvratila Chance i gurne posljednji novac na sredinu stola. – Koliko karata?

– Nijednu! – glasio je odgovor.

Browder je s mukom prikrivao zadovoljstvo promatrajući svoje karte.

– Ni ja! – reče Chance.

Nehajno posegnuvši rukom u džep, da izvadi šibice, on izvuče skrivene karte.

Skupivši svoje karte, Chance krene šibicom. Pažljivo skupi obje ruke oko cigare da je zapali i pri tom spretno zamijeni karte. Par devetki zajedno s preostale tri beskorisne karte gurne natrag u džep zajedno sa šibicama.

– Povećujem za još petsto – izjavi Browder i gurne novčanice prema sredini. – Bojim se da ste ostali na suhom, Chance – dometne, promatrajući prazninu pred njim.

Chance nemarno slegne ramenima. Držeći karte dovoljno zaklonjene u lijevoj ruci, desnom posegne za lisnicom i položi je na zeleno sukno.

– Ovdje je petnaest tisuća dolara. Možete izbrojiti, ako želite.

Browder daje znak igraču sa Chanceove lijeve strane. Čovjek spremno dohvati lisnicu i odbroji novčanice. Napokon kimne.

– Petnaest tisuća američkih dolara.

– Budite ljubazni i stavite ih na

sred stola – izjavi Chance jednostavno i pogleda Browdera.

Vlasnik broda podigne sav novac što ga je imao pred sobom. Izbroji ga i tek tada pogleda pogleda svoga protivnika.

– Ovdje imam samo dvije tisuće dolara, Chance – reče, a u glasu mu se osjeti prizvuk isprike. – Ako biste bili ljubazni i pričekali da odem do sefa. Dovedi ste me u neugodan položaj...

Chance se nasloni na stolac i skupi usnice kao da razmišlja o tom prijedlogu. Nakon nekoliko trenutaka odmahne glavom.

– Ako vam dopustim da odete, mogli biste se vratiti s više novca no što ja posjedujem. Žao mi je, ali to ne mogu dopustiti. Sve što imam nalazi se na stolu. Bojim se da ćete se morati pridržavati vaših pravila da ostanete za stolom, Tate. Na početku ste i sami naglasili da su to pravila od kojih se ne odstupa – dometne značajno.

Iz Browderova lica nestane posljednje kapi krvi dok je netremice zurio u Chancea.

– Svakako ne sumnjate... – mucao je nervozno odmahujući glavom.

Chance odlučno kimne.

– Pravila ste izrekli sami – izjavi kratko.

Browderove se oči suze i potamne od mržnje. Chance je bio svjestan borbe što se u vlasniku broda odigrava. Izgarao je od pohlepe. Vidio je karte u protivnikovim rukama i znao je da će ih sa svoja četiri asa daleko nadmašiti.

Barem je tako mislio.

– Pretpostavljam da je ovoga puta pobjeda moja – reče Chance i hladnokrvno posegne za novcem!

– Ne! – gurne Browder njegovu ruku. – Nisam još ispao.

– Kako? – skupi Chance tamne obrve. – Niste li maločas sami priznali da nemate više novca na stolu.

– Nemam – potvrdi čovjek bijesno – ali ovaj stol je moj.

– Žao mi je, ali on ne vrijedi petnaest tisuća dolara – namjerno je Chance izazivao protivnika.

– Istina, ali paluba na kojoj se sve ovo nalazi vrijedi – odvrati Browder, nasloni se rukama na stol i nagne prema Chanceu. – Vaših petnaest tisuća na jednoj strani, a moj brod sa svime na njemu na drugoj, Chance – protisne crven od srdžbe. – Što kažete na to? Maločas ste rekli da osjećate da je ova noć vaša. Da vidimo, hoćete li?

Chance protrlja bradu kao da je u nedoumici.

– Ponuda je poštena – javi se jedan od promatrača za stolom.

Drugi kimne i doda:

– Brod »New Moon« jamačno vrijedi sto pedeset tisuća.

Kockar pogleda promatrače, a zatim Browdera.

– Uistinu ulažete brod? – upita.

– Tako sam rekao. »New Moon« i sve što je na njemu – odvrati Browder nestrpljivo.

Chance s mukom prikriva osmijeh. Ovo je odista bilo iznad svakog iščekivanja. Želio je osvetiti svoga prijatelja Havera, ali nije očekivao ovakav zgoditak. I na tako lagan način!

– Vlasnički list je uredan? – raspitivao se Chance.

– Da, nalazi se u mome sefu – odvrati Browder brzo. – Ako dobijete, vi i ja poći ćemo u moju sobu i ja ću prepisati brod na vas. Ova će gospoda biti svjedoci.

I dalje igrajući svoju ulogu, Chance je oklijevao, zatim nakon dužeg

razmišljanja uvuče dah i kratko kimne.

– Zvuči pošteno – reče.

Browder otare znoj s čela i ispusti uzdah olakšanja.

– U tom slučaju stekao sam pravo da vidim vaše karte, Chance. Položite ih na stol.

I ne trepnuvši okom, Chance raširi ruku i položi karte.

– Četiri kralja...

Browderova se vilica opusti dok je zurio u karte. Oči kao da su mu htjele iskočiti.

– ... i džoker – završi Chance mirno.

Browderu ispadnu karte iz ruku. Njegova četiri asa nisu više ništa vrijedjela.

Za stolom su se širili uzdasi puni poštovanja. Ali je Chance čuo samo Browdera koji je s nevjericom zurio u stol i mrmljao:

– Kako? Kako? Ne može biti. Naprosto ne može biti...

Ništa više nije mogao reći. Uhvatio se u zamku vlastitog nepoštenja. Browder je znao da je prevaren, ali da bilo što poduzme, trebalo bi da pred prisutnima otkrije svoju prijevaru.

Chance dohvati hrpu novca.

– Čini mi se da je vrijeme da kupite novi par naočala – značajno naglasi posljednje tri riječi.

Browder naglo podigne glavu, a u očima mu zasja ubilački bijes. Nije mu promaklo skriveno značenje u Chanceovim riječima.

– Gospodo... – obrati se Chance promatračima – sada ćemo svi odšetati do Tateove kabine.

Pri tome je položio ruku na želudac spreman da izvuče pištolj ako Browder potegne oružje u nastojanju da izigra okladu. No ovaj samo ustane i nesigurno krene prema svojoj kabini.

Pod pažljivim pogledom neželjenih pratilaca Browder je potpisao izjavu kojom predaje brod u vlasništvo Chanceu, a zatim su je tri svjedoka potpisala. Drhtavom rukom dodao je vlasnički list zajedno s izjavom novom vlasniku, upirući u njega pogled pun mržnje.

Chance dohvati dokumente, uredno ih savije i gurne u džep. Bez imalo žaljenja pogleda izobličeno lice svoga protivnika.

— Nakon ovakvog gubitka — prozbori Browder napokon — držim da ćete razumjeti moju želju da ostanem sam u svojoj kabini.

Chanceovi svjedoci bez riječi krenuše prema izlazu, ali ih Chanceov glas zadrži:

— Shvaćam vašu želju — reče Browderu — ali kabina više nije vaša, Tate. Nadite sebi smještaj na donjoj palubi. Odsad ću ja spavati ovdje.

Browderove se ruke zgrče, a zglobovi na šakama pobijele. Načini korak kao da će nasrnuti na kockara, ali ga jedan od svjedoka zadrži.

— Sharpe ima pravo, Tate. Brod je njegov.

Browder se uspravi.

— U tom slučaju... pokupit ću svoje stvari i ukloniti vam se s puta, gospodine — izusti kruto.

— Vi ovdje nemate nikakvih stvari — naglasi Chance nemilosrdno, ponovo prislonivši ruku na sakriveni revolver. — U igru ste uložili »New Moon« sa svime što je na njemu. Dopustit ću vam samo da uzmete svoju odjeću koju nosite i sve što je na vama, ništa više od toga.

— Ti prokleti nitkove! — protisne Browder grcajući u nemoćnom bijesu.

Chance se pretvarao da ga ne čuje.

— Smatrajte to darom od mog prijatelja Jasona Havera.

— Haver? — trzne se Browder kao da je dobio pljusku posred lica, a oči mu se suze. — Cijelo si vrijeme vrebao pogodan trenutak da me uništiš!

Chance se nasmiješi.

— Recimo da mi je Jason predložio da vas upoznam. A sada — nastavi odlučno — predlažem vam da pronadete sebi kakav udoban sanduk dolje na palubi i smjestite se ove noći. Ne želim više tratiti svoje vrijeme na vas.

Browderova ruka poleti prema kuku.

No Chance je bio brži. Cijev njegova pištolja munjevitom se brzinom našla uperena u čovjekove grudi. U tišini koja je zavládala čuo se škljocaj oružja.

— Ne budite glupi! Ne treba mi mnogo da potegnem okidač.

Browder se ukoči, a ruka mu zastane na dršku revolvera koji nije stigao izvući. Iz očiju mu je sijevala mržnja, a na čelu su mu izbili grašci znoja.

Trojica su svjedoka stajala nepomično, a samo pogledi prelijetali su im sa Chancea na Browdera.

Chance gurne lijevu ruku u džep Browderova kaputa i izvuče mali revolver.

— Lijepa mala igračka reče i odbaci oružje na pod, a zatim hladno pogleda čovjeka pred sobom. — Da sam na vašemu mjestu, Browdere, ja bih se povukao, jer bi moj prst mogao postati nestrpljiv.

Čovjek se izbezumljeno osvrne oko sebe kao da traži nečiju pomoć. Na kraju mu se pogled zadrži na kockarevom oružju. Zaputi se prema izlazu.

— Neću ti ovo zaboraviti — promrsi kroz zube. — Moraš prove-

sti uknjižbu broda u New Orleansu, da bi pravo vlasništvo bilo punovažno. A odavde do delte je dugačak put. Mnogo toga može se dogoditi prije no što stignemo do ušća Mississippija.

– Da sam na tvome mjestu, Tate, ne bih brinuo za novog vlasnika, već za sebe prije no što...

U glasu mu se nazirala prijetnja, što je popratio novim škljocanjem oružja u ruci.

Browder otvori vrata.

– Kopile! Platit ćeš mi za ovo, skupo! – prijetio je, bijesno se udaljujući hodnikom.

Chance spusti pištolj i okrene se k promatračima.

– Gospodo, ispričavam se zbog ispada bivšeg vlasnika. Ujedno vam želim zahvaliti na pomoći, noćas.

Ljudi su šutke stajali, kao da ne znaju što da kažu.

Chanceove se usne razvukoše u širok osmijeh.

– U znak moje zahvalnosti, recite barmenu da vas novi vlasnik broda do kraja putovanja časti bilo kojim pićem koje biste mogli poželjeti.

Lica svjedoka se ozare. Žurno zahvale i pohitaju prema šanku da se odmah počaste na račun novoga vlasnika broda.

Je li moguće? Brodovlasnik! Chanceu tek sada dopre do mozga puno značenje te riječi. Neko je vrijeme netremice zurio pred sebe, a zatim se obazre po kabini koja je nekoć pripadala Browderu.

Vlasnikova kabina bila je dvostruko veća od ostalih, uz to i bolje opremljena.

Chance se nasmiješi, uživajući pri pogledu na svu tu raskoš. Zar je moguće da je sve to njegovo? Cijeli brod? Ta misao neprekidno mu se vrzla po glavi. Sve ovo!

Kockar preobražen u brodovlasnika drhtavom rukom izvuče presavijeni vlasnički list i Browderovu izjavu.

Zaista, to nije san »New Moon« pripada sada njemu. Ni u najsmionijim snovima nije mogao očekivati ovakav obrat situacije.

Ali, što da radi s brodom?

On je kockar, čovjek koji živi od igara na sreću. Ništa ne zna o brodu i njegovoj opremi, ni o navigaciji? Možda bi bilo najbolje da ga proda. Gotovina je nešto s čime umije rukovati.

Naglo zastane. Spoznao je da previše žuri. »New Moon« još nije pravno njegov. Mora se prije toga uknjižiti kao vlasnik, a do New Orleansa je još daleko. Imat će dovoljno vremena da dobro razmisli prije no što donese odluku.

Pod nogama osjeti neki predmet. Sagne se i dohvati mali Browderov revolver. Dodir hladnoga metala podsjeti ga na Browderovu prijetnju. Odavde do New Orleansa odstaja je dugačak put.

Chance se ispruži na mesinganom krevetu i sklopi oči. Noć je bila duga, a ulozi visoki. Sada mu treba odmor da bi mogao sutra razmišljati.

No san mu nije dolazio na oči. Potmulo bubnjanje brodskih strojeva nalik na udaljenu grmljavinu neprekidno ga je podsjećalo na činjenicu da je Tate Browder ostao na brodu.

A taj bi čovjek bio sretan da ga uhvati na spavanju.

IX

Zora ga je zatekla u polubudnom stanju s rukom na pištolju. Snažno pištanje pare iz strojarnice broda posve ga razbudi.

Razgrne zavjesu s prozora i zagleda se u daljinu. Još jedan snažan pisak brodske sirene podsjeti ga na položaj broda. Jamačno se približavaju Memphisu.

— Gospodine Sharpe? — trgne ga snažan muški glas iz razmišljanja.

Chance pride vratima i proviri u hodnik. Čovjek u kapetanskoj uniformi podigne ruku prema kapi. Zdepast prosijedi muškarac djelovao je izuzetno snažno unatoč tome što je bio za glavu niži od Chancea.

— Kapetan Rooker? — promrmlja Chance, nastojeći prikriti iznenadenje što zapovjednika broda vidi na svojim vratima.

— Da, to sam ja, gospodine Sharpe.

Čovjek je stajao raširenih nogu, ruku prkosno priljubljenih uz kukove.

— A ovo ispred nas je Memphis — doda. — Uskoro ćemo pristati i držim da je vrijeme da nas dvojica porazgovaramo, gospodine Sharpe.

— I ja bih volio čuti što čovjek ima reći, kapetane — javi se jedan glas sa snažnom primjesom francuskog naglaska.

Rooker se osvrne na visokog vitkog mladića u uniformi riječnog kormilara. Jutarnje sunce snažno osvijetli srebrni pojas obješen o njegove kukove.

— Jedan od mojih kormilara — predstavi ga Rooker. — Držim da ima pravo čuti što ćete reći.

— Henri Toujacque — izgovori mladić svoje ime i ne pomakavši se sa svog mjesta.

Chance je dobro poznavao mladiće njegova kova. Zračili su samopouzdanjem i drskošću. Primadone rijeke Mississippi — tako su ih nazivali. S druge strane, Bert Rooker je bio pravi kapetanski vuk. Lice

išibano vremenom, izborano i grubo, bijaše uokvireno nemirnom gustom prosijedom kosom, a ispod čupavih obrva promatrala su dva bistra oka. To je čovjek koji na svaki izazov odgovara kletvom na usnama, ali se ne da slomiti. Žilav i srčan. Chance je dobro poznavao takve ljude na rijeci. Čelične snage i izuzetne žilavosti i hrabrosti, oni su oduvijek bili izvrsna zaštita onima na čijoj su bili strani.

Što se tiče mladoga kormilara, teško je bilo stvoriti brzi sud. Obično su mladići poput njega bili izuzetno oštroumni i spretni za kormilom riječnoga broda, ali su se u privatnom životu odlikovali stanovitom neobuzdanošću i divljom naravi. Često su bili neumjereni kad je riječ o alkoholu, ženama ili novcu.

Chance još jednom zaustavi pogled na naočitom mladiću. Ako preživi, svladavši svoju neobuzdanost, jednoga će dana biti možda viša i vitkija slika i prilika kapetana Rookera. Ili će možda biti pronađen na stazi pokraj pristaništa, s nožem u leđima.

— Budući da moramo pristati u luci — počne Chance mirno — ne bi li jedan od vas trebalo da bude u kormilarnici? Ne vjerujem da brod upravlja sam sa sobom.

— Barney Hawkins je strojar — odvrati Rooker. — A zbog njega i želimo s vama razgovarati. Dao je otkaz. Kaže da napušta brod onoga časa kada pristanemo u Memphisu.

— Otkaz? Zašto?

Chance je zurio u snažnoga kapetana, ne znajući što se događa, ali posve siguran da mu se ono što će čuti neće svidjeti.

— Barney je na rijeci već godina — izjavi Rooker. — Oduvijek je služio na Browderovim brodovima. Kaže da ni sada ne želi to promije-

niti. Radije će pričekati da gospodin Browder kupi novi brod.

— Čuli ste, znači, što se sinoć dogodilo? — iznenadi se Chance.

— Istina je, zar ne? — namršti se Rooker. — Odista ste dobili moj brod na pokeru?

Chance izvuče vlasnički list iz džepa i pruži ga kapetanu.

— Vaš brod? Mislio sam...

— Nema čovjeka na brodu koji nije čuo za sinoćnju igru — umiješa se grubo Henri. — Zato smo i došli ovamo — doda, zastane i oštro pogleda Chancea u oči. — Što namjeravate s »New Moonom«?

— Namjeravam...

No Chanceove riječi izgubile su se u povicima što su doprli s obale. Brod je upravo pristajao uz dok.

— Gospodo — nastavi Chance — morat ćete pričekati s nastavkom razgovora. Prije toga moram nešto obaviti.

Chance uđe u kabinu i otvori ladicu malog pisaćeg stola. Izvuče bijelu omotnicu i u nju stavi nekoliko igraćih karata koje je izvukao iz džepa.

— Moram predati ovu poruku jednom od putnika koji napušta brod — objasni.

Gurajući kapetana i kormilara, probijao se prema izlazu. Žurno se spuštao, preskačući po dvije stube, a dvojica muškaraca bila su mu neprekidno za petama.

Na pomičnom mostu ugledao je Tatea Browdera. Nekoć besprijekorno bijelo odijelo sada mu je bilo puno mrlja, a oko muškarčevih očiju urezali su se duboki podočnjaci. Svoga protivnika Browder je pogledao s neizmjernom mržnjom, ali ne reče ni riječi.

— Ne zaslužujem li barem pozdrav, Tate? — upita ga Chance sa smiješkom.

— Što želiš, Sharpe? — procijedi Browder.

— Samo obavljam svoju dužnost vlasnika broda i želim ti zaželjeti sretan put — reče Chance, pogleda u vedro nebo i duboko udahne. — Osim toga želim ti predati ovu malu uspomenu na našu sinoćnju igru.

Chance pruži bijelu omotnicu Browderu. Čovjek je sumnjičavo promotri sa svih strana. Upitno pogleda Chancea, a zatim je otvori. Pet karata ispadne mu na dlan. Dovoljan je bio jedan pogled na dvije devetke da mu žila na vratu snažno zakuca. Podere karte i ljutito ih baci u rijeku.

— »New Moon« je još moj. Prije no što zakonski postane tvoj, moraš se uknjižiti u New Orleansu — dobaci, otrovno naglašavajući svaku riječ. — A ja se kladim da ti nikad nećeš vidjeti Canal Street.

— Prihvaćam tvoju okladu, Tate. A sad silazi s moga broda!

Onoga časa kad je nogama dotakao kopno, bivši se vlasnik okrene prema brodu.

— Dug je put odavde do New Orleansa, Chance Sharpe! Svašta ti se može dogoditi od Memphisa do delfte!

Ne obazirući se na prijetnje prijašnjeg vlasnika, Chance se okrene prema kapetanu Rookeru.

— Čini mi se da ste mi željeli postaviti neka pitanja?

— Jesu li to karte s kojima ste odigrali partiju pokera s gospodinom Browderom? — umiješa se Henri Toujacque pokazujući na ostatke karata što su plovili rijekom.

— Da, može se tako reći — odvrati Chance.

— Gospodine Sharpe... — zazvučao je Rookerov glas strogo i zapovjednički — ovo nije pogodno

mjesto za razgovor. Možemo li se vratiti u vašu kabinu?

— Dakako.

Kada su se sva trojica smjestila za stol u velikoj kabini, Rooker se obrati Chanceu:

— Ponovo vas moram zapitati što znate o rijeci?

— Veći dio svoga života proveo sam na ovoj rijeci ili na rijekama Kalifornije — odvrati Chance.

Zatim im u kratkim crtama ispričaja svoj život. Nije mu promakao izražaj odbojnosti na kapetanovu licu kada im je povjerio da za život zarađuje kao kockar.

— Što namjeravate uraditi s brodom? — ponovi svoje prijašnje pitanje Henri.

— Namjeravam ga zadržati — odvrati Chance, odlučivši da se posluži poluistinom.

Još zapravo nije znao kakva će biti sudbina broda. Sigurno je, u svakom slučaju, samo jedno: mora doći do New Orleansa i upisati svoje pravo vlasništva.

— Bilo bi mi veoma drago da i dalje radite za mene. Bez kapetana i kormilara brod mi ne bi bio od velike koristi.

— Treba nam još i zamjena za strojara — podsjeti ga Rooker.

Chance neopazice uzdahne.

— Što je s plaćama? — umiješa se mladi kormilar.

— Držim da je kapetanova dužnost da osigura potrebno osoblje za plovidbu, Berte. Pouzdajem se u vaš sud i prepuštam unajmljivanje strojara u potpunosti vama — najprije Chance odgovori kapetanu.

Ovaj nešto progunda u znak odobravanja. Chance, zadovoljan time, nagne se bliže kapetanu i zagleda mu se u oči.

— Nemam nikakve namjere da vam otmem vlast na brodu, kapeta-

ne. »New Moon« je samo dobio novog vlasnika, a sve ostalo je nepromijenjeno.

— Ipak, o nekim bih promjenama želio s vama razgovarati — odvrati Rooker.

Chance podigne ruke da zaustavi svog sugovornika.

— Poslije podne, Berte. Noć je bila duga i nisam doslovce ni oka stisnuo — reče, a zatim se obrati mladome kormilaru. — Prije no što se rastanemo, želim uvjeriti vas i ostalu posadu da ću u pogledu plaća biti barem toliko izdašan koliko i Tate Browder, ako ne i više.

— Zvuči više nego prihvatljivo — oduševljeno prihvati Henri. — Po-
brinut ću se da sva posada bude o tome obaviještena.

Chance je znao da može sebi dopustiti da bude izdašan, ako ne i rasipan s novcem. Sav novac koji je posjedovao Browder u sefu pripada sada njemu, a jamačno je riječ o većoj svoti. Čim se malo odmori, morat će pregledati sef.

— Zahvaljujem vam na pomoći.

Chance ustane i isprati ih do vrata. Rooker oklijevajući zastane na pragu.

— Postoji još nešto što morate znati, gospodine Sharpe — promrmlja.

— Chance. Molim vas, zovite me Chance — ispravi ga kockar.

— Riječ je o Tateu Browderu. To nije lagan čovjek. Neće dopustiti da otplovite njegovim brodom samo tako. Da sam na vašem mjestu, ozbiljno bih razmislio o njegovim prijetnjama.

— Ne vjerujem da on može mnogo uspjeti, Berte. Otišao je s broda. Nema novca — reče Chance i otvori vrata da se što prije oslobodi gostiju.

Pogriješio je.

Na palubi je stajala gomila ljudi izvikujući njegovo ime.

— Gospodine Sharpe, ja sam Lewis Wayne. Želim s vama razgovarati u ime orkestra broda — istupi naprijed suhonjav visok muškarac zalizane kose.

Prije no što je kockar mogao prihvatiti Wayneovu pruženu ruku, onizak čovjek u bijeloj odori kuhara progura se naprijed.

— Ja sam Clarence Little i želim s vama razgovarati o kuhinji.

— Miči mi se s puta, debeli! — naredi mu brkonja u odori brodskog poslužitelja. — Došao sam ovamo prije tebe i želim prije tebe razgovarati s novim vlasnikom...

Poslužitelj nije izrekao svoju rečenicu do kraja. Snažna žena srednjih godina gurne ga s puta, pa podbočivši se šakama o široke bokove, izazovno pogleda Chancea.

— Ja sam Quilla Mae Tatton! Želim znati što se ovdje zbiva. Imam li ja još posao?

Chanceova se glava okretala s jedne na drugu stranu. Krajičkom oka potraži kapetana Rookera. Utvrdi da su vrata što iz kabine vode u glavnu salu zatvorena. Bert i Henri ostavili su svoga novog poslodavca na milost i nemilost razbješnjele posade.

Prokletnici!

Pogledam ponovo zaokruži po ustalasanju gomili ljudi što su navirali i gurali se prema njemu. Učini korak-dva unatrag, no debela Quilla pratila ga je u stopu.

Načinio je time još jednu pogrešku:

Desetak ljudi jurnulo je za njim u kabinu.

— Je li istina da smo otpušteni?

— upitao je jedan nosač.

— Gospodine Sharpe, moram znati...

— Što vi...

— Jesam li otpušten ili nisam?

— Želim biti siguran mogu li...

U Chanceovoj je glavi brujalo. I da nije bio tako umoran, teško bi odolio ovakvoj najezi. Lica oko njega pretvarala su se u bezličnu masu.

— Browder je obećavao da ćemo čim stignemo...

— Rekao je da će plaća biti viša...

Odjednom se začuje zvonki glas koji nadjača ustalasanu gomilu:

— Dame i gospodo! Molim vas! Smirite se i dajte gospodinu Sharpeu priliku da govori.

— Chance. Molim vas, zovite me Chance — promrmlja kockar.

U prostoriji zavlada tišina. Chanceove umorne oči pokušavaju otkriti spasioca, ali bez uspjeha.

— Ovako je već bolje. Sada gospodin Sharpe može odgovoriti na vaša pitanja — nastavi isti glas.

Gomila se razdvoji, a Marilee Andrews u blistavoj žutoj haljini mirno uđe u kabinu i stane uz Chancea. Toplo mu se nasmiješi.

— Chance, ovi ljudi žele čuti riječ-dvije o onome što ih čeka.

Iskoristivši nastalu tišinu, Chance skupi ono malo snage što mu je preostalo i ponovi sve ono što je maločas rekao kapetanu i kormilaru.

— Imate li kakvih drugih pitanja, molim vas prenesite ih kapetanu. On je i dalje odgovoran za sve što se događa na brodu. U toku poslijepodneva on i ja sastat ćemo se — rekao je na kraju.

— A sada — ponovo je Marilee uzela uzde u svoje ruke — molimo vas da napustite kabinu i ovaj dio palube. Chance je imao tešku noć. Potreban mu je dobar doručak i odmor.

U gomili se čulo nerazgovijetno

mrmljanje, ali nitko ne podigne glas.

Chance pogleda zahvalno pjevačicu, ali mu ova uzvratil srditim pogledom.

— Zašto mi nisi rekao tko si? I što si namjeravao? Svi pričaju da si profesionalni kockar. Je li to istina?

— Ja sam... odnosno bio sam... zapravo, još sam — zamuckivao je Chance nastojeći objasniti djevojci što je i tko je.

— Jesi? Nisi? — oštro ga pogleda djevojka. — Što je od svega toga istina, gospodine Sharpe? — upita strogo.

Chance otvori usta da objasni, a zatim ih ponovo zatvori.

— Kako si mogao dopustiti da toliko brinem? Zar si toliko slijep te nisi vidio da sam mislila poludjeti od brige što namjeravaš kockati s Tateom Browderom — prigovori mu djevojka. — Hoću reći, nakon svega što sam ti pokušala reći, svaki bi se pristojan čovjek...

No Chance odjednom obavije ruke oko djevojčina struka i zatvori joj usta poljupcem. Marilee zatrepće očima, zbunjena neočekivanim cjelovom.

— Možda sam te pogrešno ocijenila, Chance Sharpe. Nijedan pristojan čovjek ne bi...

Kockar je po drugi put prekinje poljupcem. Ljepotica se manje opirala. Na njegovo iznenađenje, čak mu je uzvratila poljupcem.

— Ne znam što je ovo imalo značiti, Chance — reče ona kad je napokon došla do daha.

— U prvom redu, to je iz zahvalnosti što si me izbavila iz ove gužve. Mislio sam već da ću poludjeti. A zatim — doda, a u očima mu zaigra obijestan osmijeh — ovo sam želio

uraditi od prvog časa kako sam te ugledao.

Djevojka se oslobodi njegova zagrljaja.

— A sada bi ti dobro došao bogat doručak — reče. — U maloj ulici pokraj pristaništa nalazi se ugodan restoran.

— Vodi me onamo — prekinje je Chance, posve zaboravivši na umor.

U blizini izlaza stajali su Bert Rooker i Henri Toujacque. Kimnuli su im na pozdrav. Chance se sjetio kako su ga maločas ostavili samoga da se objašnjava s gomilom. Ali na licima im se sada nije zrcalila nikakva nelagodnost. Jesu li se možda nadali da će okrnjiti osjetljiv položaj novoga vlasnika?

— Eno restorana! Vidiš li crveni natpis u dnu ulice? — trgne ga zvuk djevojčina glasa.

Chance podigne pogled, ali odjednom ugleda djevojčino zaplašeno lice. U očima joj se zrcalio užas. Nemoćno je micala blijedim usnama. Pred njima je stajao čovjek s teškom drvenom kutijom u podignutim rukama.

— Trči! — vikne Chance i gurne djevojku izvan domašaja napadača. — Trči!

Isprativši djevojku pogledom, okrenuo se na vrijeme da izmakne teškom sanduku što je trebalo da padne na njega. Iza napadača pojavila su se još dvojica s noževima u rukama.

Trenutak zatim Chance osjeti snažnu bol u lijevom ramenu. Istodobno ga drugi sanduk pogodi u desno rame. Zanjše se i sruši na drveni dok.

— Tate Browder me šalje i želi da to znaš — nadnese se prvi napadač nad njim, vitlajući nožem.

Ali mu Chance nije dao priliku za

to. Unatoč bolu u ramenu, uzvratio je munjevitom brzinom. Uradio je to više nagoni nego razumom. Raširivši noge, obavio ih je oko čovjekovih gležnjeva snažno poput kliješta.

S kletvom na usnama napadač će srušiti na tlo, a bodež odleteti u mutnu rijeku.

Chance se više nije obazirao na njega. Pažnju je usredotočio na dvojicu ostalih napadača koji su na njega jurišali noževima. Nemajući vremena da se uspravi i izvuče pištolj, Chance uradi jedino što je mogao: otkotrlja se u stranu ne bi li izmakao napadačima.

– Uuuh! – propara zrak bolan krik.

Chance sa čuđenjem ustanovi da krik nije njegov. Okrene se i ugleda jednoga od napadača kako se ruši s licem oblivenim krvlju.

Drugi napadač dao se u bijeg.

Chance se nemalo iznenadi kad pokraj sebe ugleda Henrija Toujacquea. Mladić slegne ramenima kao da mu nije jasno što se događa. Trećega je napadača vješto držao kapetan Bert Rooker.

– Pustite ga, Berte. Neka pokupi svoga čovjeka i gubi se odavde – zapovjedi Chance.

– Jeste li sigurni? – namršti se Rooker.

– Jesam. Browder ih je unajmio. To mi je jedan od ove trojice i kazao.

– Počelo je prije no što sam mislio – progunda mladi kormilar.

Uto se pojavi Marilee.

– Jesi li dobro? – zabrinuto upita Chancea. – Željela sam te upozoriti, ali me glas izdao. Nisam mogla prozboriti ni riječi.

– Rame će me boljeti još nekoliko dana i to je sve – slabašno se nasmiješi Chance, pogleda dvojicu

muškaraca i dometne – naravno, zahvaljujući dragocjenoj pomoći ove gospode.

– Drago nam je što smo vam mogli pomoći – upadne Rooker. – Ovo je samo početak. Pokušao sam vas upozoriti da je Browder opasan čovjek. Na brodu su mu još mnogi ljudi odani. A svaki od njih zna da bi platio cijelo bogatstvo da opet dode do svoga broda. Morate nešto odmah poduzeti.

Ovoga puta Chance se nije oglasio na upozorenje.

– Imate pravo, Berte. Dodite u moju kabinu za jedan sat.

X

Chance Sharpe je slušao razgovor što se odvijao između trojice ljudi u njegovoj kabini dok je ispijao šalicu kave. Kapetan Bert Rooker, Henri Toujacque i prvi mornar Jake Parsons su već jedan sat razgovarali o brodu, a on ih nije prekidao. Znao je da su vješti u svome poslu, a nakon jutrošnje nezgode na obali stekao je i povjerenje u Rookera i Henrija. O snažnom momku po imenu Jake Parsons nije znao mnogo, ali nije imao razloga da sumnja u kapetanov izbor.

– To bi trebalo da bude dovoljno – reče Bert Rooker, zavalio se u naslonjaču i pruži list papira novome vlasniku broda. – Dvadeset ljudi.

– Dvadeset? – preleti Chance pogledom popis. – To je prilično velik broj.

– Jest – potvrdi Parsons protrljavši bradu. – No naše je stanovište da je bolje biti siguran. Izostavili smo sve one koji su se družili s Browderom.

– I možemo li pronaći sve te ljude ovdje u Memphisu? – upita Chance.

Rooker kimne.

— Da, za nekoliko sati. Sa strojarom će ići nešto teže, ali imam u vidu čovjeka koji bi nam odgovarao.

— Moramo nastojati nadoknaditi vrijeme što smo ga izgubili zbog magle — umiješa se Henri. — Ovih je dana mjesečina dovoljna da možemo ploviti i noću. Barem do Louisiane.

Chance nije morao pitati zašto samo do Louisiane. Znao je da rijeka nakon toga grada postaje muljevita i puna neočekivanih prepreka i pješćanih sprudova.

— Gospodo, rekao sam vam već da se ovaj brod nalazi u vašim rukama — izjavi Chance. — Predlažem da potražite ljude koji su nam potrebni.

— Još nešto — javi se Parsons. — Dobro bi bilo da noću postavimo straže na palubi. Kapetan kaže da odluka ovisi o vama. Osjećao bih se mnogo mirnije ako bi netko stražario, jer Browder može ponovo nešto pokušati.

— I ti bi stražari čuvali mene?

Parsons kimne i reče:

— I ja ću sudjelovati u tome.

— Cijenim tvoju brigu, Jake, ali se bojim da bi straža izazvala suviše veliku uzbunu među putnicima. Bit ću oprezan.

— Tako i ja mislim — reče Rooker i ustane. — A sada na posao, momci!

Chance ih isprati, zatvori vrata, baci se na krevet i utone u dubok san.

Osvježen snom, okupan i obrijan, odjeven u elegantno sivo odijelo, Chance se osjećao kao iznova rođen.

— Gospodine Sharpe — nasmiješi mu se Katie MacArt i pokaže prema blagovaonici. — Kapetan

Rooker vas moli da mu se pridružite za stolom.

— Chance, Katie. Zovem se Chance.

— Chance — reče djevojka i ljupko se osmijehne.

— Sve teče glatko — izjavi Bert kad je Chance prišao kapetanovom stolu. — Ovo je naš strojar — pokaže na mladoga čovjeka što je sjedio do njega. — Charlie Waite jedva čeka da se prihvati posla.

Nakon kraćeg razgovora kapetan i strojar ustali i ispričali se poslom. Chance se baci na jelo koje mu je Katie upravo donijela.

— Već sam pomislila da ćeš pre-spavati ostatak putovanja — dopre do njega prijekoran ženski glas. — Nadam se da nisi zaboravio na svoje obećanje?

Marilee je stajala s njegove lijeve strane i pronicljivo ga promatrala. Chance se gotovo zagrcne. Odista je zaboravio. Zar je smio dopustiti da ga brod i poslovi toliko zaokupe da potisne pomisao na lijepu pjevačicu?

— Ne, nipošto nisam — reče ne trepnuvši okom. — Noć još uvijek traje, je li? — dometne i pozove Katie. — Upravo sam zamolio Katie da te pronade i vidi jesi li još budna. Zar ne, Katie?

— Tako je, Chance! Trebate li još nešto?

— Ne, Katie — promrmlja Chance.

— Ako su ti svi članovi posade odani poput nje, možeš se smatrati sretnim brodovlasnikom.

— Odista ne želiš ništa? — upita Chance.

— Samo jednu šetnju palubom — glasio je odlučan odgovor.

Šutke su šetali palubom, udišiću svježi zrak. Povjetarac se igrao s djevojčinom bujnom kosom. Ona je

zamišljeno promatrala vijugavu rijeku osvijetljenu mjesecinom.

– Krasna je, zar ne? – šapne.

– Da – složi se on, premda nije gledao rijeku, već djevojčino lice sa strane.

– Čini mi se da ne govorimo o istoj stvari – promrmlja Marilee.

Kockareve se ruke spuste na njezin struk. Privuče je uza se i pritisne svoje usne na njezine. Chance nije znao koliko su se ljubili. Djevojka se čvrsto pripila už njega, ali se odjednom naglo odmakne.

– Ne, Chance! Ne ovdje – odmahne glavom, osvrćući se. – Netko bi mogao naići i zateći nas. Ne smijem riskirati...

On kimne s razumijevanjem. Pogleda prema kabini iznad koje je pisalo »Maryland«.

– Da – šapne ona u znak pristanka.

Iza zatvorenih vrata kabine pali su jedno drugome u zagrljaj. Riječi su bile suvišne. Ruke i usne dovoljno su govorile.

Odjednom tišinu noći prekine pisak, jednom, dvaput. Chance i djevojka načas se ukoče u krevetu.

– Što je to? – upita djevojka, a oči joj se napuniše strahom.

– Signal upozorenja! – uzvikne Chance zbunjeno.

Djevojčin uzdah stopi se sa četvrtim glasanjem brodske sirene.

XI

– Prokletstvo! – promrmlja Chance, zureći s nevjericom kroz prozor. – Kopile!

Dva manja broda zaustavila su se uz »New Moon«, a na njihovim su palubama stajali naoružani muškarci.

– Browder? – prošapta Marilee, pridruživši mu se kraj prozora.

On je zagrli.

– Ostani ovdje i zaključaj vrata!

– Chance...

Tresak vrata prekine djevojku. Chance izade na palubu i hrabro pođe prema dvojici bradatih napadača što su se s toljagama u ruci uspinjali ljestvama.

Desnom rukom posegne za revolverom, ali ga ne nađe. Tiho promrsi kletvu, sjetivši se da ga je odložio na noćni ormarić. Smatrao ga je nepotrebnim u noći s djevojkom. Dok su mu se napadači prijeteci približavali, vitlajući toljagama, raširi noge i naglo izvuče mali derindžer iz džepa kaputa. Napne otponac i uperi dvostruku cijev ravno u napadača s desne strane. Ne čekajući, potegne okidač. Pucanj, popraćen izbezumljenim ljudskim krikom, prolomi se noćnom tišinom. Pogodio je metu. Napadač ispusti toljagu i uhvati se rukama za grudi iz kojih je potekla krv. Trenutak zatim stropoštao se na palubu.

Prazan revolver nije mu više mogao pomoći da se obrani od drugog napadača koji je jurišao na njega. Gurne ga stoga u džep i odskoči nalijevo, oborivši pri tome napadača. Prije no što se ovaj mogao snaći, Chance mu zada snažan udarac čizmom u slabine.

Čovjek bolno zajauče i pokuša se uspraviti. Chance ga svom snagom zgrabi za ovratnik i pojas i prebaci preko ograde. Umjesto pljuska, začuje krikove s palube jednoga od napadačkih brodova, na koju je čovjek naglavce pao. Ugušivši osjećaj mučnine, Chance se odmakne od ograde.

Nije znao je li riječ o riječnim piratima ili Browderovim plaćenicima. Na gornjoj je palubi vladala tišina, ali su zato odozdo dopirali krikovi što su ukazivali da sukob još bijesni.

Izvukavši nož iz čizme, zgrabi odbačenu toljagu i krene niza stube. Na putu do donje palube presretne ga još jedan napadač i Chance smjesta zamahne lijevom rukom zarivši nož u napadača. Napadač se sruši bez glasa. Chance zavitla toljagom i obori drugog napadača koji se pojavio. Potom se osvrne oko sebe.

Na lijevoj strani donje palube radnici iz strojarnice uspješno su se branili od napadača, ali na desnoj...

Rooker!

Chance razrogači oči.

Naoružan protupožarnom sjekiricom, kapetan Bert Rooker se sam suprotstavljao napadačima što su se s palube svoga broda pokušavali prebaciti na »New Moon«. To bi mu i pošlo za rukom da ga dvojica napadača nisu neprekidno udarala dugačkim drvenim štapovima. Dok je Chance promatrao, vršak jednog štapa ustremio se na Rookerova rebra, a drugi je štap bio usmjeren prema kapetanovom trbuhu. Kapetan se munjevito odmakne, ispustivši gromoglasnu kletvu.

Tada napadači usmjeriše gromoglasnu kletvu.

Tada napadači usmjeriše napad na kapetanovu glavu. Ali mu uto priskoči Chance u pomoć. Vitlajući toljagom u obliku brojke osam, uspješno je odbijao udarce s broda. Budući da je sada pažnja napadača bila usmjerena na Chancea, Rooker uspostavi ravnotežu i podigne sjekiru i nacilja uže kojim je mali brodić bio vezan za »New Moon«. Dobro je procijenio udarac. Mali se brodić zajedno s napadačima nade nasred rijeke, nošen strujom u neželjenom pravcu.

– Slijedeći! – vikne Rooker, da-

jući Chanceu priliku da načas dode do daha.

Primijenivši istu taktiku, kapetan je uz pomoć Chancea poslao i drugi napadački brodić niz rijeku.

– A sad idemo na drugu stranu

– progunda kapetan.

– Na drugu stranu? – s nevjericom je Chance zurio u njega. – Koliko ih ima tamo?

– Četiri!

Rooker pohita hodnikom na drugu stranu broda. Odlučio je napasti s obje strane. Na svakom od čamca bilo je najmanje deset napadača.

– Znači još ih je četrdeset – promrsi Chance.

– Rekao sam ti da Tate Browder nije bezopasan čovjek. Želi vratiti svoj brod, a tebi razbiti glavu.

S toljagom i sjekiricom kapetan i Chance predstavljali su izvrstan par. Prvoga su se čamca otarasili brzo, no s drugim je bilo više poteškoća, ali su im u pomoć priskočili ostali članovi posade koji su se već snašli od iznenađenja. Napadači su se stali povlačiti.

– Browder im je jamačno obećao prilično bogatstvo kad su se upustili u ovakav napad – promrmlja Rooker.

Uto se s gornje palube začuje užasan krik. Chance podigne pogled. Jedno je ljudsko tijelo poletjelo zrakom, a zatim palo na sanduke donje palube. I ostalo tamo ležati.

Tek tada je Chance prepoznao odoru mrtvog čovjeka: bio je to jedan od konobara iz salona.

– Dospjeli su na gornju palubu!

– vikne i jurne prema stepeništu.

Ondje su četvorica napadača s toljagama napadala trojicu konobara naoružanih razbijenim bocama viskija.

Chance se tiho prišulja jednom razbojniku s leđa, zgrabi ga oko

vrata i baci preko ograde. Rooker obori drugoga, udarivši ga sjekiricom posred leđa. Preostala su dvojica skočila preko ograde. Chance otare znoj sa čela. S druge strane broda još je dopirao žagor.

— Hajdemo! — gurne Rooker Chancea prema stubištu. — Podi za mnom!

Chance je bez riječi pratio Rookera sve do pramca. Tamo su se nalazile kabine.

— Pregledaj svaku! — naloži Rooker.

Chance nije postavljao suvišna pitanja. S toljagom u ruci uđe u prvu kabinu. Ništa. Ni u ostalim kabinama nisu otkrili napadače, ali su zato čuli topot koraka iznad glava. Obojica su se ukočili.

— Henri! — vikne Rooker i poleti naprijed.

Dvojica razbojnika uspjela su se probiti do najgornje kabine riječnoga broda i zauzeti kormilo.

Popevši se uskim stubama, Rooker i Chance našli su se licem u lice s napadačima. Iskoristivši njihovo iznenađenje, Chance snažno zamahne toljagom i udari jednog razbojnika posred lica. Uz zastrašujući krik bola čovjek se sruši na leđa, a lice mu se oblije krvlju. Ni drugi napadač nije prošao bolje. Rookerova sjekira snažno mu se zabila u trbuh.

Odgurnuvši nepomična tijela na podu, kapetan pokušava otvoriti vrata male prostorije. Lice mu se zarumeni od naprezanja, ali se vrata pomaknuše samo za centimetar.

— Ne znam kako su ovi razbojnici izašli — protisne kroz zube i ramenom se snažno nasloni na vrata.

— Henrijevo je tijelo zakrčilo prolaz.

Chance se postavi uz kapetana. Zajedničkim snagama gurnuli su

vrata još za dva tri centimetra. Pokušali su još jednom i vrata su popustila.

— Prokletnici! — promrsi kapetan.

Sagnuvši se nad nepomičnim tijelom mladoga kormilara, kapetan nasloni uho na mladićeve grudi i osluhne. Polako kimne glavom. Unatoč velikoj rani na lijevoj strani glave, Henri je bio živ.

— Treba nam zavoj i malo vode, pa ćemo... — počne kapetan.

Ali nije dospio završiti rečenicu. Uz snažan tresak cijeli se brod stao njihati.

Chance izgubi ravnotežu i padne na palubu.

Rooker dohvati kormilo i uzalud pokuša zaustaviti brod.

Još jednom su začuli snažan tresak, a zatim je brod zadrhtao uz zveket lanaca, te se umirio. Rooker snažno udari šakom po kormilu i očiju blistavih od gnjeva pogleda Chancea.

— Prokleta kopilad! Pobili smo ih, ali su nas natjerali na pješčani sprud!

XII

Chance se nagne nad pramcem nasukanog broda.

— Šteta nije tako velika kako se u prvi mah činilo — začuje Rookerov glas. — Brod je od prilično savitljive građe i uvjeren sam da mu trup nije probijen. Brine me jedino kako ćemo svladati ovih pedesetak metara spruda.

Iz Rookerovih je riječi izbijala zabrinutost. S razlogom. Chance je znao da su pješčani sprudovi i slične prepreke najveći neprijatelji riječnih brodova duž rijeke Mississippi. U prosjeku je vijek brodova trajao četiri do pet godina baš zbog takvih opasnosti.

– Koliko je »New Moon« star? – upita Chance.

– Deset mjeseci. To je jedan od prvih brodova izgrađenih nakon rata – glasio je odgovor.

– Jesi li ikad čuo za pisca Samuela Clemensa? – upita Chance dok je kapetan pregledavao brod.

Nasukan, brod je izgubio svoju veličanstvenu ljepotu i snagu. Hoće li ovako nedostojno završiti svoj kratki vijek?

– Poznavao sam davno mladog kormilara s takvim imenom. Bio je veoma neobičan taj Sam Clemens. Srčan i radišan momak – zamišljeno će kapetan. – Ne znam što se s njim dogodilo.

– To bi mogao biti taj čovjek. Rekao je da je plovio Mississippijem prije no što je došao u Kaliforniju i počeo raditi kao novinar u San Francisku pod imenom Mark Twain – nastavi Chance.

– Barem je zadržao rijeku u svo-
me imenu – kimne Rooker u znak da odobrava nadimak, iako je on zapravo predstavljao mjeru za dubinu rijeke.

– Često smo znali zajedno otići na piće u San Francisku – dometne Chance. – Uvijek je pričao o rijeci. Brod je opisivao kao veliku splav na koju su zakucani drvorezi vrijedni sto tisuća dolara.

Rooker nešto progunda sebi u bradu, promatrajući sprud na kome je brod ostavio duboki trag.

– Struja je ovdje veoma jaka. Vidiš? – pokaže rukom na ustalasanu vodu u blizini krme broda. – S malo sreće – nastavi uzbuđeno – mogli bismo provući konopac ispod trupa i odvući ga do mjesta gdje je struja najjača. Ostalo će uraditi sama rijeka.

Tako su i učinili.

Daske od kojih je sastavljen trup

broda škripale su i stenjale. Paluba se tresla, a Marilee je promatrala Chancea očima u kojima se zrcalila njegova zabrinutost. Mogao se samo nadati da Rooker neće uništiti brod.

Drvo zaškripi još jače.

– Mora uspjeti – promrmlja Chance. – Mora!

Grčevito je promatrao borbu mornara s golemim trupom broda ispod kojega je trebalo provući teško debelo užo.

– Uspjet će! – nasmiješi se Chance i obgrli djevojku oko struka.

Prerano se poveselio.

– Nije dovoljno! Prokletstvo! Nije dovoljno – vikao je Rooker, izbezumljeno gledajući Chancea. – Čuješ li? Ne možemo ga ni pomaknuti! Imaš li kakav prijedlog kako da maknemo ovaj prokleti brod odatle?

Chance se zagleda u razbješnjelog kapetana.

– Ja znam – odjednom će Rooker gnjevno. – Pomoći ćeš mi ako zajedno sa svojim putnicima sideš s broda. Treba istovariti i sav teret. Moramo se osloboditi svakog suvišnog grama težine! Čak i u tom slučaju ne obećajem da ćemo uspjeti!

I nisu uspjeli.

Sjedeći na obali zajedno s ostalim putnicima, Chance je promatrao kako Rooker još jednom pokušava odvući brod natrag u rijeku. Sunce je nemilice peklo, a voda neprekidno uzmicala. Dvadesetak metara udaljeni promatrači jasno su čuli neprekidne kapetanove kletve.

– Chance! – iznenada se Rooker okrene prema novome vlasniku broda. – Šaljem ti četvoricu ljudi sa sjekirama. Pobrini se da posijeku nekoliko stabala.

— Kakva stabla? — ponovi Chance zbunjeno. — Što ćeš s njima?

— Saznat ćeš — kratko odvrati kapetan. — Važno je da su visoka i ravna. Dakako i snažna.

— Berte? — pokuša Chance ponovo postaviti pitanje, ali je kapetan već nestao u utrobi broda.

Chance se s uzdahom zagleda u topole što su rasle duž rijeke. Slegne ramenima i pođe za mladićima koje je poslao kapetan. Ako Rooker želi stabla, on će se pobrinuti da ih i dobije.

— Neki ovo zovu »omatanjem mrtvaca«, a većina »metodom skakavaca« — objašnjavao je Rooker zauzimajući položaj na pramcu »New Moona«. — Naučio sam to na gornjem Missouriju ranih pedesetih godina. Ako ovo ne pomogne, čak ni najusrdnije molitve neće izvući ovaj brod. Morat ćemo čekati poplavu.

Chance obriše znoj s čela i pridruži se kapetanu.

— Poplava! — uzvikne zaprepašteno. — Znači, idućeg proljeća?

— Budeš li i tada imao sreće — osjeti se u Rookerovu glasu prizvuk ruganja. — Zato se radije nadajmo da će ovo uspjeti.

Henri Toujacque, sa zavojem oko glave, stajao je na sprudu i rukovodio radom posade koja je na ramenima nosila debla posječenih stabala. Uspravili su debla i zarili ih u meki pijesak koji je progutao više od pola njihove družine.

— Ako uspijemo gurnuti pramac do vode... — počeo Rooker, ali ostavi rečenicu nedovršenu.

Kada su debla bila čvrsto zabodena u sprud, posada sveže oko njih užad, a drugi njihov kraj za vitlo na pramcu. Mali parni motor lagano je pokretao vitlo.

»New Moon« se naposljetku po-

makao. Centimetar po centimetar odmicao se od spruda. Nakon nekog vremena opet su pomakli drvene stupove i postupak ponovili.

Tako su radili uvijek iznova. Kada je pješčani sprud ustupio mjesto vodi, posada je u malim čamcima pomicala stupove, uporno i strpljivo. Centimetar po centimetar »New Moon« je napokon prevalio pedesetak metara, vrativši se u vodu.

Gromoglasni uzvici pozdrave prvo ljuljanje broda. Chance razdragano udari kapetana po ramenu.

— Znao sam da ćemo uspjeti! — reče Rooker, zaboravivši na sav trud i strepnje, te se široko osmjehne. — Najbolje je da se putnici što prije vrate na brod. Za to vrijeme ja ću popraviti polomljene lopatice na bočnom kotaču.

Chance samo kimne, ne postavljajući pitanje. Naposljetku, Rooker je upravo spasio njegov brod.

XIII

Chance Sharpe zagriže kraj debele cigare, pripali je i povuče dim. Zadovoljno uzdahne i zaputi se glavnom ulicom Natcheza. Zadovoljstvo je u prvom redu potjecalo od spoznaje da je lijepo što je još živ, uz to i na čvrstom tlu. Cijelo je poslijepodne lutao gradom, sretan što se može barem nakratko udaljiti s broda i osjetiti tlo pod nogama. Ne može se reći da nije volio svoj brod, ali mu je trebao ovaj predah. Trebala mu je prilika da razbistri glavu i oslobodi se svakodnevnih briga što su ga odnedavno redovito pratile.

Cijeloga života volio je rijeku i brodove, a nije bio svjestan golemoga posla koji je potrebno uložiti da bi brod mogao nesmetano i sigurno ploviti.

Trebalo je u prvom redu pribaviti

zalihe hrane za putnike i osoblje, zatim gorivo za brodske strojeve. Za svaki dan plovidbe trebalo je utrošiti šezdeset i dva dolara na gorivo, zato nije bilo svejedno od koga ćeš ga i po kojoj cijeni kupiti.

Zatim je tu bio i problem barmena; napustio je brod u trenutku kad se ovaj nasukao.

Browderova zaliha alkohola iskorištena je da se popune police na šanku jer je barmen ponio svoje sa sobom, a Katie MacArt je pristala da ga zamijeni do kraja putovanja.

Sve to tjeralo je Chancea da ponovo ozbiljno razmisli o sudbini svoga broda. Što se više problema gomilalo, sve mu je jasnije postajalo da ga neće moći zadržati. On je kockar, a »New Moon« je za njega značio samo veliki zgoditak.

Zašto ga ne bi pretvorio u novac? Dobio bi najmanje sto tisuća dolara, a to je lijepa svota.

Ali zašto se nešto u njemu opire da ga proda?

Odjednom zastane.

— Nije li to onaj kicoš, Jebe? — dopre do Chancea.

Chance je usredotočio pogled na dvojicu muškaraca što su se naslonila na stup ulične svjetiljke.

— Ovaj mi nalikuje na lutalicu — odvraća Jeb, bezobrazno se cereći.

Chance nastavi koračati, odlučivši da se ne obazire na upadice.

No ona dvojica nisu mu to dopustila. Odlijepili su se od stupa i prepriječili mu put. Neugodan miris ustajalog znoja i jeftinog alkohola zapahne Chanceu nosnice.

— Meni sličí na nekog Jenkija — reče viši muškarac plave kose i prljavim prstima dodirne Chanceov ovratnik, ostavivši na njemu masnu mrlju.

Chance odgurne napasnika lijevom rukom, a desnom posegne za

kotlom. Čovjek raširi oči i pogleda na drugu stranu ulice.

Krajičkom oka Chance uhvati petoricu muškaraca što su se pojavili u ulici. Znači, zasjeda! Nije trebalo pitati zašto. Grozničavo je razmišljao kako da izbjegne sukob. Sedmorica protiv jednog!

— Nije on nikakav Jenki, Cottene — reče Jeb i pride korak bliže. — On je jedan običan šugavi kockar!

Browder! Bilo je više no očito da se on krije iza ove dvojice napasnika, a isto tako i petorice koja je prelazila ulicu. Platilo im je da ga dokrajče.

No ta je spoznaja došla prekasno! Jebova lijeva ruka poleti i snažno udari Chanceovu desnicu. Jaka bol onesposobi Chancea, Jeb to iskoristi i iz džepa njegova kaputa izvuče sakriveni kolt.

— Baš onako kako je rekao — obrati se Cotten svome pratiocu.

Znajući da mu se petorica muškaraca približavaju, Chance se poslužio munjevitom brzinom. Naglo podigne desno koljeno i zarije ga u Cottenove slabine, a istodobno lijevom šakom udari Cottena posred nosa. Nije ni pokušao dohvatiti revolver koji je pao na zemlju, a još manje izvući mali derindžer. Odgurne snažno dvojicu napasnika i potrči.

Iza sebe je čuo bijesne povike petorice plaćenika, a zatim bat teških čizama po popločanoj ulici. Nije htio tratiti vrijeme da se okreće, jer je po glasovima napadača znao koliko su mu blizu. Suženih očiju napregnuto je promatrao bijele obriše »New Moona« što je bio vezan za dok. Samo da što prije stigne u luku! Ondje će mu netko priskočiti u pomoć.

No put mu iznenada prepriječi konjska zaprega i to je bilo dovolj-

no da ga napadači stignu. Jedna ga čizma udari u rebra, druga sa strane u glavu, treća u rame. U glavi mu zazuji. Pred očima mu zaigra mrak.

— Ustani! — zapovjedi mu jedan od napadača, a zatim naloži ostalima da ga podignu. — Dokrajčit ćete ga kad nam da papir.

Grube ga ruke zgrabe za ovratnik i jednim trzajem usprave.

Stajao je okružen petoricom bandita. Zmirkajući, pokušavao je razbistriti pogled, ali bez uspjeha. Nema smisla da samo ovako stoji! Zamahne šakom naslijepo. Ta ga kretanja izbaci iz ravnoteže. Stenjući padne ponovo na ulicu.

— Nama se ne žuri. Na raspolažanju imamo cijeli dan — javi se jedan od razbojnika. — Olakšaj sebi položaj i daj nam papir!

Svoje riječi razbojnik poprati snažnim udarcem u Chanceov trbuh. Kockar se savije od bola, ali ne posegne za traženim dokumentom.

— Čini mi se da ćemo ga morati još uvjeravati, momci — prošišta razbojnik. — Držim...

Ali se razbojnikove riječi utope u bijesnim povicima Chanceove posade. Čuo se snažan bat koraka u trku, popraćen uzvicima. Nejasno je čuo oštar Rookerov glas kako izdaje naredbe i izgubio svijest.

*

Vrata zatvora se otvore i dvojica šerifova pomoćnika gurnuše Jeba i Cottena prema šerifovom uredu.

Chance je, sjedeći, ispijao viski.

Od sedmorice napadača njegova je posada uhvatila samo ovu dvojicu i predala ih mjesnim vlastima. Prošla su dva sata od napada, a za to vrijeme šerif je u više navrata »nagovarao«
zatvorenike da progovore. Dokaz za to bile su brojne masnice na njihovim licima.

— Jesu li konačno odlučili da propjevaju, Jime? — upitno šerif podigne obrvu obraćajući se jednome od pomoćnika.

— Poput pravih ptičica — naceri se ovaj. — Bilo bi dobro da i vi čujete priču.

Chance je već znao priču. Tate Browder je stajao iza svega. Stigao je u grad nekoliko sati prije broda. Sedmoricu plaćenika unajmio je za sedamdeset dolara. Trebalo je da se dočepaju vlasničkog lista po svaku cijenu. Makar i ubili kockara.

— Raspisat ću potjernicu za tim čovjekom — izjavi šerif kada su Jeba i Cottena vratili u ćeliju. — No, ne mogu ništa obećati. Nakon rata raspisano je mnogo potjernica, ali...

— Shvaćam, šerife. Vremena su teška — reče Chance i ustane. — Hvala vam na pomoći.

Zajedno s Rookerom i trojicom članova posade krene prema izlazu.

U Natchezu su izgubili mnogo vremena, a New Orleans je još daleko.

*

— Uh! — zastenje Chance i trgne glavu.

Marilee se trudila da bude nježna, ali njegova izudarana vilica bila je suviše osjetljiva na najmanji dodir.

— Pripazi malo — progunda on.

— Pa moram ti oprati rane.

Meku je tkaninu natopila alkoholom i njome prešla preko otvorenih rana na Chanceovom licu.

— Tako — reče, a glas joj je zvučao zadovoljno. — Lice je sredeno. Boli li te još negdje? — nastavi, zabrinuto ga promatrajući.

— Posvuda — reče Chance, pomakne se i zastenje. — Čini mi se

da je izudaran svaki mišić na mom tijelu.

– Uistinu? – prevrne Marilee očima i žalosno uzdahne. – Šteta, a ja sam imala druge planove večeras – dometne lukavo.

– Planove? – skupi Chance obrve. – Kakve planove, do bijesa? Jedva čekam da legnem i utonem u san.

Marilee baci pogled na mesingani krevet, a zatim upre sjajne zelene oči u Chancea.

– Krevet ima presudno mjesto i u mome planu, ali ne i san.

Značajan osmijeh zaigra oko Chanceovih usana. Ne obazirući se na bolove, naglo ustane i zgrabi pjevačicu u zagrljaj.

Marilee se povuče i vragoljasto odmahne glavom.

– Slušaj me pažljivo, Chance Sharpe! Ne znam što ti imaš na umu, ali ja sam te namjeravala samo smjestiti u krevet.

– A tko će me u krevetu zagrijati – zapita on.

– I za to imam rješenje – nasmije se djevojka.

Trenutak zatim smijeh joj se pretvori u užasan krik.

Nasred kreveta, s kojega je upravo skinula prekrivač, ležala je velika otrovnica, palucajući jezikom.

Chance odgurne djevojku izvan domašaja zmije, izvuče derindžer i munjevitom brzinom nanišani. Pucanj se razliježe kabinom, raznijevši glavu otrovnice.

– Nebesa! – uzvikne Marilee i zagnjuri glavu u Chanceova njedra.

– Prokleti Browder! Neće se zaustaviti, Chance! Sve dok te ne ubije.

Chance privije uza se djevojčino uzdrhtalo tijelo. Imala je pravo. Browder neće odustati. Čak ni »New Moon« ne pruža mu više si-

gurno utočište. Unatoč kapetanovim mjerama opreza, netko se uvukao na brod. Ili kapetan nije uspio otpustiti sve Browderu odane članove posade? Očito, netko na brodu još radi za bivšeg vlasnika!

XIV

Dva dana su prošla od nezgode sa zmijom, a ništa se nije dogodilo. Dva dana su protekla mirno i Chance se ponadao da je možda Browder konačno odustao. Možda je iscrpio sve mogućnosti. No Chance je istodobno znao da je ta nada neosnovana. Browder jamačno ima još kojeg asa u rukavu. Nezgoda je bila u tome što Chance nije znao kakav je to as, ni kada će ga ispustiti.

Iz razmišljanja ga trgne zvuk brodske sirene popraćen djevojčini prestrašenim uzvikom. Chance prigrli djevojku s kojom je ležao u krevetu svoje kabine.

– Što je ono? – upita Marilee dršćući.

Chance upre pogled kroz prozor u obalu i pokaže rukom nejasne obrise nadgrobničkih spomenika.

– Groblje? – namršti se djevojka.

Chance kimne potvrdno.

– Kormilari su veoma praznovjerni. Nikad ne prolaze pokraj groblja, a da ne upotrijebe brodsku sirenu.

– Neobično – promrmlja ona.

– Ljudi se ponašaju neobično kad su praznovjerni.

– A ti? Jesi li i ti ponekad praznovjerman, Chance?

– Često – potvrdi on s osmijehom. – Nikada dvaput ne siječem karte.

No nakon nekog vremena opet se oglasila brodska sirena. Njen zvuk sada je nalikovao na jauk.

Chance se naglo uspravi u krevetu, gotovo istodobno i Marilee Andrews. Zvuk sirene nije prestajao zavijati.

Pogled na djevojčine oči ispunjene užasom bio mu je dovoljan da shvati kako i ona zna što znači to glasanje sirene.

Vatra!

Riječni su mornari gotovo najviše strepili od zvuka sirene koji je najavljavao požar.

Chance skoči s kreveta.

— Brzo se obuci i pođi do čamca za spasavanje — naloži djevojci.

— A ti? — zabrinuto će ona.

— Ako dode do najgoreg, pridružit ću ti se dolje!

Žurno se odjene, a zatim navuče čizme.

Iz putničkih su kabina provirivale pospane glave, ali se Chance ne osvrne na njih. I najpospanijima je jamačno bilo jasno da je izbio požar. Crvenožuti plamenovi plesali su po pramcu broda. Na donjoj je palubi kapetan Rooker već izdavao odrješite naredbe članovima posade. Velika vedra stala su se spuštati u rijeku, a zatim išla od čovjeka do čovjeka i izbacivala vodu na sanduke što su gorjeli u blizini pramca.

— Brzo smo opazili požar — vikne Rooker preko ramena Chanceu.

— Paluba je vlažna, plamenovi nisu golemi, ali ih unatoč tome nećemo ugasiti s ovim vedrima.

Chance se obazre oko sebe i pogled mu zapne na drvenim stupovima s pomoću kojih se brod oslobodio spruda. Bili su uredno složeni u blizini strojarnice.

— Jake! — vikne prvome mornaru. — Stupove treba dohvatiti i sanduke gurnuti u vodu.

Ljudima nije dalje trebalo objašnjavati. Jake i još desetorica smjesta su se dali na posao. Podijelili su

se na dvije grupe, a svaka je dohvatila po jedan stup i njime snažno odgurnula po jedan zapaljeni sanduk u vodu koja je smjesta ugasila vatru. Slično se zbilo i s preostalim sanducima. Naposljetku je vatra na brodu ugašena.

— Vas dvojica ćete oprati palubu — naređivao je Rookerov glas. — A vas petorica podite gore i provjerite nije li ostao kakav žar koji se ponovo može rasplamsati. Vas trojica — obrati se preostalima — podite po poslužitelje i naložite im da smire putnike.

Rooker se ozbiljno obrati Chanceu, kad su ostali sami:

— Ovaj požar nije slučajna, Chance. Podmetnut je, u to nema sumnje — progunda zabrinuto.

Chance nije pitao tko se krije iza požara. Browderovi ljudi ponovo su bili na poslu.

Prerano se ponadao da je Browder odustao.

XV

Chance Sharpe se popne do kormilarske kabine.

— Mogu li ući? — upita s vrata, znajući da u tu kabinu ni sam vlasnik nema pristupa bez odobrenja kormilara.

— Dobrodošao, osobito ako imaš sa sobom viski...ili kakvu ljepoticu — našali se Henri Toujacque, a zatim uozbilji. — Ne smeta mi ni ako si sam i praznih ruku. Zaželio sam se razgovora.

— To je, na žalost, sve što ti mogu ponuditi, izuzevši cigare — dometne Chance ulazeći. — Kakve je čudi rijeka danas poslije podne?

Umjesto da sjedne na klupu namijenjenu posjetiocu, Chance stane pokraj malog prozora i zagleda se u rijeku. Njezin se okoliš vidno promijenio. Nalazili su se na najopa-

snijem rukavcu Mississippija što vodi do delte.

– I ovdje u močvari Mississippi se ponaša poput nježne žene – namigne Henri – pogotovu kad je usporedim s Big Mudyjem.

– Missouri? – upita Chance. – Ondje si započeo s plovidbom, je li?

– Pratio sam svoga oca po rijeci – potvrdi mladić. – Na Missouriju sam položio kormilarški ispit.

Boravak na rijeci Missouri objašnjava je Henrijev francuski naglasak. Na toj su rijeci prvi brodari bili Francuzi. Oni su se prvi počeli baviti trgovinom i dobro su upoznali sve njene zavoje, brzace i struje.

– A ti, Chance? Što je s tobom? Obilaziš li brod zato da se uvjeriš kako više nema opasnosti? – upita mladić, pronicljivo se zagledavši u sugovornika.

– Je li to tako uočljivo?

– Meni jest – nasmiješi se Henri. – Svako poslijepodne u ovo doba obilaziš sve palube, a na kraju dolaziš ovamo i raspituješ se za rijeku. To znači da si zabrinut za svoj brod.

– Imaš pravo – odvrati kočkar. – Što smo bliže New Orleansu, teže mi se osloboditi misli da će Browder ponovo nešto pokušati.

– Mudro je biti oprezan. Tate Browder zasigurno nije čovjek koji se lako predaje – ozbiljno prihvati mladić. – Nisi li spomenuo nekakvu cigaru? – dobaci zatim obješenjački i namigne.

– Što misliš što bi Browder mogao pokušati ovoga puta? – upita Chance, pripali mu cigaru i sjedne na klupu da zapali i svoju.

Henri sliježe ramenima.

– Što god bude, bit će neočekivano. Sve što se moglo očekivati već

je iskušao. To znači da mu preostaje samo neki izuzetan potez.

– Sjajno! Baš si me utješio.

Uto se brodska sirena snažno oglasi pet puta. Henri pogleda preko ramena, a široki osmijeh zaigra na njegovom privlačnom licu.

– Ovo je signal za trku, Chance – reče.

Henrijeva ruka posegne za drvenom polugom. »New Moon« odgovori sa pet kratkih zvižduka sirene na upućeni izazov nepoznatoga broda.

– Vidjet ćemo koliko će izdržati! – reče mladić, a u očima mu se naziralo uzbuđenje. – Možeš li razaznati ime broda?

Chance se zagleda u brod koji im se približavao. Nije mogao vidjeti natpis na boku broda.

– Nema veze. Vidjet ćemo uskoro – nasmije se Henri. – Vozit ćemo brzinom kornjače dok nam se ne približi, a zatim ćemo mu pokazati kakva smo mi sila. »New Moon« je barem triput brži od te male bijele ribe! Taj brod nema nikakvih šansi.

Henri povuče užu povezano s nizom zvona u strojarnici, dajući strojaru znak da uspori. Odmah nakon toga motori broda su se stišali.

– Za nekoliko minuta ću pokazati što ovaj tvoj brod može – namigne Henri Chanceu.

Iako znatno manji, brod im se približavao velikom brzinom tako da se voda oko njega pjenila i prštala na sve strane.

– Pripazi malo na našeg takmaca i javi mi kad nas dostigne – reče Henri Chanceu. – Tada ću mu pokazati!

Chanceov se pogled suzio. Deseetak ljudi približavalo se pramcu susjednog broda noseći nešto nalik

na dvije željezničke tračnice. Položili su šipke na pramac svoga broda tako da su stršale iznad razine vode.

— Henri, pogledaj ovo! — pozove Chance zbunjeno mladoga kormilara. — Što to smjeraju?

Henri je neko vrijeme napregnuto promatrao manji brod, zatim polako odmahne rukom, ali odjednom usklikne:

— Oh, nebesa!

Opazivši njegov razrogačen pogled, Chance se okrene. Ime broda sada se jasno moglo vidjeti: »Browderova munja«.

Henri zazvoni strojaru. Shvatio je da posada maloga broda nije imala na umu trku, barem ne poštenju.

— Namjeravaju nasrnuti na nas pramcem! — promrsi Chance.

»Browderova munja« našla se uz »New Moon«. Iznenada zaokrene pramac i nacilja njime ravno u sredinu bočne strane većega broda.

Sada je postala očita i namjena željezničkih tračnica što su stršale izvan pramca. Kada nije mogao vratiti izgubljeni brod, Tate Browder je odlučio uništiti brod koji je izgubio na pokeru.

Iznenada strojevi »New Moona« posve utihnuše. Chance shvati da je pogrešno protumačio Henrijev signal malčas. Nije tražio punu brzinu, već zaustavljanje.

Na srednjoj palubi putnici su izražavali zabrinutost shvativši kakva im opasnost prijeti od manjega broda. Prijetnja je bila više no očita. Pramac »Browderove munje« bio je usmjeren pravo u bok broda.

Nikakva napetost, a još manje nervoza nije se vidjela na Henrijevom licu. Mladi je Francuz mirno stajao i hladnokrvno promatrao brod koji je namjeravao udariti u »New Moon«.

Chance je sa sumnjičavošću promatrao hladnokrvnog mladića. Imao pravo uplitati se ili ne, nije mogao dopustiti da mladićeva pasivnost uništi njegov brod! Skočio je da sam uzme kormilo u ruke i pokuša spasiti brod od izravnog sudara koji je bio gotovo neizbježan.

U tom trenutku Henri snažno pozvoni po treći put. Odjek zvona vrati Chancea na klupu.

Snažno brujanje motora nalik na grmljavinu bio je odgovor na kormilarevu zapovijed. Lopatice na bočnim kotačima stale su se okretati, isprva sporo, a zatim sve brže i brže, do pune snage.

— Natrag? — krikne Chance prestravljeno. — Kotač se okreće natrag?

— Baš tako — promrmlja Henri zadovoljno.

Objema rukama vješto i naglo je okrenuo kormilo i brod je smjesta poslušao zapovijed.

Chance je shvatio rezultat Henrijevog poteza u trenutku kada su putnici s palube stali klicati da je brod spašen. Savršeno procijenivši vrijeme, Henri je pokrenuo brod unatrag upravo u trenutku kad se protivnički brod namjeravao zabiti u njega. Chance je vidio zaprepaštenost na licima protivničke posade dok je brod promicao pokraj njih.

Škripa drveta i prodoran pisak sirene čuli su se nekoliko trenutaka nakon toga. Kormilar maloga broda bio je toliko usredotočen na to da uništi protivnika da je, promašivši cilj, punom snagom udario o pješčanu zapreku i nasukao se na malom sprudu u blizini zapadne obale rijeke.

— Izvući će se za sat ili dva — procijeni Henri, zadovoljno se osmjehujući. — No tada će se već

spustiti mrak, a mi ćemo biti dobro sakriveni.

Mladi je kormilar i dalje usmjeravao brod uzvodno, vraćajući ga u široki kanal na zapadnoj strani.

Chance ga je promatrao sa sumnjom. Henri se nasmije i reče:

– Samo neočekivanim potezima možeš se braniti od neočekivanih »gostiju«.

Brod je ulazio sve dublje u močvaru, sve dok se nije našao posve okružen čempresima. Mutna je voda brisala svaki trag okretanja lopatica.

Chance se napokon nasmiješi i ispusti uzdah olakšanja. Browder i njegova posada neće nikad doći na pomisao da ovdje potraže »New Moon«. Malo tko bi imao hrabrosti uploviti s brodom u ovakvu močvaru. No Chance nije sumnjao u to da je Henri Toujacque posjedovao baš takvu hrabrost. Morao je priznati da je prokleta sretan što je taj mladi Francuz na njegovoj strani.

XVI

– Ti si lud! I ti to znaš, Chance, je li? – govorio je kapetan Bert Rooker i bespomoćno odmahivao glavom. – Samo lud čovjek može izvesti tako nešto.

Chance je stajao pokraj prozora u kapetanovoj kabini. Putnici su šetali palubom i divili se ljepoti malog zaljeva u kojem se brod usidrio. Smiješak mu zaigra oko usana kad se sjetio svojih sumnji i razmišljanja o Henriju. Okrene se i mirno pogleda kapetana.

– Počinjem vjerovati da samo ludaci mogu dovesti ovaj brod do New Orleansa, Berte. Browder bi ga radije potopio nego pustio da stigne na odredište – namršti se i ponovi Henrijeve riječi: – Samo neo-

čekivanim potezima možeš se braniti od neočekivanih »gostiju«.

– Hu – progunda Rooker pomirljivije. – Nema sumnje da je neočekivan potez isploviti odavde sam na splavi. Isto tako i prokleta glupo, ako mene pitaš!

– To je jedini mogući način. Dok god sam ja na brodu, svi ste u opasnosti. I posada i teret i moj brod – blago će Chance. – Moram stići do New Orleansa i predati vlasnički list na uknjižbu. To je jedini način da spasimo brod i putnike.

– Može biti – prizna Rooker. – Ali na splavi? Zašto ne bi uzeo čamac s veslima?

– Splavi su uobičajena pojava na rijeci. Ako bi Browder opazio čamac, znao bi da se nešto događa.

Rooker kimne.

Neko vrijeme nakon toga Chance je bacio platnenu torbu na splav. U torbi se nalazilo nešto odjeće, tisuću dolara i vlasnički list. To je sve što će mu trebati kada stigne u New Orleans. Pištolj, lovački nož u koricama i mali revolver skriven u džepu također su mu trebali.

– Siguran si da se nećeš predomisлити? – zagleda se Rooker u malu splav. – Mogao bi barem povesti nekoga sa sobom. Na primjer Jakea Parsonsa?

– Tu ponudu moram odbiti makar bih volio povesti Jakea. Mislim da ću privući manje pažnje budem li putovao sam.

Marilee se žurno gurala kroz posadu koja je okružila Chancea.

– Upravo sam čula što namjeraš uraditi. Ne možeš! To je ludost! Nastradat ćeš! – govorila je. – Ne ka netko drugi pode umjesto tebe – preklinjala je muklo Chancea.

Chance joj prstom podigne bradu i poljubi je. Želio ju je utješiti, ali mu riječi nisu silazile s usana. Postoja-

la je zaista velika vjerojatnost da u New Orleans neće stići živ.

– Pripazi na nju, Berte. I na brod! – reče.

S tim riječima zakoračio je na splav napravljen od trupaca čempresa vezanih konopcem. Prihvativši dugačku motku od mornara s broda, otisne se niz rijeku.

Uskoro se spustila noć.

Tisuću zvijezda blistalo je na nebu i mlad mjesec sjao iznad Chancea Sharpea dok je mala splav lagano plovila rijekom. Očima je pretraživao okolicu ne bi li gdje ugledao usidren Browderov brod.

Ne opazivši ništa, usmjeri splav prema sredini velike rijeke. Rijeka je postajala sve dublja i motka više nije dopirala do dna. Izvukao ju je iz vode i položio na splav. Sama je rijeka sad njome upravljala, a on je koristio kormilo na stražnjem dijelu da donekle usmjeri splav nizvodno.

Kad je splav izronila iza jedne oštre okuke, Chanceu srce zakuca dvostruko brže. Iznad samog spruda, na koji se bio nasukao, ležao je mali Browderov brod vezan za stabla duž zapadne obale.

Ljudi s broda smatrali su da će prije ili poslije »New Moon« nastaviti put nizvodno. Zato je mali brod čekao da u zasjedi iznenadi svoga protivnika. Dok je riječna struja nosila splav nizvodno, Chance je promatrao bijele obrise broda. Činilo mu se da su prošli sati, a ne minute, prije no što ga je struja donijela do druge okuke. Odahnuo je kad se napokon našao izvan domašaja posade riječnog neprijatelja.

Onda su počele neprilike.

Kockaru se otme ljutita kletva kada mu je puklo prvo, a uskoro nakon toga i drugo uže. Pusti kormilo i zaputi se do prednjeg dijela

splavi. Klekne i pažljivo ispita nastalu štetu. Kao i prvi put, uže je puklo pod utjecajem vode, ali je bilo očito da ga je netko zarezao mnogo prije.

Bilo je samo pitanje vremena kada će se splav raspasti.

Očima je preletio preko obale. Na čistini na zapadnoj obali rijeke prve jutarnje sunčeve zrake pale su na malu farmersku kuću.

Kad je splav udarila o močvarnu obalu, Chance zgrabi platnenu torbu, prebaci je preko ramena i skoči na obalu. Osvrne se prema splavi koju je struja vukla natrag prema sredini rijeke, a zatim krene prema udaljenoj farmi.

Clinta i Saru Tarrant, vlasnike kuće, pronašao je u malom ambaru kako muzu krave. Clint Tarrant je imao konja kojega je bio voljan prodati za stotinu dolara ako još toliko dobije i za sedlo. Chance se nije cjenkao. Bez riječi je izvukao novac.

Petnaestak minuta poslije toga jahao je na jug prema New Orleansu.

Premda godinama nije bio u New Orleansu, Chance se brzo snašao u gradu i pronašao kuću starog znanca odvjetnika Edwarda Duwaynea.

– Edward Duwayne? – upita stara sluškinja, sumnjičavo promatrajući prašnjavoga Chancea. – Jeste li sigurni da želite posjetiti gospodina Edwarda?

– Ovo je dom odvjetnika Edwarda Duwaynea, je li? – nestrpljivo će Chance.

– Ovo je bio dom gospodina Duwaynea, ali više nije.

– Što se to događa, Clarice? – dopre iz unutrašnjosti kuće glas nekog mladića.

— Gospodine Philipe, jedan se čovjek raspituje za vašeg oca.

Vrata se otvore još više, a vitak mladi čovjek u dobro skrojenom sivom odijelu zakorači na trijem.

— Zovem se Philip Duwayne. Mogu li vam pomoći?

— Philip? — nasmiješi se Chance. Edwardov je sin bio još dijete kad su se posljednji put vidjeli. Za mnogih godina njegove odsutnosti dijete je izraslo u čovjeka. Chance duboko udahne.

— Philipe, ja sam Chance Sharpe. Tvoj otac i ja stari smo prijatelji. Prije rata vodio je neke moje poslove. Sada bih mu želio povjeriti jednu hitnu uknjižbu vlasništva.

— Žao mi je što vas moram razočarati, Chance. Moj je otac ubijen u ratu.

— Ubijen? — promrmlja Chance potišteno.

— Ipak, ja bih prijatelju moga oca želio pomoći ako mogu — reče Philip. — Što vas muči, Chance?

I ne čekajući odgovor, pozove gosta u kuću. Chanceova prašnjava odjeća nije ga spriječila da bude ljubazan prema gostu i posluži ga čašom šerija. Kockar je polako ispio piće.

— Bojim se da mi ne možeš pomoći, Philipe. Možeš mi jedino preporučiti dobroga odvjetnika.

— Ako to ne zvuči neskromno, preporučio bih sebe. Ja sam, naime, preuzeo očev odvjetnički posao.

— Nimalo neskromno, Philipe — uzvikne Chance zadovoljno.

Izvuče dokumente o vlasništvu i pruži ih mladiću. Zatim odbroji tri stotine dolara za troškove.

— To je previše, Chance — usprotivi se mladić.

— Potroši koliko treba, a ostalo zadrži.

Dok je Philip čitao dokument, Chance mu ukratko objasni što se događalo od njegova dolaska na brod. Ispustio je samo jednu pojedinost: karte sakrivene u džepu koje su Browdera odvele u propast.

— Kockar, znači! Bit ćete zanimljiva mušterija, Chance!

Philip gurne dokumente u ladicu stola i natoči još po jedno piće. Ovoga puta viski.

— Za sutrašnju uknjižbu! — nazdravi Chance podižući čašu.

— Sutra je subota, Chance. Zemljišno-knjižni odjel na sudu otvara se tek u ponedjeljak ujutro. Pijmo za ponedjeljak, ako želite!

Chance ustane i pruži ruku mladom odvjetniku.

— Srest ćemo se ispred sudske zgrade u ponedjeljak u devet ujutro.

— Ja ću pripremiti sve što je potrebno — obeća mladić. — Gdje ćete boraviti?

— Pronaći ću neki hotel — odvra ti Chance.

— Ako vas ne smeta francuska četvrt, predložio bih vam da odsjednete u hotelu »Burgundy«.

Bogatije stanovništvo New Orleansa izgradilo je domove izvan stare francuske jezgre grada. Tako je francuska četvrt postala manje cijenjeni dio grada za žitelje New Orleansa. No unatoč tome taj je dio grada vrvio od ljudi. Hoteli su bili izvanredni, hrana u restoranima odlična. Muškarac ili žena u ovom dijelu grada mogli su dobiti sve što su željeli. Trebalo je samo imati novca. New Orleans je bio posebno privlačan za čovjeka koji je živio od kocke.

Zadovoljan svojim izgledom te večeri, Chance se spustio stubama hotela u veliku blagovaonicu. Svježe rashladene ostrige i meki rakovi zadovoljili su njegovu glad prije no

što se zaputio prema stolovima za poker.

Veliki je sat otkucao jedan sat poslije ponoći kada se kockar odlučio povući. Unovčivši žetone zaključio je da može biti zadovoljan. Zaradio je novac što ga je utrošio na konja i odvjetnika.

Više od svega radovala ga je spoznaja da je prvi put nakon odlaska iz St. Louisa igrao, a pri tome nije razmišljao o Tateu Browderu i »New Moonu«.

Izvuče iz džepa ključ i otvori vrata. Zastane na pragu i potraži šibice. Svjetlost što je dopirala iz hodnika padne na malu uljnu svjetiljku pokraj prozora. Krene prema prozoru da je upali, kadli osjeti snažan udarac po glavi. Zatetura od bola, shvativši da ga je netko udario s leđa.

Znači, netko ga je čekao u sobi!

Još jedan udarac, snažan poput čekića, sruši Chancea na koljena koja su mu otkazala poslušnost, a trenutak zatim ispružio se na sagu. Pokušao se uspraviti, ali sve što je mogao uraditi bilo je da se okrene na leđa.

Dva su se lica cerila u njega: Marilee Andrews i Jake Parsons! Chance sklopi oči i izgubi svijest.

XVII

Chance zastenje i zatrepće očima. Netko ga je polijevao neobično hladnom vodom.

– Dolazi k svijesti – začuje poznati glas.

Chance podigne glavu. Snažna bol prostruji mu glavom, a grubi prsti nemilo ga zgrabe za gustu crnu kosu i vrate u ležeći položaj. Ponovo zajauče i prokune ravno u nacereno lice Jakea Parsonsa.

– Sjajno – nasmije se čovjek. –

Pomislio sam već da sam te noćas u hotelu suviše snažno udario.

Chance preleti pogledom po golemoj prostoriji. Bio je čvrsto vezan za drveni stup nasred prazne sobe. Stup je zapravo podupirao krov.

Skladište!

Nalazio se u napuštenome skladištu, negdje u blizini rijeke, ako se može pouzdati u mirise što su mu zapahnjivali nosnice.

Kroz procijepe u zidovima u prostoriju je prodirala sunčeva svjetlost. Znači, svanuo je novi dan.

– Jake je bio malo grub prema tebi, Chance. Nadam se da shvaćaš da nije bilo drugog načina.

Chance uperi pogled u Marilee Andrews. Djevojka se smiješila i on s iznenađenjem utvrdi da se ne može na nju ljutiti. Na licu mu se samo zrcalila zbunjenost, a s usana mu se otkine jedno jedino pitanje:

– Zašto?

Marilee slegne ramenima, zadržavši gotovo nevini izražaj na licu.

– Krv nije voda, Chance. Tate Browder je moj otac. Ne mogu reći da se baš ponosim njime, ali je ipak sve što imam. Andrews je moje umjetničko ime i on nema ništa protiv toga da ga koristim. Štoviše, na taj se način mogu lakše približiti muškim putnicima i procijeniti koliko su podobni za igru pokera.

Chance se trzao kao da je svaka njezina rečenica pljuska. A on je gotovo povjerovao da ga ta žena voli.

– Osim toga, otac nam plaća po deset tisuća dolara svakome za povratak vlasničkog lista.

– No još ga nismo dobili – ubaci Jake Persons.

– Pretražili smo tvoju hotelsku sobu – javi se ponovo djevojka. – Dokumenti nisu ondje. Gdje su, Chance?

Chance podigne glavu i prkosno pogleda ženu pred sobom.

— Ondje gdje ih ni tvoj otac ni ti nikad nećete pronaći, djevojčuro!

— Djevojčura? — drsko se Marilee nasmije. — Nisi tako mislio one noći kad smo vodili ljubav — doda i pogleda Jakea. — Uvjeri ga da nam je ozbiljno stalo do posla.

— Sa zadovoljstvom — naceri se mornar i snažno zamahne šakom.

Za Chancea čvrsto vezanog konopcima nije postojao način da izbjegne tuču udaraca. Izdržao je koliko je mogao, a zatim je ponovo utonuo u tamu.

Nije znao, koliko je vremena prošlo prije no što je došao k sebi. Nije ni mario za vrijeme. Onoga trena kada je otvorio oči, Jakeova je prilika iskrsla pred njim.

— Jesi li spreman govoriti? Ili ti je potrebno još malo uvjeravanja? — izazivao ga je mornar s prizvukom ruganja u glasu.

Chance podigne glavu i pljune mu u lice. Jake je na ovu uvredu odgovorio šakama.

Marilee odgurne Jakea i čučne ispred Chancea.

— On će te ubiti — reče i stade hladnim prstima prelaziti preko njegova ranjavog lica. — To znaš, Chance, je li? Jake u tome uživa. Dovoljno je da nam kažeš gdje je dokument. Želimo samo to.

— Djevojčuro! — procijedi kockar kroz zube.

— Ponavljaš se, Chance — nasmije se i primakne mu se još bliže, tako da je osjetio njen vrući dah na obrazu i vratu. — Jedan brod nije vrijedan da zbog njega umreš, Chance. Reci mi gdje je papir, pa ćemo te pustiti na slobodu.

— Prokleta lažljivice! — promuca Chance s teškoćom izgovarajući riječi.

Znao je: ma što mu obećala, ubili bi ga čim bi se dočepali papira. Browder ga nije namjeravao ostaviti na životu.

— Jake — ponovo zazvoni djevojčin glas.

Udarci snažnih šaka ponovo stanu pljuštati po Chanceu.

Iz nesvijesti se probudio s užasnim osjećajem mučnine. Tijelo mu se dizalo i spuštalo, grčevito se nastojeći osloboditi konopaca.

Između grčeva Chance udahne zrak. Plašeći se novih udaraca, oprezno podigne glavu, ali je svuda oko njega vladao mrak. U očima praznina.

Zar je slijep?

Na trenutak ga obuzme užas pri pomisli da ga je surovi mornar oslijepio, no zatim ugleda tračak svjetlosti što se probijala kroz pukotinu zida. Ne, nije slijep, već se spustila noć.

Još više uspravi glavu. Očima natečenima od Jakeovih udaraca, nastojao je prodrijeti kroz tamu. Nije vidio ni Jakea ni Marilee.

Medutim, pogled mu se iznenada zaustavi na širokoj pukotini. Bio je to otvor u zidu zgrade s desne strane. Ali to nije bila pukotina, već vrata. Vrata su bila otvorena! Jake i Marilee možda su pošli u potragu za hranom i ostavili odškrinuta vrata.

Zgrčenim je rukama stao opipavati konopce kojima je bio vezan za stup. Nije znao koliko će se dugo Jake i Marilee zadržati, ali mu je bilo jasno da mu se sada pruža jedinstvena prilika.

Ali su konopci bili odviše čvrsti.

Ipak, nije dopustio sebi da posustane. Rukama slijepljenima od krvi polako je gurao konopac preko članka desne ruke. Grizao je usne od bola dok mu se grubo uže zare-

zivalo u otvorene rane. Ali ga nada nije napuštala.

Nakon nekog vremena, koje mu se činilo dugo poput vječnosti, uže klizne s njegovih ruku, najprije s desne, a zatim i s lijeve. Ali je na časak zaboravio da su mu noge još bile vezane za stup. Gornji mu dio tijela poleti naprijed. U posljednji čas izvije se nadesno, udarivši o tlo ramenom. Bolno zastenje.

— Čuješ li? — dopre do njega djevojčin glas izvana.

— Ne, nije ništa — glasio je mornarev odgovor. — Nije valjda da si počela umišljati...

— Nešto sam čula! Sigurna sam da jesam — ponovi ona tvrdoglavo.

Chance se pomakne, grčevito dohvativši prstima uže što mu je vezivalo noge za stup. Nekako mu je pošlo za rukom da razveže čvor.

Bio je slobodan!

Uhvativši se za stup, uspravi se i stavi ruke iza leđa. Zatim spusti glavu na rame. Nastojao je da što više nalikuje na čovjeka u nesvijesti.

Marilee se pojavi na vratima, obavijena noćnom tamom. Kroz odškrinute trepavice Chance je pratio njen pogled dok je ispitivala unutrašnjost skladišta. Zadržao je dah. Napokon se djevojka okrene i izade.

— Čini se da si imao pravo — čuo ju je Chance kako govori Jakeu. — Još je u nesvijesti.

Chance se odvoji od stupa i pođe prema vratima. Marilee i Jake su stajali pedesetak metara od ulaza, promatrajući svjetla grada. Nisu razgovarali.

Chance pogleda lijevo pa desno. Imao je pravo kad je zaključio da je rijeka u blizini. Desno od skladi-

šta nazirao se nasip Mississippija, a na lijevoj se strani pružalo otvoreno polje.

Puzeći na koljenima, Chance napusti skladište. Zahvaljujući noći bez mjesečine, oprezno se prikrao nasipu. Osvrnuo se samo jednom prema Jakeu i djevojci. Jake je i dalje mirno pušio, a djevojka zurila u svjetla grada. Nisu zamijetili njegov bijeg.

Dopustivši sebi da se samozadovoljno osmijehne, Chance se spusti niz nasip i zaroni u hladnu vodu.

Plivao je neko vrijeme, onda izašao na obalu, pao i utonuo u san.

Probudilo ga je kloparanje vagona. Grčio se od hladnoće. Na trenutak je zbunjeno pogledom pretraživao okolicu prije no što se sjetio da se iznemogao od plivanja stropoštao na stazu u blizini nekog zida i ostao tako ležati. Nije imao pojma koliko je minuta ili sati otad proteklo.

S naporom ustane i prisili noge na poslušnost. Krene prema ulici. Purpurno rumenilo pojavilo se na istoku.

Hotel?

— Ne... ne... — bolno zastenje.

U glavi mu je vladao pravi vrtlog uskovitlanih misli. Znao je da ne smije poći u hotel, nipošto. Marilee i Jake su znali za hotel i jamačno ga ondje čekaju.

Kamo poći?

Misao mu je neprekidno izmicala i suze su mu od napora izronile iz očiju. Zaboravio je kamo se zaputio. Znao je samo da je u očajničkoj borbi za život pobjegao iz skladišta, gdje bi ga Jakeove šake već zacijelo usmratile.

Nejasno se sjećao hladne vode što mu je ublažila bol i razbistrila glavu. Napola plivajući napola plutajući, dospio je do malog doka u

blizini središta New Orleansa. Siguran da ga mučitelji ne prate, popeo se na obalu i počeo teturati.

Kamo? To se nije mogao sjetiti.

Zastane i zatrese glavom poput pijanca koji se želi osloboditi mamurluka. Kamo se zaputio, do vra- ga? I gdje se uopće nalazi? Oči mu iznenada opaze znak na križanju dviju ulica. Zatetura pokušavajući pročitati crna slova.

Odvjetnik Philip Duwayne!

To ime konačno se probilo kroz veo omamljenosti i srce mu poskoči od radosti. Odvjetnikova kuća nalazila se pred njim. Mladi će mu čovjek zacijelo pomoći.

S novom nadom krenuo je naprijed. Nesigurnim se korakom popeo uz stube i posljednjom snagom udario šakom po masivnim drvenim vratima prije no što se bez glasa srušio u nesvijest.

XVIII

— Zahvalite sluškinji Clarice. Ona vas je pronašla pred vratima jučer ujutro.

Philip Duwayne se smiješio, dok je stara sluškinja stavljala na noćni ormarić poslužavnik s jelom.

— Čuo se tup udarac kraj vrata — rekla je žena, podižući ubrus s poslužavnika i otkrivajući zdjelu s vrućom juhom i tanjur s jajima i šunkom. — Nadam se da ste se dovoljno odmorili da se možete okrijepiti hranom.

Chance podigne žlicu i prione na jelo, tek sad shvativši koliko je gladan. U trenu isprazni zdjelu s juh- om, a zatim uzme tanjur s jajima.

— Doveo sam liječnika da vas pregleda — nastavi Philip, dok je njegov gost jeo. — Izuzev ružnih modrica i posjekotina, nije otkrio ništa. Ipak, predložio je da ostanete

u krevetu barem tjedan dana zbog mogućih unutrašnjih krvarenja.

— Nemam vremena — odvratila Chance između zalogaja. — Moj brod...

— Ja bih poslušao savjet liječnika — prekinu ga mladi odvjetnik odlučno. — Ako nisam krivo procijenio situaciju, iza svega ovoga stoji Tate Browder ili netko od njegovih plaćenika. Smatram da nije oprezno krenuti na ulicu dok ne vratite snagu.

— Ovoga puta sredila me njegova kćerka — nasmije se Chance opazivši Philipovu zbunjenost.

Pošto je završio s jelom, Chance ispije nekoliko gutljaja vruće crne kave i stane pričati što se dogodilo od njihovog posljednjeg susreta.

— S tim ćete se parom, mislim na Browdera i kćer, morati obračunati, ali tek kada se oporavite.

— Ne brini za moj oporavak — pobuni se Chance i pruži prazan poslužavnik sluškinji. — Malo osjećam bol, ali to je sve.

Iznenada se ukoči kao da se nečega sjetio.

— Netko je spomenuo jučer? Jesi li mislio reći da me Clarice pronašla jučer?

Philip kimne.

— U tom je slučaju danas ponedjeljak — shvati on i uspravi se u ležaju. — Moramo poći na sud!

— Ja odlazim na nekoliko minuta — izjavi mladi odvjetnik. — Nema razloga da me vi pratite. Štoviše, to je u vašu korist. Uvjeran sam da će Browder ili njegovi ljudi čekati pred sudom na vaš dolazak.

Chance utone u jastuke. Philip je imao pravo. Browder će jamačno načiniti posljednji očajnički pokušaj nastojeći da ga spriječi u uknjižbi.

— Dobro — popusti napokon. —

No molio bih te da uradiš još nešto pošto obaviš uknjižbu, dakako, bude li ti ostalo što novca.

— Trošak uknjižbe zajedno s mojim honorarom stajat će vas svega pet dolara, Chance.

— Dobro. Najprije ćeš mi kupiti novo odijelo, zatim ću trebati...

— o —

Chance presavije novi dokument o vlasništvu i gurne ga u džep, a zatim iskoči iz Philipove kočije na mali dok.

— Jeste li sigurni da je to prijeko potrebno? — zabrinuto ga je Philip promatrao. — »New Moon« je sad pravno vaš. Ne bi li lakše bilo poslati poruku kapetanu broda da sam doplovi u grad?

— Možda, ali ja tako ne mogu postupiti — odvrati Chance. — Počeo sam sve ovo i moram obaviti posao do kraja.

— Nadam se da svoju tvrdoglavost nećete skupo platiti. Kad vas idući put vidim, valjda to neće biti u borovom sanduku.

— I ja dijelim tvoju nadu, Philipe. Chance mu snažno stisne ruku i zaputi se prema brodu.

Zahvaljujući Philipu, dobio je kartu za prvi brod što je toga dana plovio iz New Orleansa. Za nekoliko sati naći će se ponovo u močvarnom zaljevu. A sutra ujutro vratit će se u New Orleans.

Ovoga puta na palubi vlastitoga broda!

Chance gurne u ruku novčanicu od pedeset dolara prvom mornaru »Natchez Lady«.

Čovjek kimne glavom.

— Čamac je privezan za krmu. Mrak će se vjerojatno spustiti dok dodemo do okuke o kojoj ste pričali. Pobrinit ću se da moji ljudi budu u to vrijeme na drugoj strani. Usko-

čite u čamac i snažno zaveslajte. Nijedan se kapetan ne bi zaustavljao u vožnji da vrati takav mali čamac.

— Čekat ću na krmu.

Čovjek se okrene i zastane, ponovo pogledavši kockara.

— Pripazite na veliki kotač. Mogao bi samljeti i čamac i vas.

— Hvala na upozorenju.

Chance pripali cigaru i snažno povuče dim, te se zagleda u rijeku. Većernje sjenke postajale su sve duže, a sa zapada je puhao lagani povjetarac. Gore na travnatoj uzvisini svjetlucalo je svjetlo u domu farmera Tarranta.

Prošla su samo četiri dana otkako je doteturao do njihova ambara i kupio konja, a čini mu se kao da su protekle četiri godine. Za to ima zahvaliti Jakeu Parsonsu. S malo sreće jednoga će mu se dana odužiti.

Možda je ipak trebalo da posluš sina svoga starog prijatelja i da se ne vraća uzvodno. Ni sam nije bio siguran zašto se usprotivo njegovom savjetu. Jednim dijelom zato što je želio završiti ono što je bio započeo. Dakle, pitanje principijelnosti, a zatim tu je i Tate Browder. Čovjek koji mu je neprestance radio o glavi i čiji je izazov prihvatio kad se zarekao da će »New Moon« sigurno doploviti u New Orleans. U pitanju je osobna čast i želio je ponosno stajati na palubi kada brod bude uplovljavao u luku.

On i brod suočili su se i hrabro odoljeli svim Browderovim pokušajima da ih uništi: prepadi, zmija, požar, izdajnička kći. Napustiti brod sada kada je stigao nadomak cilju značilo bi isto što i napustiti komandno mjesto na bojnopolju. A to on nikad nije uradio, pa neće ni sada.

Ipak to nije bilo sve što ga je navodilo da se vrati na brod. Postojalo je još nešto.

Mrak se brzo spuštao. U daljini ugleda poznatu ostru okuku iza koje se nalazio močvarni zaljev koji je Henri Toujacque izabrao za zaklon.

»Browderova munja« je nestala, a nije ju zapazio ni u New Orleansu. Možda se Browder zaputio prema sjeveru u potrazi za brodom kojega se želio dočepati?

No trebalo je krenuti. Kako mu je monar i obećao, nitko od posade nije se nalazio kraj velikog kotača. Samo je nekoliko putnika šetalo palubom, ne obraćajući pažnju na Chancea.

Prebacivši se preko ograde broda, Chance uskoči u čamac, zgrabi vesla i počne snažno veslati prema močvari.

Očekivao je iznenađene povike s broda, ali noć ga je progutala, očito prije no što je itko zamijetio što se dogodilo.

Pažljivo je veslao prema malom zaljevu. Ujedačeni ritam zaveslaja s vremena na vrijeme popratio bi krik noćne ptice ili kakvog drugog stanovnika močvare.

Noć je bila tamna, bez mjeseca, ali je unatoč tome odmah zamijetio bjelinu broda. U nekoliko je kabina gorjelo svjetlo.

Na trenutak se zamisli, zbunjen nedostatkom vanjske rasvjete na palubi, ali se ubrzo umiri, pomislivši da je to kapetanova mjera opreza. Bolje je ne privlačiti pažnju drugih brodova. Osobito ako je »Browderova munja« krenula u potragu.

Ubrzavši veslanje, Chance se ubrzo našao uz bok velikoga broda. Jedan mornar odgovori na njegov poziv i podignutom mu svjetiljkom dade znak da pristane uz pramac. Još nekoliko članova posade stajalo

je na pramcu. Netko je prihvatio uže njegova čamca i pomogao mu da se popne na palubu »New Moona«.

– Je li kapetan Rooker u svojoj kabini? – upita Chance zadihano.

– Moram mu saopćiti novosti.

– Držim da bi još netko bio zainteresiran da ih čuje.

Chance se ukoči začuvši podrugljiv glas iza svojih leđa. Naglo se okrene.

Pred njim je stajao Jake Persons s kotlom u ruci.

– Pretražite ga – naredi Jake prije no što je Chance mogao doći do riječi.

Razbojnikovi su ljudi pronašli kolt što mu ga je kupio Philip Duwayne i predali ga Jakeu.

– Sada možete poći sa mnom do kapetana Rookera. Rekli ste da mu imate nešto reći – reče Jake i udari ga koltom u rebra. – Kapetan je u kabini s Browderom.

Browder!

Chance osjeti kako ga podilazi jeza. Kako je Browder dospio na »New Moon«?

Odgovor je dobio onoga časa kada je s Jakeom za leđima kročio na gornju palubu s koje je mogao vidjeti »Browderovu munju« usidrenu iza većeg broda.

Odjednom mu sve postade jasno. Marilee i Jake su pobjegli s broda nakon njegova odlaska na splavi i obavijestili Browdera o skrovištu »New Moona«.

– Otvori vrata! – vikne Jake Chanceu.

Chance poslušao i ude u kabinu. Tate Browder i njegova kćerka sjedjeli su za stolom, a Rooker i Henri stajali sa stražarima iza leđa. Objica su spustili glave kad su opazili Chancea.

– Ah! Odbjegli sin se vratio! –

podrugljiv smijeh zaori malom kabinom. – Marilee je imala pravo.

Chanceove modre oči s prezirom odmijere plavokosu djevojku. Osmijeh na njenim usnama izmami jednu jedinu riječ s njegovih usana:

– Djevojčuro!

– Pripazi malo na svoj jezik, Chance – nasmijulji se Browder. – Ne dolikuje pravom gospodinu. Osim toga, njoj bolje pristaje naziv crna udovica.

– Pokušali smo ih zaustaviti, Chance – promuca Bert Rooker, ali ga udarac šake u želudac prekinu.

– Kakav uzvišeni napor! – ubaci Browder pogledavši kapetana. – Ali bojim se da je naš prijatelj samo uludo tratio snagu. Moji su ljudi zauzeli brod prije no što je tvoja posada znala što se događa. Putnici to još ne znaju. Veoma oprezno, je li, Chance?

– Zakasnio si, Browdere! – dobacu Chance bijesno. – Jutros sam dobio dokument o uknjižbi vlasništva. Brod je sada moj.

Browder ustane i odmahne rukom.

– Sitna prepreka, Chance, koja samo zahtijeva još jedan pravni potez.

U Chanceovoj su se glavi grozničavom brzinom rojile misli, dok je čovjek nalik na Benjamina Franklina prilazio malom pisaćem stolu. Tamo Browder izvuče pero, umoči ga u tintarnicu i pruži kockaru.

– U zamjenu za svoj život potpisat ćeš dokument kojim vlasništvo prenosiš ponovo na mene, Chance. Henri i Bert bit će svjedoci. Poslije toga vas trojica ćete preći na »Munju« koja će vas povesti uzvodno.

Chance ne odgovori. Kako je sve to lijepo isplanirano! Posadi i putnicima »New Moona« ispričat će da

je Chance prodao brod prvobitnom vlasniku i da su kapetan i kormilar razriješeni dužnosti. A čim »Munja« nestane s vidika, Browderovi će ljudi poubijati njih trojicu. Browder ne može dopustiti da nepoželjni svjedoci njegovog lopovluka ostanu na životu.

– Vlasnički list je kod tebe, je li?

– upita Browder nestrpljivo.

Chance odmahne glavom.

– Jake, ovaj mi je čovjek u tom slučaju beskoristan.

– Čekaj! – dometne Chance žurno kad začuje škljocanje kolta iza svojih leđa. – Dokument je u mom kaputu.

– Tako sam i mislio – zadovoljno se nasmije Browder i dade mu znak da izvadi papir.

Chance ga posluša, premda nerado. S dokumentom u ruci stupi korak naprijed prema Browderu.

Čovjekove se usne razvukoše u pobjednički osmijeh dok je pružao ruku da uzme dokument. U tom času Chance načini nešto neočekivano: raširi prste i papir padne na pod.

Browderove se oči najprije rašire od iznenađenja, a zatim suziše. Chancea obuze napetost, ne od straha, već od iščekivanja. Svaki mišić njegova tijela bio mu je napet.

– To je u najboljem slučaju veoma djetinjasto od tebe, Chance – protisne Browder kroz stisnute zube, a zatim pogledom potraži svog pomoćnika. – Jake!

Baš to je Chance čekao. Jakeova je pažnja na trenutak popustila i kockar munjevito odskoči. Snažnim udarcem desnice izbije mornaru kolt iz ruke, a ljevicom ga pogodi u bradu tako da se stropoštao na pod.

Krajem oka opazi da su se Rooker i Toujacque također uključili u borbu, no nije imao vremena da

prati njih dvojicu. Opet se munjevito okrene i zamahne šakom pogodivši Tatea Browdera u bradu.

Browder zasteže i ispruži se po podu izgubivši svijest.

No njegova se kćerka nije uplašila iznenadnog napada. Poput divlje mačke ustremila se na kockara. Svojim dugačkim notima krenula je prema njegovom licu. Chance odskoči, a zatim je snažno udari posred lica. Sa zadovoljstvom je promatrao kako se zaljuljala, a zatim ispružila uz oca.

Radost zbog osvete omete mu Jake Parsons koji se oporavio od Chanceova udarca. Zaskočivši Chancea nespremno, oborio ga je na pod, ali je ovaj uspio i njega povući za sobom. Poznavajući težinu Jakeovih udaraca, Chance se kotrljao po podu nastojeći da se oslobodi. Uspio se uspraviti prije od svoga protivnika i tu je priliku iskoristio. Ispružio je desnu nogu upravo kada je Jake napola ustao. Jake se spotakao i ponovo pao. Prije no što se opet uspio uspraviti, Chance ga snažno udari čizmom posred lica.

U međuvremenu je Henri uspješno oborio jednog čuvara i uhvatio se ukoštac s drugim. I Bert Rooker je imao pune ruke posla. Naposljetku ih je svladao. Rumen od naprezanja, znojna čela, nasmiješio se zadovoljno Chanceu koji je drugog njegovog protivnika udario drškom kolta po glavi.

– Nismo te na ovaj način željeli dočekati, Chance – počne Henri zadihano.

Chance ga ušutka rukom.

– Moramo posve osloboditi brod. Čim svežemo Browdera...

Usred riječi zastane i zagleda se u kut u kojem je dotle ležao Browder.

Nestao je!

– Za njim! – krikne Rooker gurnuvši Chancea prema otvorenim vratima. – Henri i ja oslobodit ćemo našu posadu.

Chance pojuri prema salonu.

Browder je stajao podno stuba što su vodile na gornju palubu, s revolverom u ruci. Chance se munjevito sagne. Browder je ispalio tri metka koji su zazviždali iznad Chanceove glave.

Chance oprezno podigne glavu i opazi da je Browder nestao nekamo prema gornjoj palubi. Ustane i začuje tri pucnja odozdo popraćena ljutitim uzvicima. Usne mu se razvukoše u osmijeh. Rooker i Henri su obavili svoj zadatak. Posada je bila oslobođena i sada se borila protiv Browderovih ljudi.

Dok se penjao na gornju palubu, Chance skine s jednog zida protupožarnu sjekiru. Uski hodnik duž kojega su bile nanizane kabine bio je prazan, a sva vrata otvorena. Browder može biti u nekoj od kabina, pritajen s oružjem u ruci. Chance zastane i oslušne. Ništa! Opresno krene hodnikom.

Uto Browder iskoči iz jedne kabine uperišvi pištolj u kockara.

Chance se baci u stranu, u jednu od kabina, a metak se zabije u drveni dovratnik uz koji je do maločas stajao.

Iz hodnika se začuo bat koraka u trku, gubeći se prema kormilarskoj kabini. Jedan pogled na prazan hodnik bio je dovoljan da otkrije ono što je Chance već znao: Browder se povukao na najvišu točku broda, s koje se može najlakše braniti.

S pištoljem u ruci Browder je mogao mirno čekati da se kockar počne penjati prema kormilarnici. S

posljednja dva metka u revolveru neće promašiti.

Chance baci pogled u kabinu. Dva jastuka i crni vuneni pokrivač naveli su ga na jednu misao. Omotavši jastuke pokrivačem, gurne ih pod lijevu ruku i krene prema stubama. Tu zastane i oslušne. Odozgo nije dopirao nikakav zvuk. Znači, Browder stoji i čeka da se on pojavi.

Polagano se uspinjao sve dok nije došao do samih vrata. Nasloni se leđima na bočni zid i naglo otvori vrata, te istovremeno ubaci jastuke omotane pokrivačem.

Jedan za drugim odjeknuše dva pucnja. Perje se razletjelo iz jastuka. Chance uleti kroz vrata, držeći sjekiru objema rukama. Browder je stajao, a lice mu je bilo izobličeno od zaprepaštenja.

— Gotovo je, Tate — hladno će Chance. — Nemaš kamo bježati.

Browder baci pogled preko ramena, kroz otvoren prozor. S glavne palube dopirali su odzvuci žestoke borbe.

— Ništa nije gotovo — krikne on bijesno. — Moji će ljudi...

Ne završivši rečenicu, baci prazan pištolj na kockara, munjevito se okrene i iskoči kroz otvoren prozor.

Chance pojuri za njim. Browder je puzao po platnenom krovu. Došavši do samog ruba, zagleda se u mračnu vodu ispod sebe. Zatim se okrene prema kockaru.

— Predaj se, Tate! Borba je svršena. Nemaš kamo bježati! — vikao je Chance.

— Igra nije gotova! Samo smo zastali. Kade se idući put sretnemo, neće biti ovako! — krikne Browder izbezumljeno i skoči.

Radije se bacio u močvaru nego predao.

Trenutak zatim noćnu tišinu propara najstrašniji urlik koji je Chance ikad čuo.

Na palubi je borba prestala. Chance se nagne preko krova i zagleda u rijeku. Svjetlo s donje palube osvjetljavalo je Browderovo tijelo koje se grčilo od bola na oštrom granju. Browder očito nije vidio granu. Umjesto spasa, u močvari ga je stigla smrt.

Chance odbaci sjekiru i stane silaziti do glavne palube »New Moona«. Bert Rooker ga je dočekao sa širokim osmijehom.

— Brod je opet naš, Chance! Browder je mrtav, a posada u našim rukama. Odbacili su oružje i predali se — reče kapetan i obriše znoj s čela — Henri i momci ih zaključavaju za svaki slučaj.

Chance odsutno kimne glavom, dok mu je pogled počivao na tamnoj vodi. Browderovo tijelo beživotno je ležalo na vrhu granja.

— Neka ga netko skine odanle — reče tiho. — A zatim nas izvuci odavde!

XIX

Chance Sharpe se nasloni na ogradu broda, promatrajući kako policajci New Orleansa odvođe posljednjeg od Browderovih ljudi s palube »New Moona«.

— Eto, i to je gotovo — progunda Rooker, snažno povukavši dim cigare. — Sumjam da ću ikada više doživjeti nešto slično na rijeci.

Kockar se nasmiješi. I za njega je doživljaj bio neponovljiv, a njime je vladao osjećaj ponosa. Uspio je dovesti svoj brod u New Orleans.

Pogledom je zaokružio preko umjetničkih rezbarija što su ukrašavale bijeli brod. Nema sumnje, to je jedan od najljepših brodova na rijeci.

– Chance – začu se Henrijev zabrinut glas i prekine ga u sanjarenju – Chance, nešto se dogodilo.

Chance se okrene i ugleda kormilara kako mu prilazi trčećim korakom.

– Marilee – vikne Henri bez daha. – Pobjegla je!

– Pobjegla? Sada? Kako? – zaprepasti se Chance.

Plavokosa pjevačica bila je zatvorena u svojoj kabini nakon Browderove pogibije.

– Ostavila je ovo – reče Henri.

Chance zgrabi bijelu omotnicu i hitro je podere, te očima preleti preko stranice ispisane lijepim rukopisom. Žmirne očima i ponovo pogleda pismo kao da ne vjeruje u ono što je pročitao. No poruka se nije izmijenila:

»Sin se ne može smatrati krivim za očeve grijehe. Može li kći? Nit ti kći može kriviti čovjeka koji joj je ubio oca, da bi obranio ono što mu po pravdi pripada, Chance. I ti i ja radili smo ono što se od nas tražilo. Da je situacija bila drugačija kad smo se sreli, možda...«

Ostatak rečenice je bio zamrljan, te nije mogao razaznati što piše. Zaroni pogledom u posljednje retke pisma:

»Uvjerena sam da razumiješ kako ne mogu ostati na brodu i suočiti se s organima vlasti što čekaju u luci. Možda se u budućnosti, ne tako dalekoj, sretnemo pod povoljnijim okolnostima. Nadam se da s radošću poput

mene očekuješ taj dan, Chance.«

– Što piše? – upita Rooker, znatiželjno promatrajući mladića.

Kockarevo se lice razvuče u osmijeh. Nasmijulji se i gurne pismo kapetanu u ruke.

– Želi nam dobro, Berte. Doista!

Chance se ponovo zagleda u brod. Možda će se zaista uskoro sresti i on ne bi imao ništa protiv toga, baš ništa.

– Neka sam proklet! – uzvikne Rooker, s nevjericom odmahujući glavom dok je čitao pismo.

Grudi su mu se nadimale od ponosa dok je pogledom prelazio po opranoj palubi broda. Sad mu je bilo jasno zašto se vratio u močvaru sam, umjesto da je poslao kurira. Vratio se po svoj brod. Svoj! Potpuno je odbacio svaku pomisao o prodaji. Previše toga zbilo se na putovanju niz rijeku. Odviše uspomena vezuje ga za brod, a što je još važnije, žestoko se borio da ga zadrži, više puta izlažući i svoj život smrtnoj opasnosti.

Znao je tek sada što namjerava uraditi. Nasmije se, sjetivši se kako je onog jutra u St. Louisu želio započeti novi život. Nije li ga napokon našao? Istina, nije se ni u snu nadao da će postati vlasnikom riječnog broda, ali kad se već tako dogodilo, nema ništa protiv toga.

– Kapetane – okrene se Rookeru. – Ovaj brod ima novog vlasnika i držim da bi mu i novo ime dobro došlo, je li?

– Što sad imaš na umu? – sumnjičavo žmirne Rooker.

Chance se zamisli. Kakvo ime dati brodu? Iznenada mu se nametne

samo od sebe ime karte koja mu je omogućila da dobije ovaj brod na pokeru.

– »Divlja karta«, kapetane – reče i s ljubavlju se zagleda u brod,

što se lagano njihao na vodi. – Zvat ćemo ga baš tako – promrmlja zadovoljno, ne obazirući se na izražaj zaprepaštenja u kapetanovim očima.

U PRIPREMI:

J. Mark

PREPAD U KLANCU

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 22.460 d, a za šest mjeseci 11.230 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO). Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00). Uplata na devizni račun 30101-620-16-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso« izdanje OOUR-a IRO)

Ekonomska propaganda »Vjesnik«, Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor stranica 400.000 d, c/b stranica 250.000 d. Oslobodeno plaćanja poreza na promet, mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973 od 26. XI 1983. Rukopisi se ne vraćaju.

NOVO!

LJUBAVNI BESTSELERI!

POTKRAJ SVAKOG MJESECA!

TOP ROMANI
LJUBAVNI BESTSELER

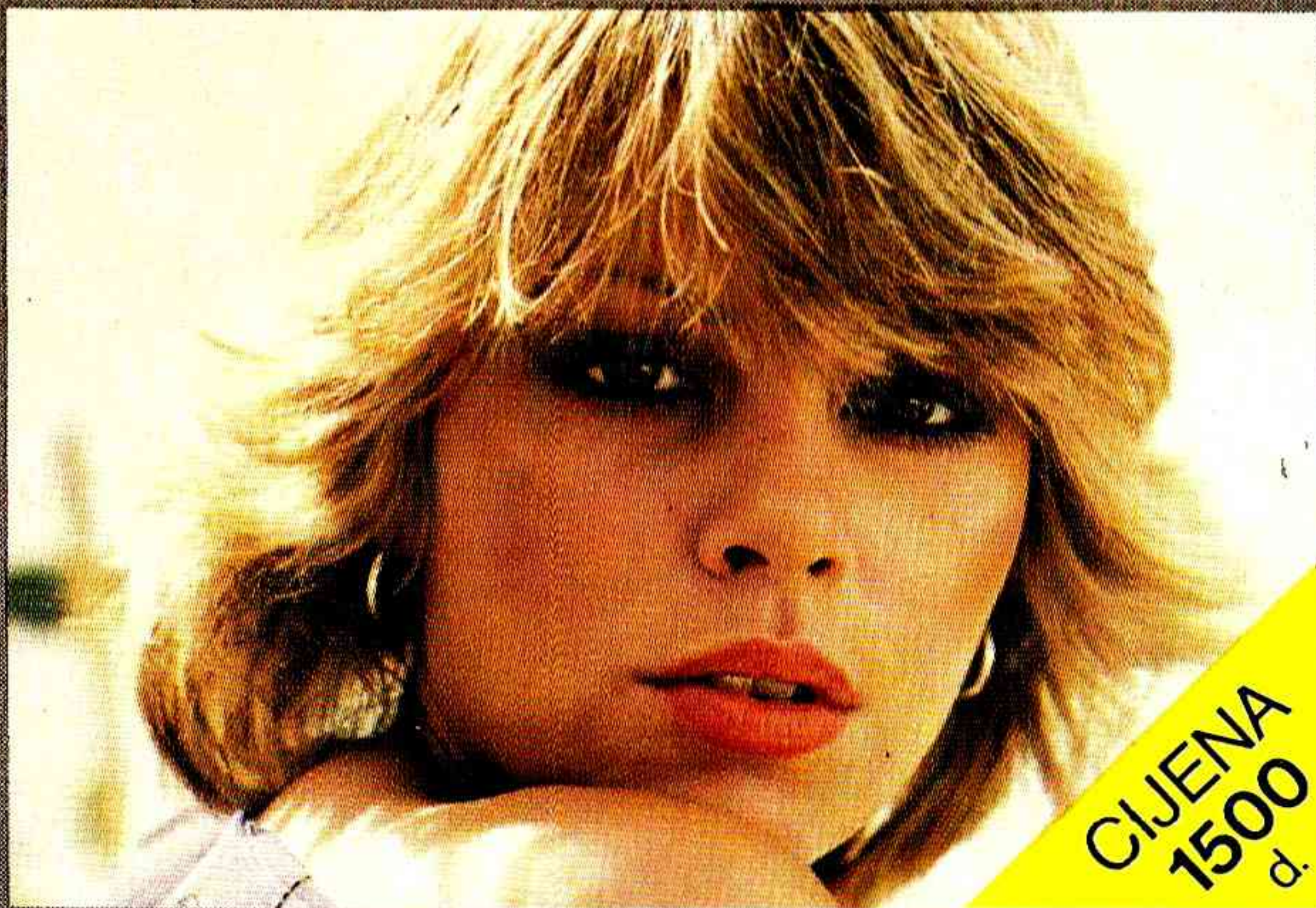
EVA

NA 128 STRANICA!

VELIKI ROMANI!

Iris Rainerdart

**DOK SE NE
DOGODI ONO PRAVO**

CIJENA
1500
d.